

DE ZWARTE 90

BLAD VOOR SOMMIGE ABONNEES

4 dec '87

f2,50

EG top Kopenhagen

verraad wel/niet

CCC interview

Iran/Irak

aids

INHOUD

- 2. Kolofon
- 3. Sirene en Pzem
- 4. Zaal 4
- 5. Hilversum
- 6. Haarlem
- 7. Korte Berichten
- 10. Aids-val
- 14. Verraad
- 22. CCC
- 24. Duits Verraad
- 25. Verhoormethoden
- 28. Iran
- 32. EG top
- 36. Agenda

KOLOFON

voor een wisselende prijs (afhankelijk van de dikte) is de Zwarte te koop bij de volgende adressen:
Groningen-Slagerzicht, **Haarlem**-Agora, **Utrecht**-De Rooie Rat, **Wageningen**-De Uitbuyt, **Amsterdam**-Fort van Sjakoo-Athenaeum-de lokale Kraakkroegen, **Leiden**-Manifest-Wereldwinkel-PSPwinkel-Sigarenhandel Lange Mare-tijdschriftenhandel faculteitengebouw universiteit, **Den Haag**-De Rooie Hond-Ruward-Brul-lend Breekijzer-Koffiehuis Blau, **Delft**-Wereldwinkel-kraakkroeg, **Rotterdam**-van Gennep-Krijnes Boekwerk-Kraakkroeg, **Dordrecht**-De Zwarte Zaag, **Sittard**-Katastrofe, **Nijmegen**-De Klinker, **Weert**-Kollektieve boekhandel, **Arnhem**-Info Winkel, **Eindhoven**-Vredeswinkel, **Den Bosch**-Den Dodel, **Beverwijk**: Lynx

Kopie naar postbus 10233 Den Haag. Hij zij wordt nog steeds gedrukt door De Bijstand, Buitenhof 213 ook in Den Haag. De mensen die de Zwarte samenstellen zijn bereikbaar op dinsdag en woensdag via telefoonnummer 070-392098 en de rest van de week via de postbus. Afname thuis kan ook. Kosten 12,50 per 200 pagina's. De afname moet wel tusschen betalen het bedrag. Ook lijk je op te geven welke naam je wilt gebruiken op de afname. Het is natuurlijk mogelijk om te betalen via de bank. Het bedrag moet wel tusschen betalen. De Zwarte is in Leiden.

WIJ HEBBEN ONZE VRIEND
 E.HASAN ÖZÜN VERLOREN .
 Op 18 november is onze vriend E.H.Özün aan een hersenbloeding overleden. Deze onverwachte gebeurtenis had geen enkele normale betekenis. Noch in biologische termen, noch in geneeskundige, jarenlang durende onmenselijke omstandigheden en zijn verlangen naar zijn land waarvoor hij zijn leven heeft gegeven voordien voor hem politieke en ideologische problemen door de problematiek van politieke aanspraken hier in Nederland, de bureaucratie en drempels en onwaardige behandeling van de nederlandse bourgeoisie. Het is de problemen zich nog niet op, en moest hij net als anderen onder enorme psychologische druk tijdens N.T. als in Turkije, "wie maar mijn heil krijgt" "perit" heeft onze vriend E.H.Özün in nederlandse tekens ook geen specifieke aandacht gekregen, omdat zijn houdende heilrijke karakter.

Als democratische progressieven, onze vriend E.H.Özün heeft na de lange staat greep van 12 september 1980 in de gevangenis en daar buiten de strijd gevoerd tegen de fascistiese onderdrukking en onmenselijke, vernederende praktijken. Net als andere revolutionairen moest hij het land verlaten. Maar hij heeft de strijd buiten het land voortgezet. Hij liep van de ene demonstratie naar de andere. Daar zijn actieve rol daarbij was hij zeer geliefd in zijn omgeving. De fascistiese turkse regering, die het hard zoekt, zou nu na de dood van E.H.Özün blijven.
 Maar... leven getoet.
 Er zullen nog veel E.H.Özün's komen. Zolang deze strijd gevoerd wordt, zullen er mensen zijn die hiervoor vechten.
 Wij zullen zijn revolutionaire en waardige strijd als voorbeeld nemen en voortzetten.
 Om hem op een waardige manier uit te geleiden moeten we ons zelf daan maken. Hierbij nodigen we alle democraten en progressieven uit om onze activiteiten te ondersteunen.

E.H.Özün is onsterfelijk.
 Weg met de fascistiese diktatuur.
 E.H.E.F., D.E.O.F., T.K.P., M.L., Pareketi, T.K.P./3, Av. Dev.Genc, Devimiro, Lyon.

Deze maand loeit de stadsirene nog wel, maar is elke voortgang wat betreft ons pand zoek. Wat is er gebeurd? Na 4 jaar moeizaam onderhandelen zijn we vast gelopen in het overleg met de gemeente. Heel braaf hebben we ons van vergadering naar vergadering gesleept, excursies met gemeentebambtenaren gemaakt, zelfs een weekend met hen doorgebracht en het resultaat is te hoge huren en een volledig voorbijlopen aan de uitgangspunten van stichting Pander waarin Sirene zich met nog een aantal clubs heeft verenigd. Wat zegt het Gemeentelijk Woningbedrijf? "Welke huren er ook uitkomen, Pander gaan we verhuren desnoods zonder Stichting Wonen Werken Pander". Daar gaan we dus met 4 jaar goed gedrag en uitdenken van allerlei plannen over invulling van het pand en zelfbeheer door de stichting. Zonder toestemming van de Stichting Pander is er op een te hoge huur variant ingediend bij het Rijk. Wij zagen ni wel aankomen dat de huren dan te hoog kwamen te liggen en de gemeente zich er gemakkelijk van af zou maken. Nu heeft de gemeente haar kontigent binnen en maakt goede sier: er wordt toch gebouwd? Bij de onderhandelingen met de aannemer geldt dan één voor de gemeente aanvaardbaar bedrag voor de verbouwing en niet meer het uitgangspunt betaal-

DE SIRENE LOEIT.

bare huren waar Stichting Pander zich van het begin af aan voor in heeft gezet. Informatie wordt nauwelijks meer verstrekt behalve een uitnodiging voor het Bouwteam om terug te komen in het overleg. Van Otterloo komt niet verder dan een tegemoetkoming aan de eis van de Stichting Pander om bezuinigingen op het plan ten goede te laten komen aan verlaging van de huren. Zelfs hiervoor moesten eerst 2 brieven van de stichting uitgaan, waarop hij nu-na bijna twee maanden- reageerde. Wat te denken van het feit dat VH een nieuwe kostendeskundige om advies vragen omdat de eerder aangestelde kostendeskundige (die ons ooit eens door de strot is geduwd) een paar miljoen miszat met zijn berekeningen. Hoezo woonlastenbewaking? Terwijl wij in het begin van het hele proces een aparte opdracht aan

Bouwhulp wilden geven om de woonlasten te bewaken. Niet nodig volgens VH, zij hadden capaciteiten genoeg in huis! Ja, Ja! Afschuiven naar het Stadsvernieuwingsfonds is ook een manier om de kosten te drukken. Voor VH houdt dat vooral in: zelf niets doen om de kosten te drukken. Van Otterloo schuift alles af op zijn ambtenaren i.p.v. een project dat volkshuisvestelijk gezien een uniek programma heeft (lees ook de IGLO van 14 december) als wethouder te steunen.

Revitalisering van de binnenstad heeft te maken met het uitgaan van bewonersters, deze ondersteunen en nieuwe initiatieven stimuleren. En het heeft niets te maken met het neerzetten van een architectonisch verantwoord huis voor een salonsocialist!!

Aanvragen COVRA/PZEM

De laatste tijd lijkt het heel rustig aan het kernenergiefront. Na de grote knal van Tsjernobyl leek het plan voor nieuwe kerncentrales in Nederland van de baan. In die betrekkelijke rust is ondertussen Borssele wel uitgekozen voor de opslag van hoog radioactief-afval. Bezwaren kunnen nog worden gemaakt maar we weten onderhand wel wat dat betekent. Steeds vaker verschijnen er de laatste tijd weer krantenberichten die de veiligheid van kerncentrales benadrukken. Zo heeft het ECN in opdracht van de regering onderzocht of met de nieuwe kerncentrales ook een ongeluk kan gebeuren zoals in Tsjernobyl. De conclusie was dat dit niet kon omdat in de nieuwe kerncentrales een betere fundering gemaakt zal worden. Dan gaan we zeker met splijtstof en al de lucht in?! Alle reden dus om die lui in Den Haag in de gaten te blijven houden.

Aanvragen

Met het oog op de realisering van een centrale faciliteit voor de opslag en verwerking van radioactief afval te Borssele, zijn de volgende aanvragen ingediend:

1. a. op 2 oktober 1987 heeft de Centrale Organisatie Voor Radioactief Afval (COVRA) N.V. te Petten bij hen ingediend het verzoek aan het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Borssele om bouwvergunning voor het bouwen van een complex gebouwen behorende tot de eerste bedrijfsfase, op een perceel gelegen tussen de Europaweg-Oost en de Ossenweg te Borssele;
- b. de N.V. Provinciale Zeeuwse Energie Maatschappij (PZEM) te Middelburg heeft het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Borssele verzocht om een vergoeding van de kosten van diverse

... van de gemeente Borssele (tel. 01106-1730, tst. 244).

2. Op 2 oktober 1987 heeft de COVRA N.V. te Petten bij hen ingediend het verzoek aan de Ministers van Economische Zaken, van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, van Sociale Zaken en Werkgelegenheid en van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur om vergunning ingevolge de Kernenergie-wet voor
 - het oprichten van een inrichting als bedoeld in artikel 15 onder b van de Kernenergiewet waarin splijtstoffen kunnen worden bewerkt en verwerkt en worden opgeslagen
 - het in voornoemde inrichting voorhanden hebben van splijtstoffen, ertsen en radioactieve stoffen, zoals bedoeld in artikel 15 onder a en artikel 29 van de Kernenergiewet
 - het in werking brengen en handhaven van de inrichting

... kan een verzoek worden ingediend om persoonlijke gegevens niet bekend te maken. Mondelinge bezwaren tegen de onder 2 en 3 genoemde aanvragen kunnen worden ingediend tijdens de openbare zitting in het ontmoetingscentrum "de Stenge" van 14 - uiterlijk 17 uur of tijdens de avondzitting van 19.30 - uiterlijk 22.30 uur. Hierbij wordt gelegenheid geboden over de aanvragen genoemd onder 1, 2 en 3 en het MER van gedachten te wisselen. Een exemplaar van het milieueffectrapport (MER) is te verkrijgen bij de afdeling milieueffectenrapportage (MER) van de gemeente Borssele.

AANKONDIGINGEN!!

In verschillende steden wordt in de komende tijd de huurstakingsfilm gedraaid. De film is in November in première gegaan en gaat over het heden en verleden van huurstakingen. Om mensen aan te moedigen deze film te gaan bekijken plaatsen we hier wat achtergrondinformatie over huurstakingen in het verleden.

Huurstakingen hebben in A'-dam een lange traditie. De eerste georganiseerde daten uit 1927. In dat jaar schafte de regering de in 1917 ingestelde huurscherming af. De huurprijs werd afhankelijk van wat de huiseigenaar er voor wist te krijgen. Het tekort aan goedkope arbeidswoningen stelde hen in staat de huren op te drijven. In de Spaardammerbuurt, de Staatsliedenbuurt, de Kinkerbuurt en in A'-dam west verzetten buurtbewoners zich tegen de huurwoeker. In het crisisjaar 1932 voerden in A'-dam West en de Kinkerbuurt driehonderd huurders actie. Ze gingen aanvankelijk in staking tegen de huurverhoging van 10 cent per week. Toen dit succes had besloot men op een bewonersvergadering zelf tot een huurverlaging van 50 cent per week. Vooral voor de werkelozen was de huur eigenlijk al lang niet meer te betalen. Als antwoord hierop stuurde de huisbaas Geerling gesteund door de vereniging van huiseigenaren, veertig deurwaarders. De eerste van de vier huisuitzettingen veroorzaakte een rel. Zestig agenten deels met honden en te paard en stillen gingen buurtbewoners met

klewang en de gummistok te lijf. De volgende dag werden nog twee families op straat gezet. In de woningen waren deuren, kasten en ramen door de stakers dicht gespijkerd. De stakers lieten zich door de ontruiming niet intimideren. De zes uitgezette families werden op kosten van de stakingskas geherhuisvest. De ontruimde woningen werden geboycot. Huiseigenaar Geerlings die met de ontruiming de stakers murw had willen slaan zag in dat hij de solidariteit onder de bewoners niet kon breken en vroeg om onderhandelingen. Het huurstakingscomite eiste voor dat onderhandelingen konden beginnen de toezegging dat de zes uitgezette families terug mochten keren in hun woning. Geerlings zegde dit toe en voorts werden bijna alle eisen inclusief 50 ct. verlaging er doorgedrukt. Bij terugkomst van de twee families die uit hun woningen waren gezet in de Jacob van Lennipstraat speelde een groep muzikanten. De huizen waren versierd met sparregroen en rode rozen. De terugkerende bewoners kregen een bos bloemen aangeboden. Op de twee verhuishagens stond met grote letters; "De huurstaking gewonnen in Hudson-en Jacob van Lennepstraat" en "In West begint de victorie".

Op 16 december wordt in Zaal 4 de video "La Operation" gedraaid over gedwongen sterilisatie in Puerto Rico.

Hieronder wat meer informatie over de bevolkingspolitiek in Puerto Rico.

De Amerikaanse gouverneur op Puerto Rico Windship keurde in 1937 een wet goed die sterilisatie toestond. Aanvankelijk was sterilisatie alleen toegestaan om gezondheidsredenen. Maar de vaak slechte gezondheid van arme boerinnen en vrouwen uit de arbeidersklasse maakte het gemakkelijk voor een dokter om de operatie om mediese redenen noodzakelijk te achten. Waarmee, armoede op zich tot een ziekte werd verklaard.

Het eigenlijke doel van de wet was rasveredeling en het wegselecteren van armen en niet blanken. Maar volgens Windship ging het erom het gevaar van de konstante bevolkingsgroei te keren.

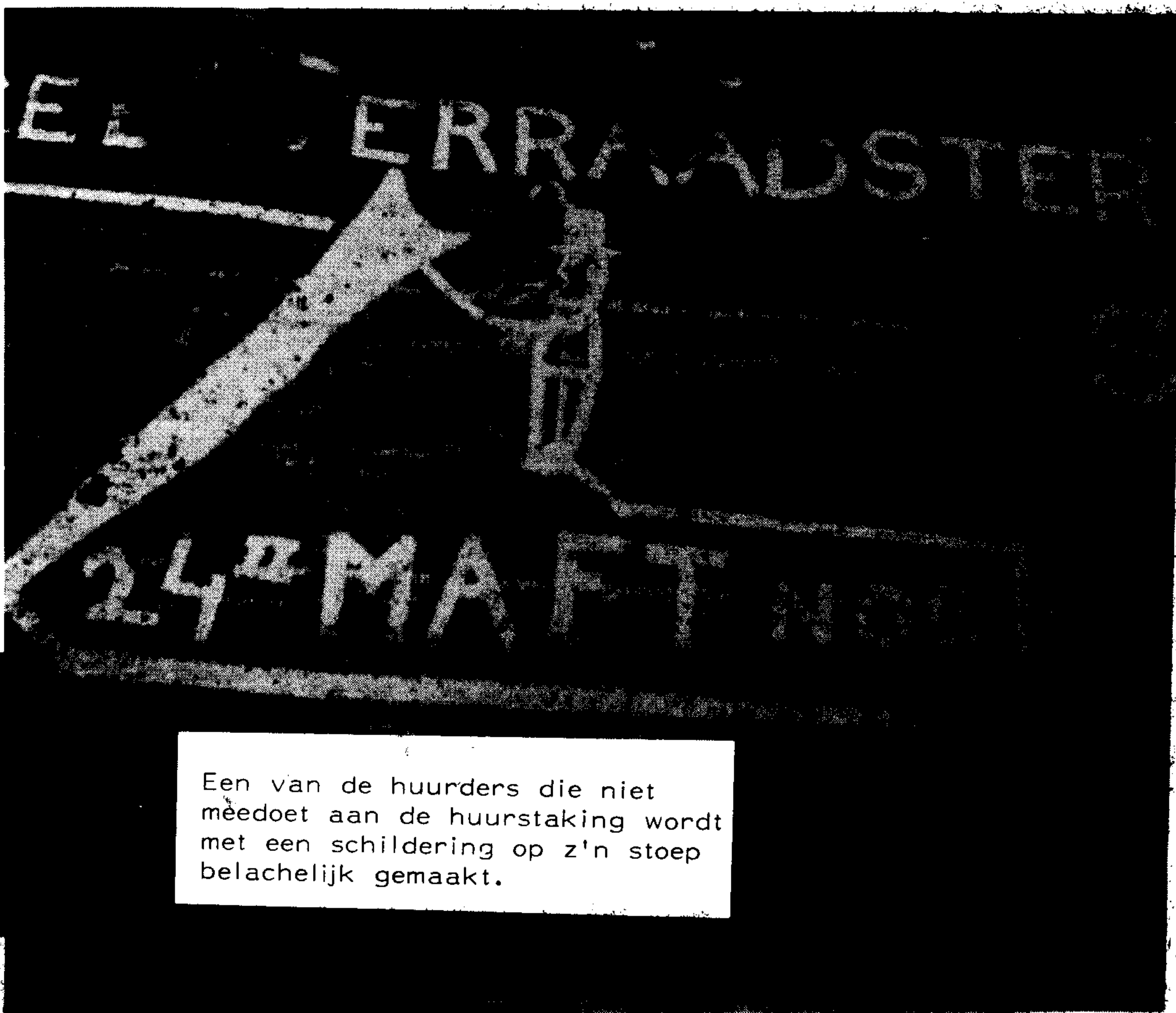
Grootscheeps opgezette kampanjes moesten de mensen ervan overtuigen dat de snelle bevolkingsgroei de oorzaak was van de economische moeilijkheden op Puerto Rico (zoals lage lonen, werkloosheid en onvoldoende middelen van bestaan).

De VS startten een systematische kampanje om vrouwen te steriliseren, oa. omdat de borduurnijverheid, stukwerk waarvoor vrouwen minder betaald kregen, opkwam. Velen werden gedwongen gesteriliseerd. In de propaganda werden de vreselijkste beelden opgeroepen. Het zou in Puerto Rico krielen van de mensen, als mieren.

In 1974 beschuldigde Puertbricaansese leiders in de VN de Amerikaanse imperialisten van genocide. Op dit moment is het percentage gesteriliseerde vrouwen er 40%, het hoogst ter wereld. Intussen zijn de problemen van de Puerto Ricanen alleen maar groter geworden en leeft 60% van de bevolking onder 't bestaansminimum. De werkloosheid is de laatste tien jaar verdubbeld terwijl de winsten voor de multi's zijn gestegen met 550%. Het bestaansminimum blijft dalen terwijl de bedrijven kapitalen verdienen.

wo 23 dec. zaal 4 (Blauwe Aan-slag) 21.30 ; Eerst het eten dan de huur.

di 16 dec zaal 4 ; 21.30 "La Operation" (Video) en diaserie genenmanipulatie.

Een van de huurders die niet meedoet aan de huurstaking wordt met een schildering op z'n stoep belachelijk gemaakt.

HET TIJ IS GEKEERD IN HET HILVERSUMSE

VERKLARING VANUIT HILVERSUM

Aangezien er (zoals bij sommige amsterdammers welbekent) is er de vorige keer veel mis gegaan bij de ontruiming van de Langestraat 113 te Hilversum. Wij zijn daar natuurlijk ook niet blij mee en willen dit zeker ook niet goed praten.

Toch enkele argumenten voor het falen van deze aktie en de betrokken personen:

- 1) De Hilversumse "kraakbeweging" draait zeggen en schrijven op 4 mensen die zich er echt aktief mee bezig houden. Dit zorgde automaties tot overbelasting, zeker omdat er op dat moment maar twee daarvan routine hadden voor een goed overzicht van zaken.
- 2) De zich al gevestigde krakers hadden bovendien de vervelende gewoonte om, als panden ontruimt moesten worden, de deur b.w.s. open te zetten om zich vervolgens vreedzaam weg te laten slepen.
- 3) Dit betekende voor de cops een extra stimulans om harder en sneller deze "raddraaiers" van de Langestraat op te treden.
- 4) Daar de smeris in Hilversum veel te weinig te doen heeft vonden ze het natuurlijk hardstikke leuk om de aktievoerders flink te treiteren. Dit uitte zich in o.a. een bijna 24 uurse observatie, e.d..

Er zijn nog wel meer punten om hier aan toe te voegen, zoals de toch altijd belangrijke financiën, maar wat nu belangrijker is dat er nu iets goeds georganiseerd gebeurt in Hilversum.

Dit temeer omdat er een overijverige rechercheur (Ton de (weer) Wolf genaamd) bezig is die wel even een einde aan het kraken aldaar zal maken.

Hier volgen een paar mooie staaltjes van zijn "plichtsbef".

Op 17 juni werd een pand aan de van Yssumlaan door een aantal mensen herkraakt. Deze beruchte villa (knokploegen, door de eigenaar zelf "kraakongevaarlijk" gemaakt door het in elkaar te rammen en door de processen), werd zonder problemen in bezit genomen. Ton de Wolf en z'n maatjes komen leegstand constateren. Vele opmerkingen van zijn kant "dat het voor hun toch veel te veel werk was" en "dat je in een pand zonder voorzieningen niet mag kraken". Vervolgens zegt hij tegen de pers dat hij voorlopig niets zal ondernemen en taait af naar de overbuurvrouw. Daarna (ook de pers is dan weg) komt de Wolf terug met de mededeling dat de overbuurvrouw heeft gezien dat het pas net was gekraakt en niet (zoals in de Hilversumse politieverordening staat) 24 uur van te voren. Heftige dis-

kussies, natuurlijk. Tonnie taait heel boos weer af om tegen de middag weer terug te keren. De groep die meegeholpen heeft is aalweer vertrokken evenals de pers. Ton met hulp-O.v.J. manen het pand te verlaten want er is "privé eigendom betreden". De

paar mensen die nog in het pand waren wouden natuurlijk niet wijken voor zo'n belachelijke reden. Maar na enkele bedreigingen van de heer W, en een smerisbus + auto vol met petten was het beter om maar te vertrekken. Herkraak was uitgesloten, want er stond direct weer een caravan met sportschoolfiguren in de tuin.

Ongeveer 1 maand later, op 6 juli word een gedeelte van een oud koetshuis gekraakt. Twee gewone petten konstateren leegstand en vertrekken weer. Enige tijd later verschijnen Ton de Wolf en co ten tonele. Volgens de Wolf was dit weer geen kraken. Het pand zou geen woonbestemming hebben. Hij beweerde verder dat het aan de O.v.J. was voorgelegd, maar wilde diens naam niet zeggen. Verder bleef hij maar vragen of er bewoners van de Langestraat bij zaten. Dat dit niet waar was, wilde menner niet geloven (toch echt waar hoor). Hij kreeg het toch weer voor elkaar dat (met dezelfde methode als de van Yssumlaan) het pand ontruimd werd.

Ook op de nacht van het falen van de aktie op de Langestraat heeft T. de W. weer diverse mensen bedreigd. Uitspraken als: "In mijn vrije tijd zou ik je graag eens voor je kop willen rammen" en: "Zal ik het nu maar bij jou meteen doen?" Verder heeft hij bij een van de mensen die op de oproep was gekomen zijn auto opengebrouwen. Toen boze mensen vroegen wat hij deed, was hij volgens hem bezig met 'autodiefstalpreventie'.

Een paar maanden later werd de Naarderstraat, bij wijze van proef, gekraakt. Hoe zou de smeris nu reageren?

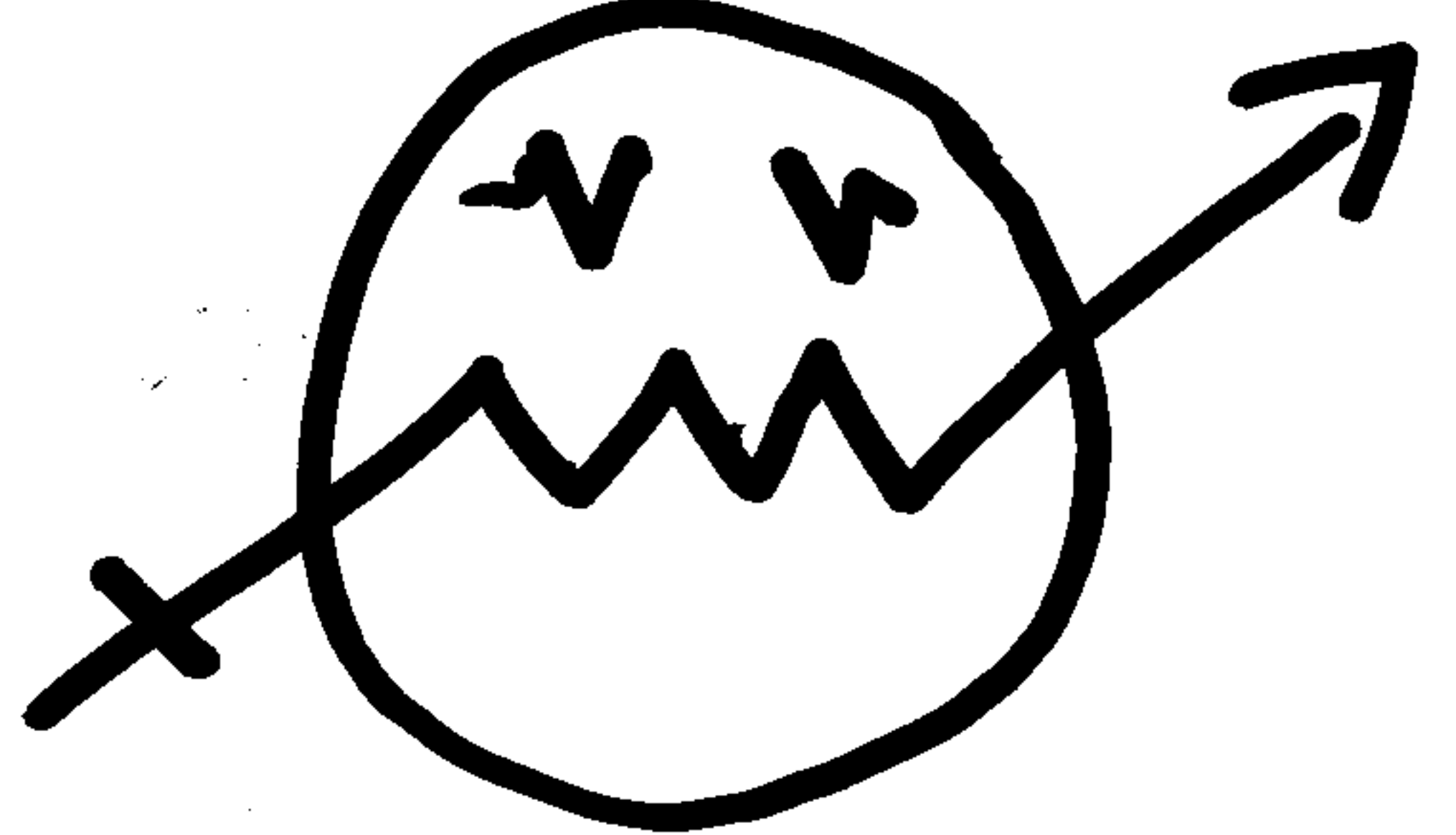
Twee petten komen even kijken en vragen zich voornamelijk af of de mensen (6) wel afkomstig zijn uit Hilversum. Daardoor vergeten zij leegstand te constateren.

Een dag later gaan de krakers de loods bekijken. Net tegelijk komt Ton ook weer opduiken. Hij is razend en de mensen gaan terug naar het woongedeelte. Ton de W. raast buiten verder dat "Jullie viezerds maar een baan moeten zoeken, zodat kraken dan niet nodig is". Hij dringt het pand binnen en kijkt even rond. "Dit is niets voor jullie en daarom gaan jullie weer weg". Na overleg met het hoofdburo meldt hij de bewoners dat een luchtbed geen bed is. En weer zijn de mensen hun woonruimte kwijt.

HET IS NU GENOEG GEWEEST

Wij willen met al onze beperkingen nu toch iets goeds doen en daar hebben wij ook jullie hulp en steun bij nodig. Dus als je voor je idealen staat en tijd hebt, kom dan ondanks de slechte ervaringen toch naar Hilversum.

De Hilversumse krakers.

HET TIJ IS GEKEERD

Na ettelijke mislukte kraken is Hilversum weer de 'place where it's all happening'. In de nacht van 29 op 30 november zijn er twee panden gekraakt: eentje aan de Havenstraat 71 en de andere is Langestraat 113. Het pand aan de Havenstraat is een oud bibliotheekgebouw wat al ruim een half jaar leegstond en de eigenaar is ene V/d Berg. 1 December rond een uur of 12 heeft de politie bewoning en leegstand gekonstateerd nadat de bewoners werden gewekt door de beheerder. Hij reageerde verbaast (gna, gna).

Het andere pand: Langestraat 113! Dit pand heeft een voorgeschiedenis. In april '87 is het pand na 1½ jaar leegstand gekraakt en is het 3 maanden bewoond geweest. Het werd op 8 juli ontruimd na een verloren proces met anonieme dagvaarding. En nu, vijf maanden later, heeft het pand haar oorspronkelijke functie weer terug: bewoning!

Op het moment van de kraak zijn er foto's gemaakt in beide panden en die lagen 's ochtends 1-12 op het buro van de O van J met een begeleidend schrijven. Hier stond op dat de panden gekraakt waren. Gelukkig dat de politie ook wist van het contact met de O van J. Enkele smerissen hadden namelijk wel zin om de Langestraat te ontruimen, waarop angstvallig vanuit het hoofdburo werd gereageerd: "Nee niet doen, de O van J weet er van!" (gna, gna).

Ook het lokale politievarken De Wolf liet z'n bek zien, zij het in z'n vrije tijd, winkelend in de Langestraat. Hij liep langs het pand en murmelde iets in de trant van "Jullie gaan er uit", hierbij steun zoekend aan de arm van zijn vrouw.

Al met al een geslaagde aktie: **2 PANDEN IN 1 KLAP!** Meer nieuws volgt.

Afzonderlijke
bewonersters/gebruikersters

KLUIVENKAMP ONTRUIMD!

KLUIVENKAMP ONTRUIMD! WOONWAGENBEWONERS DAKLOOS!

Vorige week dinsdag 24-11-'87 werden de woonwagenbewoners van het Kluivenkamp te Haarlem ontruimd; hieronder volgt een verklaring namens hen, en in de volgende Zwarte een achtergrondverhaal over de zigeuners in Nederland, de ROM, en woonwagenbewoners in Nederland.

De demonstranten stookten vanmorgen op het terrein bij het slachthuis een enorm vuur van afvalhout, oude meubelen en andere goederen die waren achtergelaten.

Na een lange voorgeschiedenis van kraken en ontruiming (Hazepaterslaan, Hal 5 en Houtplein) namen wij, de woonwagenbewoners van het voormalig Tubergenterrein een braakliggend stuk grond naast het Haarlems slachthuis in gebruik. Kort na deze verhuizing ontvingen wij een brief van de gemeente met het dreigement tot sluiting en ontruiming der wagens.

Dit omdat wij deze "illegaal" zouden bewonen.

Het KLUIVENKAMP is volgens de Woonwagenwet een illegaal kamp; illegaal volgens het afstammingsprincipe.
Wat houdt dit in?

-je moet in een woonwagen zijn geboren, of voor 1 april 1971 als woonwagenbewoner geregistreerd zijn geweest, of
-een beroep uitoefenen waarbij be-
woning van een woonwagen noodzakelijk is (bv. kermis-, of circusexploitatie).

Het afstammingsprincipe is eenzijdig, dus diskriminerend, omdat het niet-oorspronkelijke woonwagenbewoners verbiedt in een woonwagen te gaan wonen. Dit is net zo belachelijk als dat een woonwagenbewoner nooit in een huis zou mogen gaan wonen. Terwijl dit juist wel door de overheid wordt gestimuleerd.

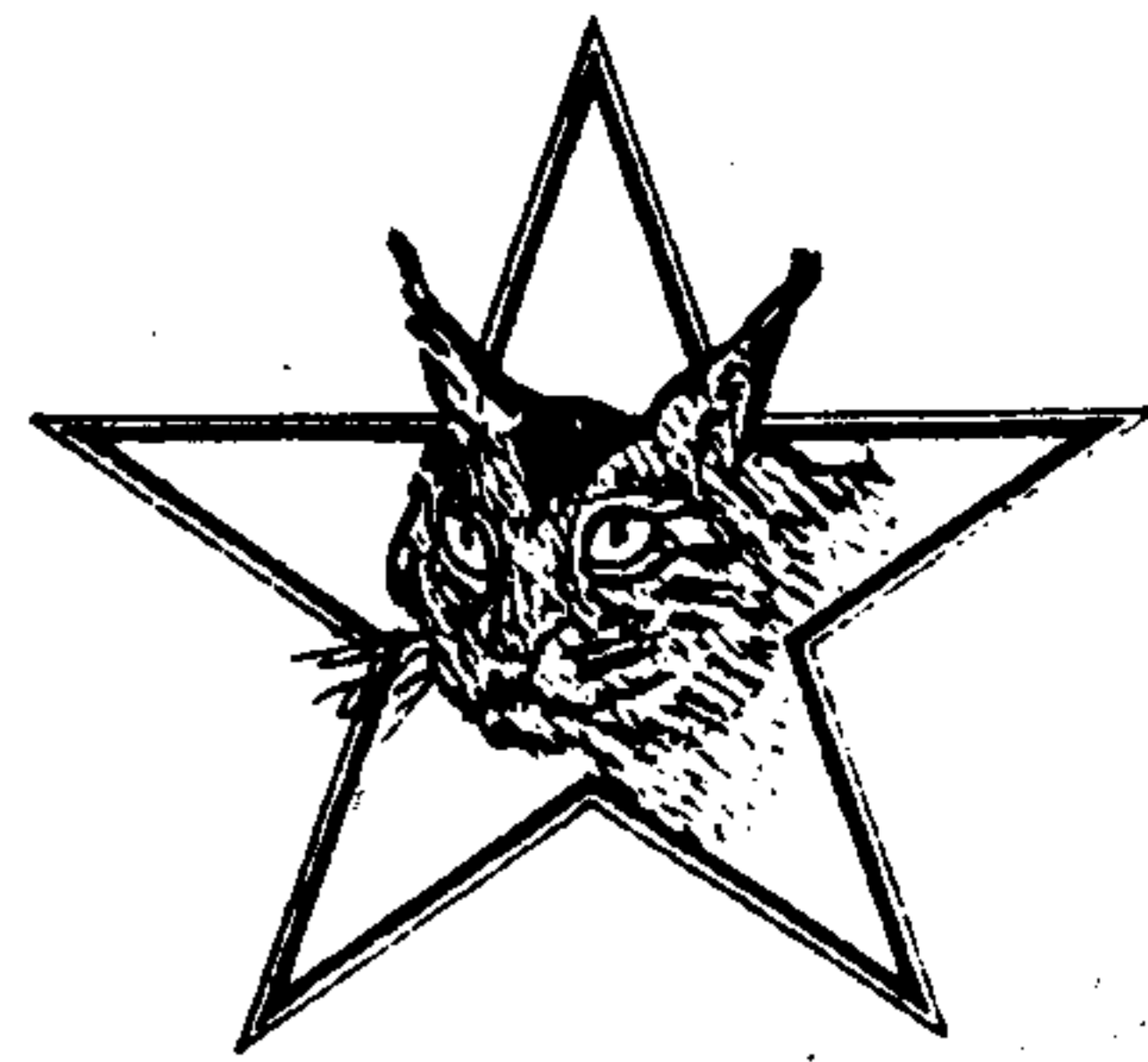
Met deze wet in de hand dacht de gemeente Haarlem in nauwe samenwerking met de provincie N.H haar kans schoon te zien om deze groep nu voorgoed uiteen te slaan en over de gemeentegrenzen te jagen. Vanaf het begin heeft de gemeente geweigerd in overleg te treden met het Kluivenkamp om een oplossing te zoeken in de vorm van een gedoogplaats. Elke mogelijkheid tot een compromis werd getorpedeerd. Pas op het laatste moment heeft de gemeente onder dwang van de provincie twee keer toegestemd in een gesprek. Deze gesprekken hebben tot op nog toe niets opgeleverd.

De gemeente samen met de provincie nemen wel de verantwoordelijkheid tot ontruiming, maar niet de verantwoordelijkheid van herhuisvesting. In principe staan vandaag 20 mensen op straat.

De bezetting van het stadhuis en de manifestatie zijn bedoeld om onze eisen kracht bij te zetten. Wij proberen opnieuw in overleg te treden met de burgemeester en verantwoordelijke wethouders.

WIJ EISEN:

- 1 HET GEDOGEN VAN ONZE WOON- EN LEVENSWIJZE
- 2 HET BESCHIKBAAR STELLEN VAN EEN TERREIN DAT DOOR ONS ALS GROEP GEBRUIKT KAN WORDEN.
- 3 GEEN KONFISKATIE VAN ONZE WOONWAGENS.
- 4 VERVANGENDE PASSENDE GROEPSWOONRUIMTE ZOLANG AAN DRIE VOORNOEMDE EISEN NIET IS VOLDAAN.

RACISME OP DE WERKVLOER.

Beste mensen,

Sinds kort is er een nieuw boek uit, "racisme op de werkvloer". Het boek is een verwerking van de scriptie van Roel Berghuis, die hij schreef in het kader van zijn opleiding Sociale Akedemie personeelswerk en arbeidsverhoudingen. Roel is werkzaam op de Hoogovens en actief vakbonds lid. Hij heeft op de hoogovens een onderzoek gedaan naar de houding van nederlanders t.o.v. buitenlandse arbeiders en vakbond. In de regio IJmond heeft deze scriptie nogal veel stof doen opwaaien met name op de Hoogovens (zowel bij directie, de werknemers en de vakbond). De resultaten van de scriptie toonden aan dat de intolerantie t.a.v. buitenlanders groter is dan algemeen aangenomen wordt. Hoewel de scriptie de situatie op de Hoogovens beschrijft, heeft het ook een algemeen maatschappelijk waarde. Dit heeft Roel doen besluiten om zijn scriptie in boekvorm te laten uitkomen. Het is een goed leesbaar boek geworden van ongeveer 150 bladzijden op A5 formaat. In het boek worden de volgende onderwerpen behandeld:

- * Politieke, economiese analyse van migranten arbeid.
- * Staat en racisme.
- * Het onderscheid in begrippen (vooroordeel, intolerantie, discriminatie, racisme).
- * Onderzoek buitenlanders en vakbond op de werkvloer
- * Racisme in relatie tot de arbeidersbeweging

* konklusies t.a.v. het onderzoek
Het boek wordt uitgegeven door boekhandel "De Lynx", Baanstraat 5a, 1941 CE Beverwijk tel: 02510-12183.

De prijs van het boek is f14,- + f2,50 portokosten, te bestellen door overmaking op giro nr. : 4988847 t.n.v. St. de Lynx, Baanstraat 5a, 1941 CE Beverwijk
Het boek is tevens verkrijgbaar in de betere boekhandels.

met de vriendelijke groetjes

postbank: 4988847

bank: Nutsspaarbank Beverwijk:
84.77.07.2.29

DE KERSTAKTIEPERIODE.

(27 t/m 31 december)

Op zondag 27 december gaan we er weer vrolijk tegenaan. Dit gebeurt onafhankelijk van de uitkomst van een eventuele beslissing begin december. Mocht een positieve uitslag uit de bus komen, dan is dat nog maar een kleine stap in de goede richting en voor ons zeker geen rede om van verdere acties af te zien. Ook gaan we er vanuit dat de bouwwerken en bunkers zeker niet afgebroken zullen worden, maar volgepropt worden met ander wapentuig.

Vanuit een vijftal kampen kan weer volop actie gevoerd worden. Brrrrr, dat zal wel koud zijn. Maar dat valt erg mee. Met grote vuren, warme kleding (twee broeken over elkaar is geen luxe), slaapplaatsen met bergen stro en veel dekens (breng er zelf ook nog een paar mee) en stevige maaltijden hopen we ons afdoende tegen de koude te beschermen. Prima is het om van te voren alvast enkele acties te verzinnen. Misschien kun je deze acties met een paar vrienden en vriendinnen voorbereiden. Hoe meer initiatieven er zijn, hoe beter. Naast niet openlijke staan er ook enkele meer massale acties of gebeurtenissen op het programma, zoals: blokkades, rondgang om de basis, expositie en optredens van kunstenaars, fakkeloptocht door het dorp en natuurlijk een groot feest. Voor verdere info (o.a een aktiehandboek) kan geschreven of gebeld worden naar het huis van atoomvrijstaat, dorp - staat 11,4631 TM Woensdrecht (tel. 01646-15183) Aktievoeren kost helaas veel geld. Wie nog wat over heeft, ondanks deze dure dagen, kan dat over maken op de girorekening van het VAK nr. 3332968.

Het VredesAktieKamp.

persverklaring 25-11-87

SYMPATHISANTEN TOTAALWEIGERAAR VERSTOREN TENTOONSTELLING IN DE NIEUWE KERK TE AMSTERDAM

40 axievoerder/sters hebben woensdagmiddag de tentoonstelling "Griekenland en de zee" verstoord. Deze geweldloze axievoerden zij uit solidariteit met Griekse en Nederlandse totaalweigeraars.

De politie arriveerde een half uur na het begin van de actie en arresteerde de totaalweigeraar Bart Anthonisse, die zich onder de axievoerder/sters bevond. Hij had zich verschanst op de kansel, waar hij een spandoek had bevestigd. De totaalweigeraar werd onder begeleiding van een spontane demonstratie afgevoerd naar de dichtsbijzijnde politiepost.

Met deze actie vragen wij aandacht voor dienstweigeraars en in het bijzonder voor Michalis Maragakis uit Griekenland. Deze werd op 13 okt. j.l. veroordeeld tot 4 jaar gevangenisstraf wegens dienstweigeren. Hij is de eerste niet religieuze dienstweigeraar in Griekenland. Er bestaat in Griekenland geen mogelijkheid vervangende dienstplicht te vervullen.

Bart Anthonisse zal voor zijn totaalweigeren veroordeeld worden tot 12 maanden gevangenisstraf.

EINDE PERSVERKLARING

BONT, GODVERDOMME!!! BONT, GODVERDOMME!!!

Bonthandel schuldig aan martelen moordpraktijken.

In Nederland schieten de pelsdierfokkerijen als paddestoelen uit de grond omdat er goed geld in de bontbranche te verdienen valt.

Veel boeren gaan over van varkens, kippen of melkvee naar het fokken van nertsen of vossen. Je zou de illusie kunnen hebben dat in Nederland de bonthandel niet meer zo levendig is, vroeger zag je immers meer bontjassdragers. Niets is minder waar: de bonthandel floreert, dankzij de grote export van bontvelletjes naar het buitenland. Met name Duitsland, Amerika en Japan zijn grote afnemers.

En met het aantal bontzaken valt het ook nog vies tegen: Amsterdam bijvoorbeeld, telt zo'n 40 bontzaken, groothandels en pelterijen.

In Amsterdam is ook het nederlands Bont Instituut gevestigd (Koningin Wilhelminaplein 13). Door akties tegen bont en de dalende verkopen, hebben alle probont organisaties zich hierin verenigd om zich tegen akties en negatieve publiciteit te verweren en om bont nog sterker te promoten. Voorzitter van deze club is mr. F. Porthoine, ex-tweede kamerlid van de V.V.D.

De overheid steunt de pelsdierfokkers, omdat zij van grote economische waarde zijn. Waar geld te verdienen valt verliest men maar al te graag de gevoelens en de levenswaarde van dieren uit het oog. Dieren mogen gemarteld en vermoord worden, omdat het mensen veel geld oplevert en een bijdrage is voor onze economie.

Het is onbegrijpelijk dat er geen massaal verzet vanuit de bevolking is opgekomen tegen de misdaden die op grote schaal met pelsdieren worden bedreven. Voor de ijdelheid van rijke mensen en het gevoel van status dat het hen geeft en voor de mensen die zich zonodig moeten verheffen uit hun arbeidersklasse, om bij de 'betere' stand te horen, sterven er miljoenen pelsdieren voor een volkomen onnodig doel: warme jassen zijn overal, in allerlei soorten te krijgen, zonder dat daar één dier voor dood moet!

Alleen al in Nederland zijn zo'n 300 pelsdierfokkerijen, hoofdzakelijk gevestigd in de bio-industriële gebieden Noord-Brabant en de Veluwe. In november en december worden daar anderhalf miljoen nertsen en 100.000 vossen vergast of geëlektrokuteerd.

Op 300 fokkerijen in Nederland worden jaarlijks 1,5 miljoen nertsen vergast.

Nertsen in concentratiekampen.

De nerts, van nature een roofdier, behoort te leven langs en in het water, waar het kan zwemen en zelf haar/zijn prooi kan zoeken.

Een meter lang, 30 cm. breed en 30 cm. hoog. Dat is de ruimte die een nerts toebedeeld krijgt op een bontfarm. Meestal moet deze ruimte nog gedeeld worden met enkele lotgenoten. Lange rijen kooitjes, geheel van gaas, staan naast elkaar onder een afdak van golfplaat. Tweemaal per dag krijgen de nertsen voedsel. Een brijige prak, bestaande uit ongekookt slachtafval, aangevuld met meel, vitaminen en medikamenten. De dieren likken na het eten het gaas intensief schoon. Bij strenge vorst kan de tong van het dier aan het gaas vastvriezen en afscheuren. Drinkwater krijgen ze in een bakje, of ze moeten leren drinken uit een drinknippel. Leren ze dat niet, dan komen ze om van de dorst. Aan het drinkwater wordt bij vorst anti-vries toegevoegd.

De mest die onder de kooien blijft liggen, vormt een broedplaats voor vliegen en stinkt vreselijk. Omdat de nertsen in een onnatuurlijke omgeving moeten leven, vertonen ze afwijkend gedrag. Soms zie je ze voortdurend op en neer rennen door hun kooitje. Anderen besteden uit verveling buitensporig veel tijd aan de verzorging van hun vacht. Bij dit zogenaamde pelsbijten worden soms grote delen van de vacht kaalgeplukt. Omdat dit ten koste gaat van de pels, grijpt de fokker in: de nertsen worden vroegtijdig gevild. Een andere abnormale handeling is staartzuigen tijdens de slaap, hierdoor ontstaat er een kale staart.

Vaak is een teef niet tot paren bereid en kan er een heftige vechtpartij ontstaan, met als ge-

volg ernstige verwondingen. Een ernstig verwonde teef is later niet meer bereid zich te laten dekken. Om vechtpartijen te voorkomen, wordt daarom de bek van een vechtlustige teef vóór de ontmoeting met de reu met plakband of een klem dichtgehouden. Het is voor de fokker belangrijk dat zijn teven zich laten dekken. Daarom wordt gebruik gemaakt van hormonen en worden de teven in januari/februari aan een strenge vermageringskuur onderworpen. In korte tijd verliezen ze dan 25% van hun gewicht. Na ongeveer 50 dagen worden de pups geboren, gemiddeld 5 tot 7 pups. Als gevolg van het zogen van de jongen, ontstaat er door kalkgebrek een uitputtingsziekte bij de moeder. Tijdens de opfokperiode sterft 20% van de jonge nertsen. De rest, zo'n anderhalf miljoen, mag nog een maand of zes verblijven in hun dodencel. Pas als het echt koud wordt (november/december) is de vacht op z'n best. Dan haalt de fokker de gaskist van stal. Een kist waarin uitlaatgas van een auto of tractor wordt geblazen. De nertsen worden in deze kist gestopt en vergast. Moderne fokkers gebruiken geen uitlaatgas, maar koolmonoxide. Dat vinden ze humaner en daarmee noemen ze zichzelf een dierenvriend. Echter bij beide vergassingsmethoden sterven de nertsen pas na een langdurig verstikkingsproces van een half uur of langer. De lichaampjes gaan naar de destructie, waar ze weer worden verwerkt in diervoeders. Meer dan 30 miljoen nertsen worden er dit jaar over de hele wereld vergast.

Vossen in concentratiekampen.

Op de ongeveer 70 nederlandse vossenfokkerijen worden jaarlijks 100.000 vossen vermoord. De vos, familielid van onze huishond, moet evenals de nerts zijn korte leven doorbrengen in een kleine kooi, geheel van gaas. In de natuur leidt de vos een voor de mens verborgen leven. 's Nachts gaat hij zijn voedsel verzamelen. Zijn territorium is enige vierkante kilometers groot en dat bakent hij af met urine. Het voer van vossen in fokkerijen wordt evenals bij de nertsen in een brijige prak op de kooi gegooid. De enige bezigheid die ze dagelijks hebben, is het naar binnen trekken en het verorberen van het voer. Ook vossen vertonen afwijkend gedrag zoals pelsbijten en apathie. Vóór de paring worden de moederdieren op een streng dieet gezet. Wanneer ze dit dieet ook overleven, worden ze in februari gedekt. Omdat dit vaak met vechtpartijen gepaard gaat, probeert men de moervossen ook wel kunstmatig te bevruchten.

BONT, GODVERDOMME!!! BONT, GODVERDOMME!!!

Daartoe heeft de fokker eerst enkele rekels moeten masturberen om aan het nodige sperma te komen. Als de pups geboren worden blijven ze bij de moeder, tot ze te fel gaan vechten. Dan worden ze twee aan twee in kooien gezet. Draadgazen kooien van ongeveer 1 bij 1 meter. Ook hier sterft 20% van de jongen vóór de pelstijd. Na 7 maanden, als de pelstijd is aangebroken, worden de vossen één voor één met een tang uit de kooi gehaald. In de anus van het dier wordt een ijzeren staaf gestoken, welke is aangesloten op een accu. De andere elektrode wordt voor de bek gehouden. De vos bijt zich uit angst daarin vast en wordt geëlektrokuteerd. Elk jaar 100.000 vossen in ons land. Ongeveer 3 miljoen vossen worden er dit jaar over de hele wereld geëlektrokuteerd.

Nederlandse fokkers van pelsdieren elektrokuteren deze winter weer honderdduizend vossen.

Andere slachtoffers van de bonthandel.

Moerasbevers en chinchilla's worden op soortgelijke gruwelijke bio-industriewijze gehouden. Voor één bontjas worden 150 chinchilla's de nek omgedraaid.

Schape worden ook vermoord om hun pels. Van het karakulschaap (gefokt in Afghanistan, Rusland en Afrika) worden bij twee dagen oude lammeren de keel doorgesneden, waarna de dieren langzaam doodbloeden. Tijdens het doodbloeden wordt het vel afgestroopt. Voor een zo'n bontjas (persianer) worden 26 pas geboren lammeren de keel doorgesneden. Persianer bontjassen zijn van die korte krulletjes- bontjassen die oude 'dametjes' vaak dragen. Voor een Breitschwanz- jas wordt van ditzelfde schapenras de hoogzwangere moeder de keel doorgesneden. Terwijl het moederdier doodbloed, wordt de buik opengesneden. Het lammetje wordt met baarmoeder en al uit de buik getrokken waarna het de keel wordt doorgesneden en afgestroopt. De vacht van het ongebooren lammetje is fijner en daarom brengt het meer op. Der-

tig tot 6endertig lammetjes zijn nodig voor één zo'n jas.

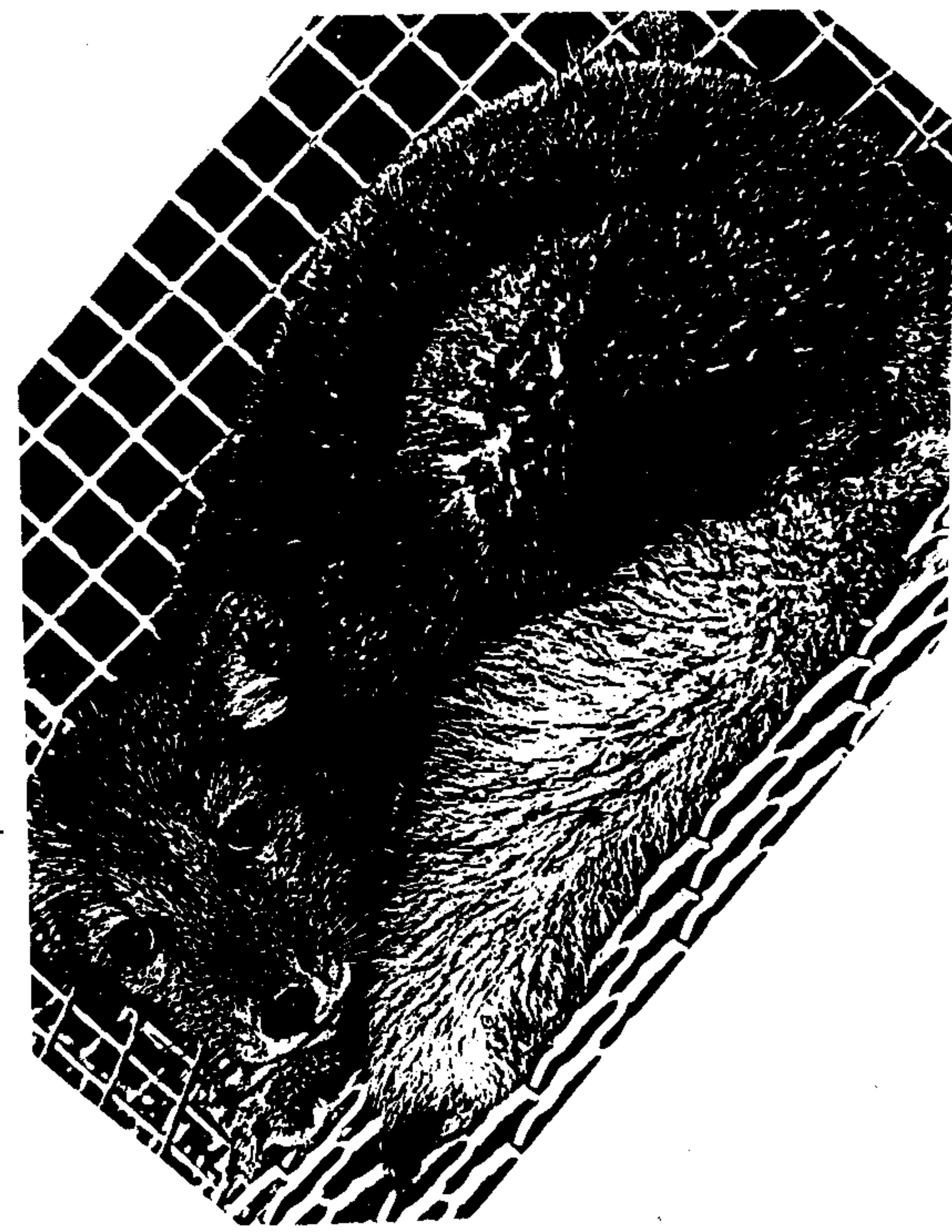
Lammy-coats zijn in ons land nu erg populair. Ook daarvoor worden jonge lammetjes vermoord, alleen om hun vel, omdat de belangstelling daarvoor groter is dan voor het vlees en omdat het vel veel meer geld oplevert. De velletjes voor lammy-coats komen uit Zweden. Muskusratten, geiten en konijnen worden ook voor de bonthandel gefokt.

100.000.000 konijnenvellen komen jaarlijks in de bonthandel terecht. In Nederland worden konijnen gefokt in batterijen. Na 12 weken worden ze geëlektrokuteerd.

Honden en katten worden ook doodgemaakt voor bontjassen. Zelfs in Nederland worden katten doodgemaakt om hun vel. De vellen zijn terug te vinden op bontbeurzen in het buitenland.

Bontjacht eist jaarlijks 60 miljoen dierenlevens.

Met klemmen, vallen en strikken worden jaarlijks zo'n 30 miljoen pelsdieren vermoord. Canada, Amerika en Rusland zijn de belangrijkste leveranciers van dierenvellen. Meer dan de helft van het aantal jagers bestaat uit amateurs

Mensen die met het uitmoorden van pelsdieren een centje bijverdienen. In de meeste gevallen worden de uitgezette klemmen alleen in het weekeinde leeggehaald. Afschuwelijke drama's spelen zich af wanneer een dier in zo'n klem terecht komt. Uit angst en vanwege de vreselijke pijnen proberen ze hun vrijheid te herwinnen. Vaak bijten ze daarbij de geklemde poot door om zo te kunnen ontkomen aan hun dood. Als de jager pas na dagen de klemmen komt leeghalen, is vaak het doden van het dier niet meer nodig: van koude, pijn, honger of dorst is het dier al een langzame dood gestorven. Naast de 30 miljoen pelsdieren die jaarlijks op deze manier worden gedood, sterven er jaarlijks ook nog eens 30 miljoen andere dieren 'per abuis'. Een klem selekteert namelijk niet. Wanneer een dier zonder bruikbare vacht in de klem komt, slaat deze ook dicht. Heel veel diersoorten zijn uitgestorven door de jacht op bont.

Aktiegroep 'Dier'.

DE AIDS-val

het politieke spel met een ziekte.

AIDS, wat moeten we er mee? Wat is er waar in de verspreide angstcampagnes, moeten we alles eigenlijk wel geloven wat ze ons vertellen?

In het tijdschrift REVOLUON van de maand november uitgebreid aandacht voor deze "mysterieuze" ziekte.

Het nu volgende artikel is helemaal overgenomen. Het geeft in het kort een analyse van de maatschappelijke achtergronden, de onderliggende motieven van maatschappelijke groepen om AIDS als middel te gebruiken voor hun eigen doel.

De kondoomindustrie beleeft gouden tijden en de imkervereniging is boos. Neerstortende bijen, niet omdat ze een hartstilstand krijgen van teveel genoten nectar, maar omdat ze vergaten dat rondom iedere bloesem het AIDS spook rondwaart. De eerste berichten in de krant over vage ziektebeelden en een aantal moeilijk te verklaren sterfgevallen konden nog reden zijn om wantrouwig te zijn. Waarom zouden deze sterfgevallen zoveel interessanter zijn dan de vele andere waarbij mediese kennis tekort schiet? Waarom zouden deze slachtoffers meer aandacht verdienen dan de andere van de kwalen van onze tijd? In eerste instantie zou je kunnen denken dat AIDS een uitvinding was van artsen, virologen en de geneesmiddelenindustrie. Rousseau zei al dat het een kenmerk was van artsen, om angst te doen ontstaan, die zij kunnen uitbuiten. Tegenwoordig is al heel wat duidelijker dat AIDS een aanwijsbaar risico is zoals andere, die betreurenswaardige slachtoffers eisen, zieken die hulp, opvang, geld nodig hebben en doden die veel verdriet met zich mee brengen. AIDS is veeleer een symptoom van tijd dan een risico voor de gezondheid. Het is wel een risico dat een bepaalde mate van fascinatie oproept, die niet in verhouding staat tot de aantoonbare dreiging die er vanuit gaat, als men kijkt naar het aantoonbare aantal slachtoffers. Niemand weet hoe groot het risico is besmet te worden; Toch kun je door de alarmerende berichten heen de tijdbom horen tikken. Niemand weet precies wie hoe besmet wordt, na besmetting wel/niet ziek wordt en daarna eventueel sterft.

Waarschijnlijk zijn de epidemiologische voorwaarden voor besmetting gunstig; bij een (bacteriologische) oorlogsvoering zou de bevolking uitgeroeid worden. de veldtocht tegen AIDS wordt op dit moment vooral gestreden onder de leuze sexueel

contact met onbekenden of vaak wisselende kontakten". Ook de overheid doet haar best om van AIDS het meest bekende gezondheidsrisico te maken. De manier waarop dat gebeurt heeft tot effect dat de ziekte alom beschouwd wordt als een maatschappelijke ramp. Dat is nu niet een gewone gezondheidsstrategie en staat ook niet in verhouding als men ander bedreigingen van de gezondheid daarmee vergelijkt.

In onze samenleving worden gezondheidsrisico's meestal geminimaliseerd in hun berekening; bij AIDS wordt uitgegaan van "Worst-Case situatie". AIDS wordt voorgesteld als de om zich heen grijpende plaag, de te verwachten aantallen slachtoffers worden zo hoog mogelijk geschat, terwijl de gevaren als gevolg van een verpest milieu, het verkeer, de nucleaire samenleving met behulp van de experts zo klein mogelijk worden voorgesteld. Terwijl bij AIDS gewaarschuwd wordt voor de op komst zijnde catastrofe, wordt dit schrikbeeld op andere onderwerpen alleen gehanteerd om de onwaarschijnlijkheid ervan te demonstreren. Men kan er langzamerhand van uitgaan dat AIDS bijna niet meer als een ziektesyndroom wordt gezien, maar als metafoor voor maatschappelijke verhoudingen en als levensgevaarlijke bedreiging in het algemeen. Een metafoor waarmee men diepgewortelde fundamentele angsten kan uitdrukken en dat meer en meer de functie krijgt om veel dramatischer gevaren te relativiseren en in banen te leiden. In vergelijking met de dagelijks geactiveerde angsten voor allerlei rampen, biedt deze ziekte een aantal vluchtwegen. De cynicus heeft dagelijks het kondoom bij de hand, voor de wat bang uitgevallen medemens is het een beter te overziene ramp dan bv. de kollektieve besmetting met kernenergiestraling. De zedenmeesters tenslotte vinden een nieuw strijdmiddel,

ect. Het zijn moeilijke tijden voor hen die werkelijk door AIDS ziek worden. Voor hen komt elke hulp te laat. Het idee van het vermijdbare van AIDS heeft tot gevolg, dat zij die slachtoffer worden, dit aan zichzelf te wijten hebben, tenminste voor de buitenstaander. Wat veel mensen vooral aan AIDS bedreigend vinden is, dat het een geslachtsziekte is. De preciese omschrijving van AIDS (vnl. door geslachtsverkeer) verkregen aantasting van de immune afweer, overschaduwde veeleer de aan deze geslachtsziekte verbonden problemen. Het is zinvol om even stil te staan bij de geschiedenis van de geslachtsziekten.

Geslachtsziekten bewegen zich op het snijvlak van individuele lustbeleving en maatschappelijke reproductie, de verwachte voortbrenging van nieuw leven. Lust heeft altijd een naar de maatschappij gerichte zijde. Omdat geslachtsziekten de reproductie van de bevolking beïnvloeden, zijn ze voor de staat een wezenlijk onderwerp. Tal van andere factoren beïnvloeden de reproductie veel meer dan geslachtsziekten. In de 19^e eeuw bv. waren dat armoede en lichamelijke overbelasting door gewijzigde levens- en arbeidsverhoudingen. Maar deze oorzaken hebben gevaarlijke sociale kanten. Om die reden ging men liever tekeer tegen het zedelijk verval. Als een van de maatstaven daarvoor gold doorgaans een ongekend voorkomen van geslachtsziekten. Bewijzen voor deze uitspraak zijn er nauwelijks; eerder kan men stellen dat een ongeremd botvieren van geslachtsverkeer aangeklaagd moest worden. Tot in het midden van de vorige eeuw heerste onder medici het idee dat syphilis een ziekte van de lust was; dat het niet een overgebrachte infectieziekte was, maar een door overmatig geslachtsverkeer zelf voortgebrachte ziekte was. "Syphilis wordt door de prikkelende mannelijke voortplantingsstoffen in de geprikkelde en te zeer gestimuleerde binnenste geslachtsdelen van vrouwen zelf voortgebracht" (Patze 1845). Deze visie was toen al een anachronisme, maar kon door het ontbreken van bacteriologische aantoonbare oorzaken toch binnen een bepaald wereldbeeld "waar" lijken.

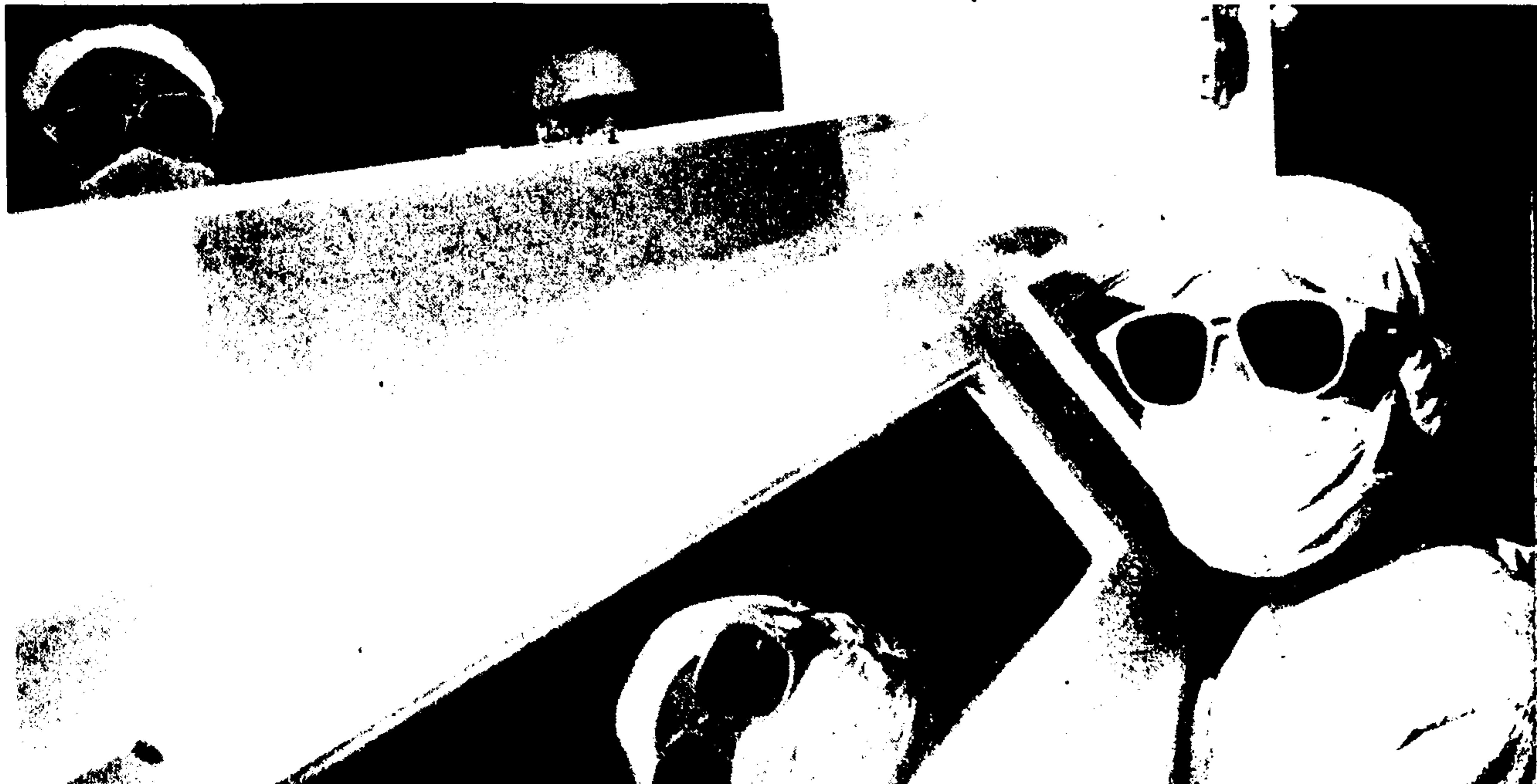
De lust is de ziekte. De klassen in de maatschappij die voor deze lust bezweken waren, waren de gevaarlijke klassen. Voor 1800 ziet de opkomende burgerij de adel niet alleen als een nutteloze, maar ook als een gevaarlijke klasse. Voltaire beweert zo in "Candide" dat het de ritmeesters en gravinnen zijn, die via de "blöte-voeten-moniken" en jezuïten het geschenk aan elkaar doorgeven. Het gewone volk wordt slechts slachtoffer, zodra het zich inlaat met de adel en de kerk. Rond 1900 is het proletariaat de gevaarlijke klasse, desnoods aangeduid als "eenstelletje pooiers". Hiermee verdedigde men in Berlijn, waarom in de openbare ziekenhuizen de geslachtszieken meer als geboefte dan als patiënt werd behandeld. Het was tegen deze houding dat de sociaal-demokraten in 1893/94 protesteerden via de Charité-boycot. Het hielp niet dat men er op wees, dat, alhoewel buitenechtelijk geslachtsverkeer veel minder veroordeeld werd, het andere groepen waren, zoals studenten en soldaten, die de ziekte opliepen. Ook bij AIDS zien we iets dergelijks. AIDS wordt beschouwd als een "klasse"-gebonden ziekte: eerst van homofielen en heroïneverslaafden, nu meer als van de "vrij" sexuelen. Vrije seksualiteit is de ziekte.

Dit is het meest opvallende aan AIDS als metafoor. Vanuit de conservatieve cultuurkritiek, als een variatie op de voortdurend herhaalde kreet van de teloorgang der zeden, wordt een groep aangegeven als symbool, als bewijs, hoe slecht het met onze vermeende permissieve maatschappij is gesteld. AIDS, dat is niet een ziekte voortgekomen uit mondiale kontakten of geproduceerd door moleculair-biologische experimenten. Dat zij ondergeschikte facetten. AIDS dat is de bedreiging van onze samenleving door een als afwijkend beschouwd sexueel gedrag. AIDS is tot symbool verheven. En in dit symbool is de "waarde" bedreigingen door een zeer expansieve en explosieve industriekultuur steeds als een wezenlijk onderdeel terug te vinden. Promiscuïteit (vrij sexueel gedrag) en seksualiteit in het algemeen verdichten zich tot de

uitdrukking van een veel wijder gevoel van bedreiging en zijn daar tegelijkertijd een hanteerbare onschuldige vorm van. Dergelijke omkeringen van oorzaak en gevolg, van maatschappij en seksualiteit worden steeds weer geformuleerd. "De verspreiding van geslachtsziekten is immers, op enkele uitzonderingen na, een gevolg van buitenechtelijk geslachtsverkeer; zeer zeker echter leidt iedere echtscheiding tot psychiese pijn, die men probeert te verdoven met verdovende middelen, negermuziek, ect." (Fischer, 1930)

Sex en lust zijn de schuldigen voor de maatschappelijke ineenstorting. Maar dat is niet alles. AIDS heeft ook het imago van een mysterieuze ziekte. Door AIDS te bestrijden, wordt ook het onheil bestreden. Een ziekte wordt voor ons geprojecteerd als onheilspellend. Ze is nieuw ontstaan schijnbaar vanuit het niets, omdat men in eerste instantie niet de veroorzaker kent, de natuurwetenschappelijke denkwijze heeft nu eenmaal behoefte aan een oorzaak. In een later stadium komt men tot de slotsom dat er waarschijnlijk veel varianten van AIDS virussen bestaan; "ze veranderen voortdurend hun gedaante", zegt men. De verbazingwekkend snel opgehelderde mikroprocessen van het infectieverloop worden dan beschreven als schokkende ondermijningstechniek, als oncontroleerbare guerrilla. Altijd en overal infiltreren afschrikwekkende machten de klaarblijkelijke onwetendheid. Het is niet juist om hierbij slechts het beeld te hebben van op sensatie beluste massamedia. De mediese wetenschap heeft tientallen jaren zichzelf gepresenteerd als onipotente en alwetende discipline, die zelfs haar tekortkomingen nog als potentiële suksessen heeft voorgesteld. Nu wordt de rekening gepresenteerd. Het onbekende kon in een wereld van totale technische controle en manipuleerbaarheid alleen van exterritoriale aard zijn. Aliens, vreemde machten! Maar zoals bij alle infectieziekten zien we bij AIDS immuniteit en resistentie; zijn er inkubatieperioden en ko-factoren die leiden van besmetting naar ziekte. Over deze processen weet

men blijkbaar nog bijna niets, behalve dat AIDS een normale infectieziekte is. We zien toch in bijna elke mededeling over AIDS, zeker als specialisten hierover aan het woord zijn, de verwijzing naar het angstbeeld van miljoenen die mogelijk al besmet zijn. Het beeld van de levende doden, zij die alleen nog niet weten dat ze dood zijn wordt hier bewust opgeroepen en in de gezondheidsopvoeding ingeschakeld. Ook nadat het tuberkuline was ontwikkeld kwam men tot de de conclusie dat vrijwel de hele bevolking besmet was met TBC. Hetzelfde gebeurde later met de Wasserman-test en de explosie van syphilis. Vanuit dit oogpunt beschouwd wordt de HIV-serumtest op mensen zonder symptomen niet ten onrechte gezien, als een niet aanvaardbare productie van zieken door het geneeskundig systeem. (Rosenbrock, 1986). Bij AIDS blijven de als positief uit de test gekomen gevallen wel met lege handen zitten bij gebrek aan een oplossing. Dit was bij TBC en syphilis anders, ook voordat er moderne geneesmiddelen tegen ontwikkeld waren. Nou is het feit dat men over een ziekte weinig weet, of dat men er niets tegen kan doen nog niet een verklaring voor de demon die men er in ziet. Bij AIDS staat centraal het onderwerp van het besmettingsrisico. "De menselijke adem is voor de soortgenoten dodelijk" stelde Rousseau. De oude angst voor vergiftiging, die steeds verbonden was aan infectieziekten nam niet alleen bedreigden, maar leidde ook meteen tot een klopjacht op de onschuldige. Natuurlijk vertonen geslachtsziekten niet als enige deze fantasie van onzichtbare, heimelijk sluipende vergiftiging, maar wel heeft syphilis steeds dit soort angsten oproepen. Een typische verklaring uit 1867 werpt al deze associaties op: "Als er één ziekte is die zoveel belangstelling krijgt... en in de menselijke geschiedenis evenzeer wortelt als optreedt... dan is het syphilis. Zij is met de voortplanting dusdanig mysterieus verbonden, met dit bijzondere proces, dat voor nieuw nageslacht zorgt; zij drukt als een zware last sinds de 15e eeuw op de meest intieme relaties; zij tast als de pest jeugdigheid en schoonheid aan en is als

een steeds groeiende smet na een enkele misstap. Zij vergiftigd het bloed van de ongeborenen, de onschuldigen, sluipt via de melk van de voedster het gezin binnen en vreet aan de kern van de samenleving." (Geigel, 1867)

Het tot demon bestempelen, met daarin als kern de niet-rationele angst voor vergiftiging is het tweede aspect van de AIDS metafoer. Er zijn in onze samenleving talrijke en goed te beargumenteren angsten voor vergiftiging. Nog niet zo lang geleden was er Tsjernobyl; bijna dagelijks gebeurt er hier en daar een ongeluk met chemische stoffen. Er is een voortdurend proces aan de gang van aantasting van ieder terrein in ons leven.

AIDS wordt hieraan niet echt toegevoegd. AIDS vervult veeleer de rol van surrogaat angst, die merkwaardigerwijze bevrijdend werkt, omdat de meeste er niet door geraakt worden. Tot nu toe is de dood buiten beschouwing gelaten, alhoewel bij AIDS-patiënten deze dood het onontkoombare einde vormde. Maar ook het hoge sterftecijfer alleen kan AIDS nooit zo belangrijk gemaakt hebben als dit het geval is. De mens kan op vele manieren sterven. Zo is er de schijnbaar aanvaarde dood bv. in de vorm van verkeersslachtoffers.

In ieder geval vermijdt men te praten over de prijs van de geïndustrialiseerde samenleving. Zo is er ook de verdonkermaande dood slechts bekend onder ingewijden bv. de narcosegevallen. In het Verenigd Koninkrijk is dit aantal geschat op 1800 per jaar (Guardian 10-8-82). In Nederland overlijden 400 gewonden na ongevallen door fouten in het ziekenhuis (Trouw 7-10-87). Zo is er ook de dood waar naar men verlangt, bv. sommige oude mensen en mensen in de verpleegklinieken, om het even wat de dood veroorzaakt. Daarnaast is er de verschrikkelijke, de tragische dood, meestal van kinderen of jonge volwassenen. Maar al bij de zelfdoding twijfelt men tussen begrip en veroordeling. En dan is er tenslotte de eervolle dood bv. bij hen "die in dienst van het vaderland" sterven. Maar ook daar is er verschil. Het meest eervol zijn natuurlijk de in de oorlog gevallen. Maar zelfs de

doden die niet in de strijd gevallen zijn, maar wel met de oorlog als oorzaak, hebben al een mindere status. Maar ook is er de oneervolle dood, vroeger bv. de zelfmoord en de geslachtsziekte. Heinrich Heine zal wel altijd als "syphilislijder" beschouwd worden hoeveel verdiensten hij verder ook gehad moge hebben. Hoe zal men aankijken tegen Rock Hudson?

De status van de doodsoorzaak is de spiegel van de onuitgesproken overeenstemming in de maatschappij van de risico's die men in het leven dient te aanvaarden; wanneer en waaraan het geaccepteerd is te sterven. Als iemand te vroeg sterft en dan ook nog misschien zonder duidelijke of begrijpbare oorzaak, dan vindt men dat een schandaal. Als iemand niet sterven wil, loopthij/zij soms ook nog het risico in onmin met de omgeving te komen. Het leven is riskant en de dagelijks optredende dood vraagt om een maatschappelijke verklaring ook al heeft men deze dood meestal zorgvuldig naar de achtergrond verdreven. Men wil een gevoel van zekerheid door de dood in te perken, of het gebeurt door de muren van het ziekenhuis of door normen. De status, die de oorzaak van ziekte en sterven toebedeeld krijgt, bepaalt wat normaal is, wat aanvaardbaar is en welke kosten en lasten als gevolg van onze civilisatie en welvaart getolereerd moet worden. Kanker bv. is de tolerantiegrens al gepasseerd. Sterven door kanker is normaal en 10.000 extra sterfgevallen door kanker door bv. Tsjernobyl lijkt geen schokkend cijfer meer. Sterven door AIDS, en dat is het derde aspect van de AIDS metafoer, wordt niet tot de verdraagbare kosten van de toestand in de samenleving gerekend. En misschien maakt men over deze aanvaardbaarheid des te meer ophef, omdat de andere manieren om te sterven onontkombaar lijken. Ook hier weer een "klein praten" van de problemen?

Sex, respectievelijk veel wisselen van partner, vergiftiging en een hoog sterftecijfer vormen het explosieve mengsel van de metafoer AIDS. Het onaanvaardbare karakter heeft twee gezichten. Tot nu toe was het belangrijkste, dat niet geringe middelen en verzorgingsmogelijkheden

gemobiliseerd konden worden.

Slachtoffers en bedreigde groepen zijn niet aan hun lot overgelaten. Ook werden er taboes overtreden. Er werd niet een minderheid geïsoleerd zoals dat vroeger gebeurde en het sterven werd menselijk mogelijk gemaakt. De andere kant van het onaanvaardbare is de druk zich te konformereren, het hysteries roepen om controle en zekerheid, die het gevolg zijn als men AIDS verklaart tot gevaarlijke mondiale epidemie.

De kwestie is nu hoe "gezond" een campagne op het voorkomen van AIDS zal zijn. De hoop dat men slechts hoeft voor te lichten en niet angstgevoelens op te roepen, is tevergeefs. Gezondheidskampagnes zijn vaak angstkampagnes. Men kan niet afzien van het inspelen op angst, als men een gedragsverandering wil bereiken, die door de betrokkenen in de eerste plaats niet gewenst wordt. Dergelijke acties stigmatiseren gedragspatronen, die in de samenleving niet meer als aanvaardbaar worden beschouwd. Dit kan men ook zien bij de algehele angst voor bacteriën, die er was tot in de jaren twintig. De kampagnes tegen TBC waren niet in de eerste plaats acties gemengd met afschuw en afwijzing gericht tegen hen die op de grond spuwden; die met hun handen hun neussnotten en er op los niesten. Dat de anti-rook acties tot nu toe weinig zoden aan de dijk zetten komt doordat men er voor terugdeinst om een beroep te doen op de zelfhulp van de passieve niet-rokers. Het is de angst van de anderen die ervoor moet zorgen dat gedrag gestabiliseerd wordt. Men kan weliswaar zeggen, dat het in deze gevallen gaat om onvermijdbare kosten en dat het gedwongen opgeven van gedrag in verhouding moet staan tot het mogelijk bereikbare surplus aan gezondheid. Men mag echter niet beweren dat een op het grote publiek gerichte campagne helemaal zonder geweld of dwang is.

Toch zal in tegenstelling tot de TBC kampagnes, de anti-AIDS politiek weinig opleveren, behalve agressie en paniekreacties, omdat de meerderheid in de bevolking niet betroffen is. Bijna alle verhalen over AIDS en de voorlich-

ling in de massamedia laten de grenzen laakbaar vervagen.

Infektieziekten werken niet ongenueanceerd. Bakteriën en virussen hebben weliswaar geen vooropgezette bedoeling en ze maken geen verschil tussen mensen en zo gezien kan iedereen besmet worden. Toch vallen er in bepaalde bevolkingsgroepen altijd meer slachtoffers dan in andere. Iedereen kan bij een epidemie besmet worden, maar toch wordt niet iedereen ziek. De grote epidemieën van de 19^e eeuw hebben ook de rijken in de samenleving getroffen, toch vielen er onevenredig veel slachtoffers bij de arme mensen. Ook AIDS wordt gekenmerkt door bepaalde wijze van overdracht, van ontvankelijkheid en wordt daardoor een grotere bedreiging voor sommige bevolkingsgroepen en bepaalde levensstijlen. Maar AIDS is geen epidemie gericht tegen homosexualiteit. Homosexualiteit betekent een seksuele voorkeur en daarmee samenhangende communicatiepatronen. Maar we spreken niet van een ander species, van een ander soort mens. In Afrika zien we AIDS in een andere maatschappij met een ander seksualiteitspatroon. Dit is misschien een verklaring voor het daar in gelijke mate voorkomen van AIDS bij mannen en vrouwen.

Er zijn geen aanwijzingen dat het AIDS-virus bij ons seksueel gedragspatroon over gaat van een zeer bedreigde groep op een wezenlijk andere maatschappelijke groep. Heteroseksuelen met wisselende contacten vormen niet een specifieke groep, omdat allen de hoeveelheid contacten een te onnauwkeurige maatstaf is om betrouwbare uitspraken te kunnen doen. Er is bovendien geen basis om te beweren dat de spreiding van de infectie over de hele bevolking zo groot is, dat ieder partnerwisseling riskant zou zijn. In de wereld van de heterosexuele contacten zijn er nauwelijks met elkaar in verbinding staande circuits, waardoor incidentele infecties zich snel naar alle kanten zouden kunnen verspreiden. Blijkbaar is zelfs de gewone prostitutie niet een relevante contactplaats. Zo zijn er in de wereld van de homoseksuelen zeer verschil-

lende subkulturen, die nauwelijks met elkaar in verbinding staan. De tot nu toe bekende besmettingen vanuit de homoseksuele kring naar de heterosexuele groep laten zien hoe klein de verbindingen zijntussen beide zijn. Het doen alsof er geen drempels zouden zijn voor AIDS, zodat dit een bedreiging vormt voor iedereen, die niet al jaren geen seksuele contacten had of monogaam leefde, is een geheel ontoelaatbare strategie gericht op paniek. Sexualiteit is in onze samenleving niet een dagelijks gebruiksvoorwerp dat van hand tot hand gaat. AIDS campagnes zijn een vorm van politiek bedrijven met de gezondheid, zijn eigenlijk bedoeld als politiek gericht op de seksualiteit. Wij zouden alleen kondooms moeten gebruiken. Maar, en dat had je wel kunnen denken, het kondoomadvies is niet bedoeld opdat we een normaal seksueel leven kunnen leiden, alhoewel een beetje minder gemakkelijk dan eertijds. Het is veeleer een signaal dat een eerste waarschuwing moet zijn op weg naar een totaal lustverbod. De campagne tegen de vele wisselende seksuele contacten is in de eerste plaats gericht op monogamie en indien nodig op een samenleving zonder sexualiteit. Met het ene spook wil men het andere spook oproepen.

Sexualiteit is een existentieel onderdeel van ons leven dat wortelt in onze algehele cultuur. Ze is daarbij gebonden aan de maatschappelijke vormopvattingen over het gebruik van het lichaam. Hiermee kan men niet zo simpel manipuleren. Daarvoor moet men eerst algemene waarden als levenskwaliteit en ontplooiing van de individualiteit herrijken. AIDS heeft in sommige kringen van homoseksuelen als een schok gewerkt, die tijdelijk heeft geleid tot vermindering of zelfs opgeven van elk seksueel contact. In een samenleving die hunkert naar lichamelijkeheid en liefde was dit echter een onhoudbare situatie. Binnen de homoseksuele kring, bij hen die het meest bedreigd worden en de echte insiders van het AIDSprobleem, is men ondertussen wel van het probleem doordrongen en een deel van de

kampagnes zijn niet meer zo fel vijandig tegenover sexualiteit in zijn geheel. Iets dergelijks zal men ook aantreffen in de kring van hen met veel wisselende contacten met onbekenden. Het kondoom werd uitgevonden als bescherming tegen infecties. Tot eind 19^e eeuw waren deze en andere beschermingsmiddelen het "geheim" van de "bon vivants" en controle-rend geneesheren bij de politie. Tot in de 20^e eeuw werden zij, die voorlichting geven, gericht op het voorkomen van infecties, beticht van het aanzetten tot ontucht. Kondooms in de vrije handel brengen was strafbaar. De daarna volgende triomftocht van het kondoom baseert zich op de tweezijdige functie ervan: het voorkomen van infecties en zwangerschappen. De populariteit verminderde naarmate er andere voorbehoedsmiddelen op de markt kwamen en de klassieke geslachtsziekten relatief eenvoudig te bestrijden waren met geneesmiddelen. De safe-sex campagne, waarbij het kondoom weer centraal staat als van ouds, raakt aan twee oude taboes. Enerzijds is het kondoom weer of nog steeds een middel dat aanzet tot ontucht, daar waar men kuisheid, monogamie ect. wil stimuleren. Anderzijds kan men het kondoom zien als een straf op de seksualiteit, daar waar alleen angst mensen ertoe brengt hun gedrag te veranderen. Het kondoom wordt zo het symbool voor zowel levensgevaarlijke contacten met het lichaam en quarantaine maatregel van de dienst tegen infectieziekten. In deze omstandigheden zal de safe-sex campagne hooguit een effect hebben van voorbijgaande aard, maar zelfs dat is niet zonder betekenis. Het kernprobleem van de AIDS-voorlichting is niet, dat het niets wezenlijks oplevert. Veeleer bestaat het risico dat de "verantwoordelijkheid" van de overheid leidt tot de volgende stap nl. dat meldingsplicht, routine AIDStest en maatregelen om de besmetting (en de besmetten) te isoleren. Nu nog is de meerderheid ervan **overtuigd dat dwangmaatregelen** en straf alleen leiden van kwaad tot erger, nog geheel afgezien van de gevolgen voor persoonlijke vrijheid. Maar een overheid die probeert via een campagne het gevaar voor de gezondheid uit te bannen staat voor ze het weet onder druk van de publieke opinie om naar zwaardere middelen te grijpen. Er zijn weinig aanwijzingen, dat een mediese of hygiëniese campagne een ziekte zou hebben uitgeroeid. Infectieziekten hebben bovendien de kwalijke eigenschap dat de omstandigheden die tot de epidemie leiden sneller veranderen dan men in staat is succesrijk bestrijdingsmiddelen te ontwikkelen. Men zal daarom moeten wachten tot de hysterie en daarmee een deel van het epidemische karakter voorbijgaan. Hoe dan ook zal AIDS, als gevaar voor de gezondheid, wel blijven bestaan. En het vormt niet eens het meest riskante wat ons bedreigt.

Gerd Göckenjan
Vertaling / bewerking John
Brounen

'ZWARTE'=MEDEWERKERSTERS

In zwarte 75 werd er geschreven we hebben "geen redactie, en zelden of bijna nooit wordt er ingegrepen". Dit werd geschreven naar aanleiding van kritieken op de Zwarte dat er teveel ruimte werd gegeven aan de "onderzoeksgroep". De medewerkersters aan de Zwarte vonden dat destijds belangrijk, omdat de discussie die in Amsterdam gevoerd werd voor velen buiten Amsterdam volslagen vaag was. We vonden het belangrijk om een discussie aan te gaan met de mensen die de "verraad-diskussie" voerden. Op hun stukken zijn veel reacties geschreven, woedende en meer ingetogen. Nóóit kwam er een zinnvolle reactie van onze jonge onderzoekersters terug. Wel artikelen met zogenaamde ont-hullingen waarin steeds meer namen van mensen genoemd werden. Op een Zwarte-vergadering in Delft hebben we hun duidelijk gemaakt dat namen publiceren op zich niet onjuist is maar wel goed beargumenteerd moet zijn. Dat konden ze toen niet. Desondanks kwam er weer zo'n artikel (zwarte 76). Dat was voor velen binnen de Zwarte de druppel die de emmer Er is toen gezegd dat we dat soort artikelen niet meer zouden plaatsen. Censuur dus?

NEE!

Hun gedrag dwingt ons om de structuur van de Zwarte te veranderen. Drie weken geleden kwamen ze weer terug: ze wilden publiceren over de "Mariënburcht-verraders" NEE DUS! Ze zoeken het maar uit. Luisteren kunnen ze niet. Hun gelijk is het enige gelijk dat ze kennen. Mensen kapotmaken het enige dat ze nog kunnen. Daar werkt de Zwarte niet meer aan mee.

de verraad-diskussie.

Dit houdt niet in dat er niet over het probleem in het algemeen gediskussieerd dient te worden. De stelling van Wijnand in de Bluf! is ook niet juist. Het is en blijft een probleem en zwijgen of verzwijgen werkt ook niet.

Problemen rond bijv. de Mariënburcht hadden voorkomen kunnen worden door zelf eerder te publiceren. En het stuk van Jansen en Jansen geeft aan hoe je er ook over kunt publiceren. Of zie andere artikelen in bijv. Zwarte 76.

We kiezen nu voor het isoleren en uitschakelen van de 'onderzoeksgroep' in de hoop zo de discussie weer in eigen handen te krijgen. Maar de verantwoordelijkheid voor de 'verraad-diskussie' ligt dus ook bij ons. Openheid en een goede discussie is een voorwaarde voor een politiek sterke beweging.

Hieronder volgt een deel uit de Mariënburcht-stukken van de onderzoeksgroep. We laten nog eenmaal zien wat voor een schaddelijke onzin ze publiceren willen. Voor het laatst!!!!!!

Verslag van het 'Artikel 140 proces' op 15 oktober 1987 te Arnhem.

Na een grondige foullering, waarbij voornamelijk fototoestellen afgegeven moesten worden, werd een beperkt aantal mensen op de publieke tribune toegelaten. Tijdens het proces werd tot onze verbijstering al snel duidelijk dat we deze foullering niet zozeer aan de parketwacht als wel aan de verdachten te danken hadden. De verdachten eisten bij monde van de Amsterdamse advocaat mr. Jan Donk dat er in de rechtszaal niet gefotografeerd zou worden. Sterker nog, als het aan de verdachten had gelegen, waren ook onze schrijfwaren in beslag genomen. De verdachten eisten immers ook nog dat er niet getekend zou worden. Dit laatste ging de rechtbankpresident A.M.L. Schimmelpenninck-Mulder gelukkig te ver.

De sfeer tijdens het proces was er vanaf het begin één van opperste gezagsgetrouwheid. Een aantal 'krakers' was dan ook niet in staat om de neiging te onderdrukken om tegelijk met de aanwezige politiebeambten op te staan op het moment dat de rechters de zaal binnenkwamen.

Vervolgens begon de rechtbankpresident met het controleren van de personalia van de verdachten. Doordat de verdachten maar niet wilden begrijpen op welke volgorde ze plaats dienden te nemen, werd dit een zeer tijdrovende affaire, die tenslotte uitliep op het zingen van een verjaardagsliedje voor één van de verdachten.

Toen de personalia dan eindelijk gecontroleerd waren, bleek dat de verdachten hieraan alleen maar meegewerkt hadden om aan een veroordeling bij verstek te ontkomen. Ze trokken zich kollektief terug op de publieke tribune en verlieten later zelfs de rechtszaal. Zoals het dagblad De Telegraaf de volgende dag schreef 'gaven zij zo de gelegenheid prijs actief deel te nemen aan een voor Nederland tamelijk uniek proces'.

Het gedrag van de verdachten was voor de aanwezigen op de publieke tribune volledig onbegrijpelijk. Je zou immers denken dat verdachten in een dergelijk proces er óf een juridisch proces van maken, dat wil zeggen 'er met een zo laag mogelijke straf vanaf proberen te komen', óf een politiek proces, waarin je je hard en principiëel opstelt en de rechtszitting gebruikt als platform voor je politieke motivatie. Als je op principiële gronden besluit om een proces te boycotten, waarom dan wel je personalia (een beetje tegenstribbelend) laten controleren?

Deze tweeslachtigheid, enerzijds koers zetten richting strafvermindering, en er tegelijkertijd ook nog een beetje een politiek proces van proberen te maken, was kenmerkend voor de opstelling van verdachten en verdediging gedurende de hele dag. Als je er een juridisch proces van wil maken, waarom dan een demonstratie organiseren op die dag? Als je er een politiek proces van wil maken, waarom je dan zo nadrukkelijk onderwerpen aan de rechtsgang?

Toen de rechtbankpresident echter eenmaal begonnen was met het voorlezen van de voor het proces relevante bewijslast tegen de verdachten, werd ons na onze aanvankelijke verbazing en verbijstering een heleboel duidelijk. De bewijslast bestond bijna in zijn geheel uit de verklaringen, die de verdachten tijdens de politieverhoren hadden afgelegd. Deze verklaringen zijn in een bijlage bij dit artikel zo volledig mogelijk weergegeven. Daarom wordt er hier mee volstaan te zeggen dat ze een vrijwel compleet beeld geven van de organisatie, die zich hard maakte tegen de ontruiming van de 'Mariënburcht', en dat alles en iedereen erin met naam en toenaam wordt genoemd.

Het weglopen van de verdachten moet dan ook meer begrepen worden als angst van de verdachten om rechtstreeks met hun verraderlijke verklaringen geconfronteerd te worden, dan als een principiële boycot van het proces. Tjij het voorlezen van de verklaringen was de woede en verontwaardiging dan ook van de gezichten, die inmiddels op de achterste bank van de publieke tribune waren gaan zitten, af te lezen. Woede en verontwaardiging dat deze verklaringen zomaar in het openbaar werden voorgelezen, terwijl zij deze verklaringen al zo lang met zoveel succes voor iedereen (behalve natuurlijk politie en justitie) verborgen hadden gehouden.

Volslagen onbegrijpelijk blijft echter waarom de verdachten, wier verklaringen naar eigen zeggen immers door een soort martelpraktijken door de politie verkregen waren, niet gebruik maakten van de hen tot tweemaal toe geboden gelegenheid om hun verklaring gemotiveerd in te trekken of te wijzigen.

Bij monde van de Amsterdamse advocaat mr. Jurjen Pen liet de verdediging weten een aantal politiemensen uit 'het speciale researcheteam' aan een getuigenverhoor te willen onderwerpen. De officier van justitie, H. Overbosch, wees er terecht op, dat gezien het feit dat de verdachten niet van de gelegenheid gebruik gemaakt hadden om hun verklaring in te trekken, een dergelijk getuigenverhoor niet erg zinnig kon zijn. Na een kort beraad gaf de rechtbank echter toch de verdediging z'n zin en stelde een getuigenlijstje op. Via iemand die als stagiaire bij de verdediging zit, hoorden wij overigens achteraf dat de verdediging vantevoren al besloten had van dit getuigenverhoor geen halszaak te zullen maken. Als het afgewezen was, had de verdediging het proces evengoed doorgang laten vinden.

Vervolgens kwam de verdediging met een drietal getuigedeskundigen op de proppen. De eerste was een zekere G. Peters, die om tegemoet te komen aan de angst van de verdachten om als organisatie gezien te kunnen worden, voor het gemak de hele kraakbeweging maar depolitiseerde. De kraakbeweging en het met geweld tegenhouden van ontruiming was volgens hem een mythe, waarvan de verdachten het slachtoffer waren geworden. De gebeurtenissen op 19 januari 1987 moesten dan ook niet gezien worden als een politiek gemotiveerde reactie op een asociaal overheidsbeleid, maar uitgelegd worden in ter-

MAKKERS STAAKT UW

WILD GERAAS

Onlangs is in Vrankrijk een stedelijke vergadering geweest met ruim 130 activisten over de aanpak van de 8 arrestanten uit Nijmegen door de zgn. onderzoeksgroep. De stemming is heftig. Bij een aantal jeuken de handen. Het moet afgelopen zijn de onderzoeksgroep zal niet langer genegeerd maar geïsoleerd moeten worden. Fraaie plannen, mooie statements.

Goed, mensen hebben hun hart gelucht, het merendeel gaat naar huis, de kroeg of verdwijnt in de eigen axie-groep. En dan? Op naar de volgende keer misschien...

Wat een vrijblijvende bijeenkomst. Wachten we dan verder af? Wat bieden wij?

Door deze lakse, vrijblijvende houding ontstaat een vacuüm, waar de onderzoeksgroep rustig en ongestoord verder kan gaan met haar praktijken. De beste manier om hen te isoleren is door zelf op een goede manier actief verder te gaan.

ZUIVERING

De Amsterdamse kraakbeweging staat op zijn kop. De restanten van de kraakbeweging zijn verwickeld in een heftige interne strijd/ruzie. Verkettering, verdachtmakingen en hetze voeren de boventoon. Onderlinge discussie is zinloos, alleen de konfrontatie is overgebleven.

Verantwoordelijk voor deze konfrontatie is de zgn. onderzoeksgroep, die zich opwerpt als 'de politieke vleugel van de amsterdamse kraakbeweging'.

Hun spreekbuis is Stadsnieuws, een gestencild bladje van deze groep.

Ruim een jaar geleden zijn zij, met ongeveer 13 'door de wol geverfde activisten' (Stadsnieuws 26) begonnen met een frontale aanval op de a'damse kraakbeweging. Zij, die zich arrogant de 'opbouwers van de oude beweging' (SN 26) noemen, zijn uit op een groot-scheepse zuivering van de 'uit 99% gehaktballen bestaande beweging' (SN26). In hun opvatting heeft de huidige kraakbeweging als politieke actiebeweging afgedaan. De politieke actie zou ondergeschikt zijn gemaakt aan de subcultuur, waarin je '24 uur per dag 'krakerster kunt zijn'.

"Akties lijken alleen nog maar op spannende rituele bezweringen, die dienen als legitimatie om ergens bij te kunnen horen, en om jezelf onder te dompelen in het nog lauwe bad van je gemeenschap, je kraakgroep, je woongroep." (De Zwarte 76/SN 11)

De onderzoeksgroep heeft zich ten doel gesteld af te rekenen met deze 'zieltogende resten' van een door 'klikjesvorming en verraad... compleet ontspoorde kraakbeweging.' (SN 16) Pas als 'alle veroorzakers van alle kwalijke abcessen en excessen... buiten gevecht' zijn gesteld (SN26) en zo de 'oudbouw gesloopt is en de grond bouwrijp is gemaakt' (SN 13), willen zij de nieuwe politieke kraakbeweging op bouwen. Als 'sloopuitvoerder... van de oude beweging' (SN 25) hebben zij het 'verraad' en 'politiek verraad' tot sloopkogel van de beweging gemaakt. De eerste affaire die zij aangrepen is het 'verraad' van Timo, na de ontruiming in de Okeghemstraat.

OKEGHEMSTRAAT

23 oktober 1986. In de H. Jacobszstraat en de Okeghemstraat worden 7 etages ontruimd. De ontruiming is nog geen 24 uur daarvoor aangekondigd. Bij de ontruiming, die leidt tot hard verzet, worden 22 mensen aangehouden. 17 daarvan komen vrij snel op vrije voeten, 5 blijven zitten. Als duidelijk wordt dat die 5 dat deels te danken hebben aan iemand die hun aangewezen heeft op foto's, gaan mensen (o.a. de ex-arrestanten) op zoek naar deze persoon. De vijf arrestanten worden later tot zware straffen veroordeeld van 5 tot 8 maanden.

Er is dus een groep die uit gaat zoeken wie die 5 heeft aangewezen. Nog voor ze de kans krijgen dat op hun eigen manier te doen, is de groep al overgenomen door drie mensen uit (naar later blijkt) 'de politieke vleugel van de amsterdamse kraakbeweging'. Als dan duidelijk wordt dat Timo de gezochte persoon is, houden de ex-arrestanten het voor gezien. Het andere groepje gaat door: Timo's huisgenoten worden met ontruiming bedreigd als Timo er niet uit wordt gezet; als Timo al verhuisd is worden de ruiten bij zijn ex-huisgenoten ingegooid, en door het verschijnen van twee verradersaffiches drijft de 'nieuwe groep' de zaak op de spits. Duidelijk wordt dat het niet om Timo gaat, maar om het verraad als zuiveringsmethode voor de beweging.

Het verschijnen van stukken in de burgerlijke pers, over wat het groepje doet, n.a.v. een stuk in Bluf! wordt met beide handen aangegrepen om geen tekst en uitleg te willen geven over hun doen en laten. Hun werkmethode zijn arrogant, een tot 5 maanden veroordeelde ex-arrestante die kritiek heeft, krijgt te horen dat ze haar bek moet houden omdat ze pas een jaar in amsterdam woont.

Zij zijn intimiderend: iemand die wil weten wat ze verder gaan doen wordt gezegd dat er niets meer wordt uitgeleegd omdat dat anders de volgende dag in de krant staat, en dat hij op moet passen want 'het gaat hard worden volgend jaar'.

Intimidaties die, naar nu ook weer blijkt, geen incident zijn maar een essentieel middel om te splitsen. Het gaat niet om het verraad van Timo en ook niet om de arrestanten, wat er gebeurd is, is gebruikt om die splitsing te krijgen. Het 'verraad' moest dan ook een vervolg krijgen, dat wil zeggen dat er nieuwe verraders nodig waren. Opgerakeld worden Y en H, die in '85 J. (lid van de politieke vleugel van de kraakbeweging) hadden verlinkt. Vervolgens komt Radio 100 aan de beurt, nu is de beurt aan de 8 uit Nijmegen. (zie elders)

Om de continuïteit te waarborgen zijn ons via Radio Stad door opperspreekstalmeester van de politieke kraakbeweging twee brochures beloofd.

Onder het mom van de 'verraders-diskussie' is de 'nieuwe politieke kraakbeweging' bezig de oude beweging zonder pardon af te breken. Wie niet bereid is blindelings te volgen, heeft afgedaan als 'verrader', 'verradersvriendje' etc..

"Je kan ons helpen dan gaat het sneller. Je kan ons tegenwerken dan gaat het langzamer maar ook bloediger (SN 13)".

Naast de toegezegde brochures is de volgende stap het creëren van een machtsbasis in de buurten, door het oprichten en/of overnemen van kraakspreekuren. Dat zij in hun poging de controle over de spreekuren te krijgen geen middel schuwen moge duidelijk zijn. Konflikten met nu nog funktionerende spreekuren zullen dan ook niet uitblijven.

De 'nieuwe politieke bewegings' zijn echter niet met iets volstrekt nieuws en origineels bezig. Feitelijk borduren ze voort op de 'restauratiepoging' na de ontruiming van Wyers in 1984. Zij pakken de draad weer op, daar waar een aantal van hen deze destijds heeft laten liggen.

SOK

DE RESTAURATIEPOGING VAN 1984: het SOK.

Het Stedelijk Overleg Kraakgroepen (niet te verwarren met de SOK's, als overkoepelende vergadering van de stedelijke kraakgroepen in de 'Grote Keyser' periode) ontstaat na de ontruiming van Wyers, uit onvrede met de ontruiming en de gang van zaken in voorgaande jaren. In het als oprichtingsmanifest beschouwde artikel 'Kraken en Grutten' wordt opgeroepen tot "de restauratie van de kraakbeweging". Als taak van het SOK wordt een praktisch en een theoretisch gedeelte onderscheiden. Het

praktisch gedeelte behelst het opnieuw opzetten van kraakbuurten, het herstel van de communicatie in buurt, stad en land. Verder heeft het SOK als taak "steun aan en controle op bewegingsondersteunende kraakfaciliteiten" (uit: 'Bestaansrecht en Bedoeling'-diskussiestuk SOK). Het theoretische deel bestaat uit het opstellen van een kraakhandleiding en een zwartboek.

Wat dat laatste betreft:

"Het zwartboek zal de afrekening behelzen met alle reaktionaire personen en groepen, situaties en gebeurtenissen, houdingen en ideologieën. De afrekening zal hard (maar rechtvaardig) zijn. In het zwartboek willen we alle malversaties per pand, groep en buurt opsporen en analyseren om er conclusies uit te kunnen trekken en te komen tot keuzes. Thema's als vriendjespolitiek; deals met eigenaars, speculant en politici; verraad; afhankelijkheid van juridische procedures; publiciteitsgeilheid in de burgerlijke media; misbruik van de kraakmedia voor lollige, a-politieke zaken; commercieel misbruik van de kraakbeweging; grachtengordelroos en de vruchteloze woongroepentherapie daartegen: hier moeten artikelen over geschreven worden." (uit 'Goed beu...', diskussiestuk SOK)

Over samenwerken of splitsen: het diskussiestuk 'Van Grote Keyser tot grote ontevredenheid':

"Samenwerking betekent dus voortdurende onderlinge strijd, die nooit bevredigend is, voor welke groep dan ook en die de kracht van de kraakbeweging steeds verder doet afnemen. Als de samenwerking dus uitblijft, laten we dan ook maar scheiden. Wanneer we de zogenaamde samenwerking stoppen, het allang onderuitgehaalde idee van een 'eenheid' nu werkelijk verbreken, wordt het pas mogelijk weer solidair met elkaar te zijn. We moeten scheiden om te verbinden."

Het SOK is nooit echt van de grond gekomen. De wekelijkse vergaderingen met een sterk wisselende belangstelling, leidden tot minimale langstelling, leidden tot minimale resultaten. Veel mensen zagen het praktische gedeelte van het SOK wel zitten en kwamen naar het SOK. Maar vooral onderwerpen uit het theoretische gedeelte zoals het zwartboek, het niet willen aksepteren van meerdere politieke lijnen door de opzetters van het SOK, en ook hoe er met mensen, buurten en kritiek werd omgegaan zorgden ervoor dat steeds meer mensen afhaakten. Het SOK bloedt dan langzaam leeg.

KRITIEK SOK

In Bluf! 114 verschijnt een kritisch stuk, geschreven door een van de deelnemers aan het SOK. Hierin staat o.a.:

"Ik wil best praten over de inhoud van mijn stuk. Helaas is me dit in gesprekjes met mensen van het SOK tot nog toe onmogelijk gebleken; het ketst af op bevooroordeelde onwil (omdat het in Bluf! stond) en een oogkleppenachtig onbegrip. Misschien is een schriftelijke discussie beter. We kunnen het er ook op houden dat 'inhoudelijke discussie onmogelijk en ook niet de functie van het SOK is'. (uit: Bestaansrecht en Bedoeling).

Wel is de functie van het SOK (onder punt c van B en B) 'kontrolle op bewegingsondersteunende kraakfaciliteiten' en daarom het volgende In het stuk 'Het SOK komt op gang' (pg. 19 Verzet) wordt op een bijzonder arrogante manier sterk gesugereerd, dat de (her)opbouw

van de buurtstructuren in de Indische Buurt een resultaat van het SOK zou zijn. Dit is een moedwillige omkering van de feiten, feiten die ook aan het SOK bekend zijn (zie notulen SOK, Oost-blokbulletins en Blufs). Lang voor er een SOK was zijn wij uit eigen motivatie aan de gang gegaan, van buiten af gestimuleerd door Wyers. Vanuit deze activiteiten zijn wij naar het SOK gegaan en niet andersom. Een andere politieke misser van het SOK werd treffend geformuleerd in Bluf: 'Het is een kenmerk van de eerste SOK-stroming, dat verdeeldheid ook als functioneel gezien wordt.' Ik zie het SOK in principe als een nuttige instelling, maar dat neemt niet weg dat ik hetzelfde van b.v. Bluf vind. Het SOK veroordeelt zichzelf wanneer ze voor dit standpunt geen plaats heeft."

Zowel bij het SOK als bij de nieuwe politieke kraakbeweging is het een konfrontatiepolitiek naar binnen toe, gericht op personen met als doel een splitsing. Als je niet volledig instemt met hun ideeën of methoden, dan behoort je niet meer tot de 'goede' kraakbeweging (in het huidige geval 'de enige echte politieke kraakbeweging'). De bedoeling is om daarna een hernieuwde of nieuwe kraakbeweging op te bouwen. Bij het SOK moest dat door restauratie, waarbij 'verraad' een ondergeschikt middel was. Nu dit jammerlijk mislukt is, is een totale afbraak het doel. Om dat te bereiken zijn alle middelen geoorloofd. Had je in de tijd van het Sok kritiek, dan was je een huilebalk of moralist, nu ben je een verrader.

NIJMEGEN

De onderzoeksgroep heeft zich nu ook buiten Amsterdam op een verraderszaak gestort. Op 15 oktober - de eerste procesdag rond artikel 140 - was een deel van de groep aanwezig met slechts één doel: het ontmaskeren van verraders. Tijdens de zitting las de rechter delen voor uit de persoonsdossiers van de art. 140 arrestanten, waarvan door hen driftig aantekeningen werden gemaakt. Dit resulteerde ongeveer anderhalve week later in een door de groep (selektief) verspreid stencilwerk met daarin een verslag van de gang van zaken tijdens de zitting én de namen en adressen van 6 personen die verklaringen hebben afgelegd, een uiteenzetting per persoon over het gepleegde 'verraad', eindigend in een duidelijke konklusie:

"Massaexecutie, maar ze zijn de kogels niet waard". Het gehele stuk is gebaseerd op feitelijke onjuistheden, is suggestief en behoort te worden ingedeeld in de categorie riooljournalistiek van het laagste soort!

Er is daarom in Nijmegen besloten om niet in te gaan op dit stuk. Alhoewel het een 'intern' stuk moest zijn, is het destijds door veel mensen - met name in Amsterdam - gelezen en heeft het veel vragen opgeroepen. Mensen wilden vanaf toen weten wat er nu precies verklaard was en waarom er zo'n "stilzwijgen" van de arrestanten/es was geweest.

De vraag blijft waarom die vragen pas kwamen n.a.v. een stuk geschreven door een groep die door de meesten uitgekotst wordt. Waarom zijn die vragen niet eerder aan mensen uit Nijmegen gesteld?!

Zelfs op een stedelijk overleg (3½ week geleden in Amsterdam) wordt er alleen hard geroepen om openbaarheid maar na afloop spreekt niemand er de twee aanwezige ex-arrestanten op aan. Kortgezegd is tijdens het voorarrest van de acht art. 140-arrestanten het volgende gebeurd: zes mensen hebben verklaringen afgelegd, waarvan één persoon ook over anderen verklaard heeft. Niemand heeft verklaard over mensen uit andere steden, ook niet over Amsterdammers, laat staan over mensen uit de "onderzoeksgroep", waarvan er zich trouwens geen één ooit bezig gehouden heeft met de Mariënburcht (ontruiming).

Bij dit stencilwerk bleef het niet. Nadat vergeefs geprobeerd was via legale weg inzage te krijgen in het volledige procesdossier - I en T - zouden "benadeelden" zijn en in het fotoboek (gebruikt bij o.a. buurtonderzoek) staan, wat niet het geval is - dook vlak voor de tweede zittingdag in Groningen de samenvatting (100 pagina's) van dit dossier (1200 pagina's) op. Deze samenvatting was door een gemaskeerde man overhandigd aan een journalist van het ANP aldaar.

Naar alle waarschijnlijkheid is deze samenvatting verkregen door inbraak in het kantoor van één van de advocaten en had de "onderzoeksgroep" die reeds vóór de eerste procesdag in haar bezit.

Op de tweede procesdag verschenen weer twee leden van de groep in Arnhem. Er wordt geprobeerd hen buiten te houden, wat niet lukt: C. en B. weten onder politiebegeleiding binnen te komen.

In een tot nu toe laatste poging het volledige dossier te bemachtigen drongen op 11 nov. ongeveer 15 mensen het kantoor van Jurién Pen binnen onder het mom van een bezetting. Andere politieke items werden erbij gehaald

om de aktie te rechtvaardigen. Dat het in weze maar om één ding ging werd al snel duidelijk, toen de groep er vandoor ging met alle (aanwezige) stukken die betrekking hadden op de art. 140-zaak.

De buit bestond uit het persoonlijke dossier van één van de art. 140-arrestanten (waarin verklaringen van die persoon zitten, maar ook telefoontaps, persoonlijke aantekeningen en correspondentie, alsmede de (konsept) pleidooien van alle advocaten).

Het geheel is gekopieerd en later bij een advocaat terugbezorgd.

Voor Nijmegen is de maat vol. Ondanks verschillende meningen staat iedereen op één lijn waar het gaat om denk- en werkwijze van de onderzoeksgroep; hun methoden zijn niet de onze!

H.a.v. de verhalen over wat er verklaard was, die na de vrijlating van de acht loskwamen, is er ontzettend veel gepraat over wie/wat/waarom verklaard heeft en wat daar verder mee moest gebeuren.

Mensen waarover verklaard is, zijn van de inhoud van de verklaringen op de hoogte gesteld.

Degene die over anderen verklaard heeft, heeft daar ondertussen de konklusie uit getrokken zich niet meer met akties e.d. bezig te houden.

Niemand voelt zich geroepen om publiekelijk verantwoording af te komen leggen, maar er was en er is nog altijd de mogelijkheid om zelf op de betreffende mensen af te stappen.

KRAAKBEWEGING?

De kraakbeweging is niet alleen de basis van een vrijblijvende subcultuur. De kraakbeweging heeft in de afgelopen jaren een infrastructuur opgebouwd (variërend van porto's tot poen), waarvan door verschillende deelstrijden gebruik wordt gemaakt voor hun akties, van soft tot militant.

Het slopen van de oude beweging, houdt ook in dat onze sloopuitvoerders deze infrastructuur zullen trachten over te nemen, te monopoliseren of stuk te maken.

Wat is de kraakbeweging?

Wie of wat bepaalt het gezicht ervan? Harde akties? Harde kern? Onderzoeksgroep?

Een kleine groep mensen met zeer onzuiyere methoden probeert nu zuiveringen door te voeren. De methoden zijn mensonterend, mens-ontkennend. We zijn geen mensen meer maar pionnen in een strijd. Wie blijven er over? De ware revolutionairen??

Die hun eigen kinderen opeten??? Uit de geschiedenis kennen we voorbeelden genoeg.

Wie bepaalt de politieke zuiverheid? Moeten de regels weer door een kleine voorhoede worden omschreven? En moet de rest van de kraakbeweging zich daaraan onderwerpen?

Er moet zeker worden nagedacht over vernieuwing, verbetering, elke dag liefst. De kraakbeweging verandert immers konstant. Het is nl. een politiek-sociale beweging, voor de een is kraken het invullen van een politieke strijd, voor de ander is het alleen een sociale nood. Je staat voor een keuze: hoe wil ik leven, hoe wil ik wonen, hoe wil ik werken en met wie doe je dat? Je komt in aanraking met mensen die kraken, b.v. via een kraakspreekuur, of de wereld dixo, en je ziet dat het anders kan. En dan blijkt dat die beweging (ondanks normen en waarden, grenzen en beperkingen) een plek biedt waar je ruimte vindt. Je hoopt dat mensen zich van daaruit politiek gaan ontwikkelen en dat het hen om meer gaat dan een dak boven het hoofd. Dit mag je ook verwachten. De mensen zoeken en vinden mogelijkheden zich in 'deelstrijd' binnen een groter geheel van verzet te vinden. Verbondenheid, geen zuivering. Zoeken naar perspektief, voors en tegens in de strijd. Vertrouwen, positief denken levert meer op. Het zoeken naar overeenkomsten betekent niet dat je de verschillen moet verzwijgen. Het is juist ook de kracht van de kraakbeweging dat zij zo divers is.

Bij de gratie van kraken zijn veel mogelijkheden geschapen voor b.v. werkplaatsen, alternatieve videocircuits, restaurants, kafe's etc.. Natuurlijk zien wij ook dat een deel van deze werkzaamheden hun politieke inhoud hebben verloren. Maar het is niet de enige reden dat het slecht gaat met de kraakbeweging. Van buiten af wordt veel intensiever en gestruktureerder geprobeerd de kraakbeweging en alle andere vormen van verzet te breken.

Er is niet 1 definitie van onvrede met de maatschappij, het is een ongedefinieerd begrip. Ieder heeft het op zijn eigen manier, gebaseerd op ervaringen. Het is van belang met al die mensen en groepen te proberen sterk te staan tegen repressie, en terug te vechten. Het is noodzaak om met z'n allen een politiek perspektief voor de toekomst te ontwikkelen. Duidelijk is dat machtsstreven en onderlinge richtingenstrijd niet hier in past.

HOEZO ZUIVER

ONDERWERP: KANAALSTRAAT IN DE KINKERBUURT

"In de kraakbeweging is het de laatste jaren mode geweest om terwille van de strijd tegen o.a. het fascisme het fatsoenlijk verzorgen van kraakspreekuren, (her)kraken en andere akties in belang van woningzoekenden naar het tweede plan te schuiven. De nasleep van de Kedighem-affaire heeft ervoor gezorgd dat een voor de kraakgroep Kinkerbuurt toch niet onbelangrijk pand in de Kanaalstraat zonder slag of stoot is opgegeven" (Staatsnieuws 16).

Maar wat is er werkelijk gebeurd in de Kanaalstraat?

De Kanaalstraat 161' was al een jaar gekraakt toen Woningbouwvereniging Zuid begon met een ontruimingsprocedure. Dit omdat de bewoonster f185 per maand wou betalen, het minimumbedrag volgens het puntenstelsel en het maximum bedrag van wat zij kon betalen. WBV Zuid wilde f235 hebben, de woning werd ontruimd. De kraakgroep Kinkerbuurt, waaronder P, C. en P. van de verradersgroep, besloten dat het belangrijk was om de woning terug te kraken. Aldus geschiedde maar de weken na de herkraak schitterden bovengenoemde 3 lieden van het kraakspreekuur door afwezigheid. Drie weken lang is de woning door bezet gehouden, leefbaar gemaakt en wederom gebarrikadeerd.

Drie weken na deze herkraak was er een zwaaiaktie voor de Kedighem arrestanten in Dordrecht. Omdat veel mensen er naartoe wilden werd P. bereid gevonden om ook een middagje op de Kanaalstraat te passen. Die ochtend belde P. iemand anders van de kraakgroep op met de mededeling dat hij geen zin had om te posten omdat er waarschijnlijk toch niets zou gebeuren. Buiten dat wilde hij ook graag naar Dordrecht toe.

Er werd hem nog op zijn verantwoordelijkheden gewezen, dat mocht niet baten. P. heeft de etage onbeheerd achtergelaten met een vrijwel open deur. Het was namelijk wel zo dat de woning goed gebarrikadeerd was echter er moest wel iemand aanwezig zijn in de woning om de barrikade achter de deur te plaatsen. De bratra zou in dat geval wel een uurtje zoet geweest zijn, tijd genoeg voor het bellen van alarm. Maar ja, die middag werd de woning ontruimd en "zonder slag of stoot" opgegeven.

"Het gaat er hier niet om mensen een bepaald gedrag in politiek aktivisme voor te schrijven. Wel dient men te beseffen dat de kraakstrijd geen politiek spelletje naast al het andere is, dat men naar believen op een laag pitje kan zetten" (Staatsnieuws 16).

ONDERWERP: KRAAKSPREEKUR HAARLEMMERBUURT

Een maand geleden heeft het kraakspreekuur Haarlemmerbuurt, dat bestond uit mensen van de verradersgroep, zichzelf opgeheven en hierbij een verklaring uitgegeven. Enkele weken later besloten nieuwe mensen het spreekuur alsnog voort te zetten. Ze vroegen hiervoor aan de voormalige spreekuurhouders om hen de in de loop der jaren bijeenvergaarde informatie over panden en huiseigenaren e.d. af te geven. Dit werd hun botweg geweigerd omdat "het nieuwe spreekuur toch alleen maar tot verraad zou leiden". Ook mag het kraakspreekuur niet in het kraakkafee de Koevoet voortgezet worden.

Dapperbuurt vanaf 1981.

Sinds 1981 maken twee mensen die de onderzoeksgroep ondersteunen namens de kraakgroep deel uit van het bestuur van het wijkopbouworgaan Dapperbuurt.

Vanuit deze positie werden er akkoordjes met de gemeente gesloten zonder dat daarbij ruggespraak werd gevoerd met de rest van de kraakgroep.

De via het wijkopbouworgaan verkregen subsidie werd op zeker ogenblik niet meer gehonoreerd door de gemeente. Men stuurt een protestbrief waarin men stelt dat subsidie noodzakelijk is omdat de kraakgroep "...het simplistisch autonome in de kraakbeweging bij individuele krakers bestrijdt, en daarbij zelfs zo ver gaat een leidend en organiserende rol te spelen in het overleg(...)met de gemeente."

Vanaf die tijd vindt er ook een aantal "incidenten" plaats rond mensen die ook zitting hadden/hebben in het wijkopbouworgaan:

Toen J. te horen kreeg dat het voormalig pension Bonifatius van van de Putte gekraakt zou worden, eiste hij dat dit alleen in overleg en met toestemming van het wijkopbouworgaan mocht gebeuren. Anders zou hij de politie bellen. Alleen al vanwege het gevaar van uitlekken werd zijn eis gene-

geerd. Tussen de herkraak en de laatste ontruiming van de Lucky Luyk in 1982, belde J., ook actief rond dit pand, op naar de eigenaar van de Lucky Luyk, Luske. Hij wilde weten of een winkelruimte van hem in de buurt te huur was en hoeveel hij daarvoor wilde hebben. Dit alles omdat er voor een klussenwerkplaats voor de buurt een ruimte werd gezocht.

November 1982 wordt er iemand van de kraakgroep verdacht van aanranding van een meisje, die ook deel uitmaakte van die kraakgroep.

R. zou samen met een jongerenwerker de zaak onderzoeken. In een gesprek ontkent de verdachte alles en dreigt deze degene die hem heeft beschuldigd "aan te pakken". Hiermee is de zaak voor R. afgedaan. Ondertussen wordt de verdachte wel door J. op sleeptouw genomen bij acties.

In 1984 ontstond er een konflikt binnen de kraakgroep over wie een laeggekomen etage boven de toenmalige vriendin van R. mocht kraken. Er zou overleg komen, in de tussentijd mocht niemand iets ondernemen. R. werd echter betrapt op een moment dat hij de etage aan iemand wilde beloven. De mensen die het kraakspreekuur hielden,

R. behoorde daar niet toe, voelden zich niet meer gehouden aan de gemaakte afspraken. Het argument van R., dat als de etage door iemand via het kraakspreekuur gekraakt zou worden een inbreuk zou betekenen op zijn privacy telde sowiso niet.

R.'s vriendin belde daarop zowel R. als de politie. R. arriveerde daarop met de verdachte van de aanranding en enkele andere maatjes. Gewapend met kettingen en messen dreigden ze de etage eigenhandig te ontruimen. Ze slaagden er echter niet in de deur open te breken.

R. werd binnengelaten en begon hysterisch te schreeuwen: "iedereen eruit, de echte kraakgroep staat hier voor de deur, het nieuwe scenario ligt al klaar!". De politie arriveerde en R. eiste dat ze braak konstateerden en iedereen binnen arresteerden. R. stond er inmiddels met de enige echte, officieel erkende kraakgroep voor de deur. De politie stond er als lachende

derde, maar greep niet in. J. wilde zich er later niet van distantieren. Uit nader onderzoek bleek dat de verdachte ook de dader van de aanranding was.

In een brief, geschreven door J. en ondertekend door de aanrander, werd namens de "nieuwe kraakgroep" geëist dat het kraakspreekuur in het kraak-kafé 't Kremlin zich voortaan niet meer met de Dapperbuurt zou bemoeien. In het begin van het SOK (1984) speelde er nog iets anders rond J.

In huize Chaos aan de Sarphatistraat terroriseerde al enige tijd een commerciële hash-koffieshop het huis. Met steun van het SOK en onder meer onder leiding van J. werd deze eruit gegooid. Enige maanden later deed J. aan de mensen van de koffieshop mee dat ze de ruimte maar terug moesten pakken: "de kraakbeweging heeft z'n handen van de zaak afgetrokken".

En inderdaad, een knokploeg gooidde de bezetters er uit en de koffieshop zit tot op de dag van vandaag in het pand. J. en R. werden na dit alles, eind oktober 1984, uit de kraakgroep gezet. Nog steeds runnen ze een kraakspreekuur in het wijkopbouworgaan in de Dapperbuurt.

UTRECHT

OPEN BRIEF UIT UTRECHT AAN DE VERRADERS-ONDERZOEKSGROEP

Naar aanleiding van jullie activiteiten en methodes delen we het volgende mee:

Wij, de onderstaande groepen, houden ons, volgens jullie richtlijnen, dag in dag uit bezig met verraad. Een voorbeeld hiervan is onze solidariteit met de art. 140-arrestanten. Wij achten het daarom niet verstandig dat jullie je werkterrein ook verleggen naar Utrecht. Brochures, pamfletten, affiches of wat voor uitgaven dan ook van jullie hand zullen bij ontvangst gelijk vernietigd worden. Spaar je de moeite, iedere vorm van samenwerking tussen ons en wie dan ook van jullie groepje kunnen jullie wel vergeten.

P.S. Wij hopen met deze brief nog op tijd te zijn om opgenomen te worden in jullie publikaties.

Ondertekend door:
Tegengas Utrecht, Werkgroep Hekel aan militarisme, ARGH, Anti-fascisten Utrecht, Springstof, Kraaksprekuren, AKU, Legaliseringswerkgroep, Klachtenburo Politie-optreden Utrecht, Anarchisten in Utrecht Werkzaam, Onkruit en diverse kraakpanden plus individuen.

Hoe zijn uw huidige hechtenisvoorwaarden?

Een vernietigend regime van totale isolatie, een gevangenis in de gevangenis.

Vorig jaar hebben we dankzij de hongerstaking en de mobilisatie eromheen, enkele verbeteringen veroverd die noodzakelijk waren voor het politieke werk (informatie, lektuur, correspondentie). Maar sinds enige tijd heeft de situatie zich opnieuw ernstig verslechterd. Maar diegenen die met ons willen discussieren, kunnen ons nog steeds rechtstreeks schrijven.

Bent u tevreden met de wijze waarop het onderzoek plaatsvindt, betreffende de rechten van de verdediging?

We kunnen een dergelijke vraag onmogelijk beantwoorden, en wel om twee redenen:

- ten eerste, omdat justitie (het justitieel apparaat en het recht) een produkt is van het huidige sociale stelsel, ze heeft een klassekarakter. Deze rechtspraak is gebaseerd op de belangen van de bourgeoisie, in wetten weergegeven. In dit opzicht kennen wij haar geen enkele legitimiteit toe en onze enige verhouding tot haar is de konfrontatie in de continuïteit van de klassenstrijd; ons recht is dat van de bevrijding van de arbeidswereld en niet dat van haar onderdrukkers.

- vervolgens, omdat wij ons tegen deze justitie niet te "verdedigen" hebben, erkennen wij ook geen enkel recht van de bourgeoisie om ons in staat van beschuldiging te stellen. Het proces van de revolutie voeren is onmogelijk!

Tijdens de rechtszitting zal het dan ook aan de bourgeoisie zijn om zich over haar misdaden te verantwoorden, aan het kapitalisme om zich te verantwoorden over zijn bouwvalligheid en aan het imperialisme om zich te verantwoorden over zijn barbarij!

Heeft u bommen gelegd, of niet?

Wij zijn militanten in een revolutionaire communistische organisatie, die in het kader van de gewapende propaganda, aanslagen met explosieven heeft gepleegd tegen de politieke, economische en militaire centra van de bourgeoisie. En in die hoedanigheid van militanten, zowel individueel als kollektief, eisen wij de verantwoordelijkheid voor het totale werk van onze organisatie op.

Heeft u enige terroristische aktie gevoerd?

De Cellules Communistes Combattantes hebben nooit de minste terroristische daad gepleegd! De terroristische politiek bestaat uit het verlammen van de vijand door het zaaien van angst dat heeft niets te maken met communistische propaganda.

De politieke lijn en praktijk van de cellen omvat politieke, theoretische en strategische elementen die noodzakelijk zijn in de strijd tegen bezuinigingen en oorlog; opdat deze strijd haar huidige machteloosheid zal kunnen overwinnen. Dat is wel heel ver van terrorisme!

Dat het zien van het perspectief in deze strijd, het zich bevrijden van klassencollaboratie en legalisme om zich op de weg van de revolutie te begeven, de bourgeoisie schrik aanjaagt is waarschijnlijk... Maar het doel is niet de bourgeoisie angst aan te jagen; het doel is haar de macht te ontnemen, haar iedere mogelijkheid tot uitbuiting van het proletariaat te ontnemen en definitief een einde te maken aan haar smerig gekonkel.

Welke doeleinden streeft u na?

Uiteindelijk de vestiging van een communistische maatschappij, d.w.z. een maatschappij waar de uitbuiting van de ene mens door de andere is uitgebannen, een maatschappij waarin de produktie in dienst van de mensheid staat en niet andersom, een maatschappij zonder klassen en zonder staat, een maatschappij waarin een ieder bijdraagt naar zijn vermogen en ontvangt naar zijn behoeften. Zich begeven op de weg die naar die maatschappij

leidt, d.w.z. de weg naar de communistische revolutie, is het enige alternatief voor het in crisis verkerende kapitalisme. Het kapitalisme met haar winstlogica heeft getoond niet in staat te zijn tot het beheren van de produktiekrachten en de rijkdommen van de maatschappelijke arbeid; volgens haar op sterven na dode logica heeft zij de materiële mogelijkheid om alle bewoners van deze planeet een goed en gelukkig bestaan te verzekeren, vertaald in crisis, overuitbuiting, werkloosheid, oorlog, hongersnood, etc. etc.

Voor de arbeiderswereld is de keuze duidelijk: of doorgaan de stuiptrekkingen van dit systeem in doodstrijd te verduren, of werken aan haar ondergang in het socialisme. Tussen de onderwerping en de revolutie is er niets meer...

Het is dus op een revolutionair perspectief dat de cellen hun politiek baseren. Samengevat bestaat zij uit het naar vermogen bijdragen aan de ontwikkeling van de noodzakelijke elementen voor het succes van het revolutionaire proces.

Welke zijn deze elementen?

Voor alles een theoretische, politieke en ideologische "herbewapening" van het proletariaat. We moeten breken met de kollaborerende en/of defaitistische logica en een algemene betrouwbare strategie uitwerken, een nauwkeurige en dappere politieke lijn, heldere en moedige analyses, strijd-bare en passende tactieken etc. En deze herbewapening vereist een terugkeer naar de principes van het Marxisme-Leninisme. Verder, op praktisch

niveau is het centrale doel de opbouw in de strijd van de strijdende communistische partij.

Heeft u de indruk dat men het onderzoek probeert te vertragen, voor en na de arrestaties? Helemaal niet!

Men heeft in juridische kringen beweerd dat u banden heeft met andere takken van het "internationale terrorisme" (Action Directe, RAF, ...). Is dit juist?

De Cellules Communistes Combattantes hebben talloze kontakten gehad met groepen, organisaties, zoals ze die ook heeft met individuele militanten en arbeiders. Zodra een (zelfs zwakke) politieke overeenstemming in de strijd duidelijk wordt, worden kontakten gelegd. Dat contact bestaat v66r alles uit het konfronter66n van politieke lijnen en opties, het uitwisselen en bespreken van kritiek, het verduidelijken van eventuele misverstanden etc. Laten we het voorbeeld Action Directe nemen. Hun politieke lijn bestudeerd hebbend, schatten wij in '83 in dat er een mogelijkheid tot politieke eenheid bestond. De discussies toonden ons aan dat dat niet het geval was en dat er een grote kloof lag tussen onze marxistisch-leninistische lijn en de anarchistische lijn van AD. De kontakten werden dan ook verbroken.

Wat was de aard van deze banden?

Dat hangt af van de mate van politieke eenheid die gevonden werd tijdens de politieke discussies en getoond in de praktijk. Wanneer de eenheid voldoende sterk schijnt (of er genoeg vooruitgang inzit) kan praktische samenwerking overwogen worden.

Betreft dit het uitwisselen van informatie, van materiaal?

Ja bijvoorbeeld, maar de eenheid kan veel verder gaan. Laten we in het bijzonder denken aan de aanslagen op het NATO-pijpleidingennet in december '85 tijdens de campagne "Pierre Akerman": deze aanslagen werden gezamenlijk uitgevoerd, in België door de cellen en in Frankrijk door een groep internationalistische communistische militanten (hier was geen sprake meer van AD). Maar we zullen het verder moeten verduidelijken. Het is voor alles de politieke eenheid die de praktische eenheid bepaalt (welke ze ook zij), en nooit omgekeerd. Verder, communisten hanteren het principe "vertrouwen

op eigen kracht", in die zin kan er geen sprake van zijn in de strijd af te hangen van buitenlandse steun of op buitenlandse steun rekenen om te (kunnen) strijden.

Hebt u banden gehad met andere organisaties (PLO, IRA, ...)?

U noemt de PLO en IRA. Waarom zouden wij banden hebben met dergelijke organisaties? Wij zijn communisten: wij hebben geen andere banden dan met kameraden in andere landen en met arbeiders(sters) in ons land. Wij discussieren met kameraden die betrokken zijn in de proletarische strijd zelfs al vinden ze de gewapende strijd op dit moment geen geschikt middel. Wij leggen hen dan uit waarom wij van het tegendeel overtuigd zijn, dat deze strijd noodzakelijk is en we proberen gezamenlijk vooruitgang te boeken.

Maar waarom zouden wij ons verbinden met personen of organisaties die noch dezelfde doelen, noch dezelfde principes als wij hebben, organisaties die niet voor de proletarische revolutie strijden (of die zelfs door burgerlijke fracties geleid worden)? Omdat zij gewapende strijd voeren? Dat zou absurd zijn! Eenheid baseert zich op gemeenschappelijke doelen en principes en niet op deze of gene vorm van strijd. Er bestaat niet zo iets als een vereniging van bommenleggers ("terroristische internationale") zoals er ook geen vereniging van pamfletuitdelers is of een internationale van afficheplakkers. De verwarring tussen politieke lijn en vorm van strijd is niet ongevaarlijk. Bovendien wordt ze vaak geprovoceerd en in stand gehouden door de bourgeoisie zelf: dat staat hen toe de gewapende strijd voor het communisme te depolitiseren en te belasteren door ze te associëren met zaken die er totaal vreemd aan zijn.

Sommige journalisten hebben mogelijke verbindingen genoemd met andere "terroristen", de zg. "moordenaars van Waals-Brabant". Zijn er dergelijke contacten geweest?

Dat is een typisch voorbeeld van dat wat we net noemden. Na het algemene etiket "terroristisch" op de Cellules Communistes Combattantes geplakt te hebben, worden de meest absurde en gemene mengelmoezen gekonstrueerd. En hoewel het moordende gangsterdom een produkt van de ideologie en praktijk van de bourgeoisie is (plunderen en vermoorden van het volk), hoewel het dus het tegendeel van onze strijd is, probeert men onze strijd te belasteren door ons met hen te associëren.

Kort na uw arrestatie ontving een dagblad in Charleroi een brief met de bewering dat "de strijd doorgaat". Gaat de strijd ook door?

Uiteraard; de Cellules Communistes Combattantes zijn het produkt van de economische en sociale situatie van het België van de jaren '80 en deze situatie verandert niet door enkele arrestaties; als 100 mensen honger lijden is het niet omdat men de eerste die schreeuwt opsluit dat de andere 99 geen honger meer hebben. De belangen van het proletariaat zijn objektief en vereisen een offensief antwoord. De bevrijding van elk legalisme, reformisme, parlementarisme, etc. en de organisatie van een proces van open revolutionaire strijd voor het grijpen van de macht. Zolang hetzelfde probleem blijft bestaan, zullen dezelfde juiste oplossingen zich voordoen, en dat elke dag meer en meer. Overigens, de brief waarover u spreekt komt niet van onze organisatie.

Er heeft een dodelijke aanslag plaatsgevonden bij het paleis van justitie in Luik, die nooit is opgeëist. Droeg deze het stempel van de Cellules Communistes Combattantes?

Nee

Akseptiert u de stelling van de Brigade Rosse: we moeten de staat door terroristische akties destabiliseren om voorwaarden te scheppen voor een sterke staatsmacht die dan zelf de proletarische revolutie zal opwekken?

Deze totaal verzonden "stelling" is afkomstig van de politiediensten. De Brigade Rosse hebben nooit een dergelijke theorie overwogen en iedereen die ook maar één tekst van de BR heeft

gelezen of die enigszins hun politiek bestudeerd, weet dat.

Als een revolutionaire organisatie een lijn volgt, die zo duidelijk is, zo juist, zo aangepast aan de behoeften en wensen van de massa, dat het onnodig is voor de bourgeoisie te proberen haar frontaal aan te vallen, dan vindt zij wel een andere lijn uit en bazuïnt rond dat dat de "werkelijke" lijn van de revolutionaire organisatie is. Het is een al even oude als schunnige werkwijze.

... Het is waar dat het revolutionaire offensief een verstijving bij de bourgeoisie opwekt. Dat is normaal, ze wordt aangevallen, ze verdedigt zich. We weten dat de bourgeoisie haar overheersing democratisch organiseert als het volk zich onderwerpt. Maar als het volk besluit het hoofd op te heffen en haar toekomst in eigen handen te nemen, dan maakt het baby-rose van de sociale vrede plaats voor het legergroen van de openlijke overheersing. Daarmee hebben we in ons land al ervaring gehad. De enige vraag die zich dan aan het proletariaat stelt is uiteindelijk sterker dan de bourgeoisie te zijn en haar definitief de nek te breken! Uiteraard wordt het juiste begrip van uw vraag moeilijk gemaakt - door de klik van dreiners die in de arbeiderswereld rondwandelen, bij voorbaat huilend om het verlies van hun voorrechten, de voorrechten die de bourgeoisie aan haar lakeien aanbiedt. Maar dat gespuis geniet steeds minder geloofwaardigheid bij de arbeiders.

Een laatste zaak. Deze "theorie" is ook al absurd omdat ze veronderstelt dat er iets meer zou moeten zijn ('een sterk bewind') opdat een massaal revolutionair proces tot stand zou komen. Dat is belachelijk: alsof de kapitalistische uitbuiting, die door de crisis nog verergerd wordt, en de oorlogszucht niet volledig volstaan voor een dergelijk proces. Het is geheel zinloos de politiek van het ergste te voeren.

De akties van de CCC waren over het algemeen voorzichtiger, minder blind dan die van andere bewegingen van dezelfde soort. Was dat het produkt van een analyse van de resultaten van die bewegingen? Zo ja, welke? Indien nee, wat is dan de verklaring?

Goed. Eerst en vooral, deze akties waren helemaal niet blind! Elke mikte op een precies raderwerk van het uitbuitings- en onderwerplingsapparaat van de bourgeoisie.

Wat het feit betreft, dat alles zo georganiseerd en gepland wordt, opdat de massa's niet door de revolutionaire akties getroffen zouden worden, dat is doodeenvoudig het produkt van de meest elementaire revolutionaire moraal: het volk dienen! Het is evident dat we nauwkeurig de ervaringen bestuderen van de gewapende strijd voor het communisme elders in Europa: en we hebben voornamelijk aandacht voor de strijd, die zoals de onze strikt de principes van het Marxisme-Leninisme volgt: De Brigade Rosse in Italië en de PCE(r) en de GRAPO in Spanje. De analyses en de ervaring van deze strijd hebben trouwens een grote rol gespeeld in de bepaling van onze politieke lijn: voor ons gaat het om een referentie van de eerste orde, even leerrijk als de Commune van Parijs, de Oktoberrevolutie van 1917, de Komintern of de Proletarische Culturele Revolutie in China bv. Daarom raden we ook voortdurend onze kameraden en al diegenen voor wie de proletarische strijd meer is dan een lijdend woord, aan de teksten van deze organisaties te lezen.

Om op de oorspronkelijke vraag terug te komen, willen we daaraan toevoegen dat deze organisaties minstens even waakzaam als wij zijn, opdat de massa's niet door de revolutionaire akties getroffen worden.

Heeft de aanslag in de Rue des Sols in Brussel volgens u tot een verandering in uw verhouding tot de publieke opinie geleid?

Ja en nee. De aanval op 1 mei op de zetel van de belgische ondernemers werd zeer goed ontvangen. Hoe had het ook anders kunnen zijn? Voor het eerst sinds lange tijd kreeg de eerste mei al haar betekenis terug.

Maar er was ook de dood van twee brandweerlieden en de manoeuvre van de bourgeoisie om de

zware verantwoordelijkheid van de rijkswacht in dit drama, in de schoenen van de cellen te schuiven. Deze cynische manoeuvre (zijn uitvinder waard) had natuurlijk als doel de gerechtvaardigde verontwaardiging van de massa's uittebuiten en haar te veranderen in een verwerping van de revolutionaire politiek.

Als gevolg van deze manoeuvre hebben degenen die de zin van onze strijd kennen, al diegenen die de ultieme waakzaamheid van de cellen kennen betreffende de veiligheid van de massa's of eenvoudigweg al diegenen die meer vertrouwen hadden in de revolutionairen dan in de burgerlijke propaganda, al diegenen hebben blok gevormd achter de CCC om deze weerzinwekkende manoeuvre te bestrijden. Maar het is waar dat andere arbeiders, kwetsbaarder voor de propaganda van de "publieke opiniemakers" van de bourgeoisie, de kluts zijn kwijtgeraakt door deze manoeuvre.

Heeft u de indruk dat in het begin van uw aktie - ik denk met name aan de aktie tegen de NATO-pijpleidingen - er een stroom van sympathie geweest is in de publieke opinie?

Natuurlijk, veel mensen vonden het leuk! Het beteuterde gezicht van de ministers, de in het duister tastende politie, het belachelijke van de mammoet... etc., dat was heel grappig. Maar het is van weinig belang. Mettertijd hebben diege-

nen die er slechts een spannende remake van David en Goliath inzagen, afgehaakt. Daartegen hebben degenen die er direkt mee van doen hadden, of die betrokken waren in de strijd tegen de bezuinigingen of het militarisme, diegenen zijn begonnen de geloofwaardigheid, de ernst, de rationaliteit en de mogelijkheden tot overwinning te analyseren.

U zegt deel uit te maken van de kommunistische stroming. De kommunisten bestrijden dat u daar iets mee van doen heeft. Wat nu?

Heel eenvoudig. Bekijk wie een kommunist in naam is en wie een kommunist is in de strijd! Anders gezegd, kijk wie het Marxisme-Leninisme verraadt en wie het toepast; kijk wie de arbeiders voor een parlamentszetel verkoopt en wie strijdt voor de verovering van de macht door de arbeiders; kijk wie meewerkt aan de overheersing van de bourgeoisie door haar democratie op te hemen en wie voor de verdwijning van deze parasitaire klasse strijdt; of kijk wie zich een gezellig nestje bouwt in het kapitalistisch systeem en wie, welke ook de gevolgen zijn voor de strijders, voor het communisme strijdt. Het is de meest serieuze manier om de zaken duidelijk te zien, en wij zijn gerust over het oordeel van de arbeiders en arbeidsters, als ze dit onderzoek gedaan hebben!

In memoriam

Dirk Strandenaes

Op 16 september 1987 begon in Berlijn, München, Freiburg, Karlsruhe, Offenbach, Hamburg een zoals altijd met veel heisa geënceneerd toneelstuk met als titel "terroristische vereniging volgens artikel 129a". De regie was in handen van de Bundesanwaltschaft (= hoogste off. van justitie) en de staatsveiligheidsdienst, met onderdanige ondersteuning van de in iedere plaats competente smerisdiensten. Voor het fantasievolle draaiboek zorgde de enige speler in het stuk: Dirk Strandenaes. Een gozer, die vers uit de bajus, in bajusgroepen en andere autonome structuren is rondgestuiterd en nu (spion of psychopaat) voor de zwijnen een smerisfunctie vervult. Op grond van zijn verklaringen zat Andrea uit Offenbach 2 maanden in een isolatiecel.

Op 9 oktober werd de encenering in Berlijn voortgezet. Huiszoeking in een huis met als doel: "het vinden van brandmiddelen", aanklacht: "misdrijf volgens art. 308 (zware brandstichting)" - een aanslag op een filiaal van de Deutsche Bank ter ondersteuning van de vrouwenhongerstaking in de Plötzensee-gevangenis. Tegelijkertijd vond een huiszoeking plaats van de ruimtes van uitgeverij "Schwarze Seele"; reden zou zijn: "vinden van bewijsmateriaal" ivm. het bovenstaande. Aansluitend wordt nog een andere woning doorzocht. Reden: "gevaar van verduistering".

Het onderzoek tegen in eerste instantie een vrouw en een man is nu bij het openbaar ministerie van het kammergericht beland

(hoofdofficier Ludwig, ook van de processen tegen Radikal 132). Aanklacht: art. 308 in verbinding met 129a.

Bekend is, dat Dirk Strandenaes (geboren 27.10.62) een hele serie therapie- en bajusverblijven achter de rug heeft. Hij zat oa. bij "Jugend hilft Jugend", Daytop, jeugdgevangenis Neumünster, drugsgevangenis Brauel en de JVA Kiel.

De laatste keer werd hij voor de verkrachting van een prostituee veroordeeld.

Dirk Strandenaes werd na 2/3 van zijn straf op 6.5.87 op proef vrij gelaten uit Kiel.

Tijdens zijn bajustijd ontstane briefkontakten fungeerden in de tijd erna als plaatsen om naar toe te gaan en tijdelijk te wonen. D. S. is opgevallen door politiek gewouwel zonder achtergrond of inhoud en door een volledig ongedifferentieerde goedkeuring van

militante akties. Maar zelfs de geringste "politieke" pretenties waren op geen enkele manier in zijn dagelijks leven terug te vinden; dat kon ook niet door zijn pochen op zijn schijnbare deelname aan de hungerstaking van gevangenen uit de RAF en anderen 1984/1985 niet verhullen. Wanneer zijn gedrag aan de kaak werd gesteld, weigerde D.S. daar op in te gaan, desnoods door te verhuizen. Dit werd hem vergemakkelijkt door een deels oppervlakkige en ignorante omgang met zijn persoon betreffende informatie.

Met dit stuk moet verhinderd worden dat Dirk Strandenaes nog een keer probeert in verschillende samenhangen op te duiken; deze ervaring hoeft toch niet onbepaald herhaald te worden. Bovendien vinden we het belangrijk ons niet aan smerisparanoia toe te geven, achter de "story" Dirk Strandenaes aan te zitten en maar wat te spekuleren.

Wij denken dat we beter onze energie kunnen steken in het bespreken van eigen structuren en het vinden van manieren hoe we ons enerzijds kunnen beschermen, anderzijds als "half-open" groepen verder kunnen werken.

Groupies van de 'Guerilla Constructa'

N.B. meer over D.S. in knipselkrant nr. 17 (bijlage van de vorige Zwarte).

P.S. dit stencil uit de brd is overgenomen, omdat D.S. zich daar nergens meer kan vertonen en in het verleden ook andere kroongetuigen en ander gespuis in Nederland hun heil hebben gezocht (bv. Pokorny, kroongetuige in het 129a-proces in Wuppertal). Voor alle duidelijkheid: het gaat hier niet om iemand die misschien een ietsepietsie teveel tegen de kit heeft gezegd, maar om een freelance medewerker van de smeris.

VERHOOR

MEET HODDEN

Als je vast komt te zitten, dan houd je je bek. Was het maar zo simpel. Iedereen neemt het zich voor, maar toch gaat het vaak mis. Een van de redenen waarom mensen gaan praten tegen de politie, is omdat ze slecht voorbereid zijn op het vastzitten en de truiks van de politie. Het simpele schema van de aardige en de botte rechercheur gaat allang niet meer op. Er is veel meer over te zeggen. Buro Jansen & Janssen nam haar boekwijsheid onder de arm en zocht in Nijmegen de Mariënburcht-arrestanten op, omdat zij de recentste voorbeelden kunnen geven bij een analyse van hedendaagse verhoortechnieken. Het werken aan dit artikel werd wreed verstoord door de activiteiten van het "verradersgroepje". De discussies sinds dien maken de noodzaak van een verdere analyse van dit onderwerp alleen maar duidelijker.

Het is meestal niet zo moeilijk te weigeren je naam te zeggen als je bij een aktie opgepakt wordt, omdat er dan meestal iets van voorbereiding is geweest. Op het moment dat mensen maanden na dato van hun bed worden gelicht om vervolgens kontinuu verhoord te worden is er meer aan de hand. We gebruiken in dit stuk de Art.140-arrestanten uit Nijmegen als voorbeeld. Even ter herinnering: in januari van dit jaar werd de Mariënburcht ontruimd met een fikse rel en dito schade. De politie liet zich verrassen, er werden weinig arrestanten gemaakt en "aanstichters" van de rellen waren daar al helemaal niet bij. Er werd een groot-schalig recherche-onderzoek opgezet om te proberen mensen persoonlijk op strafbare feiten te pakken op basis van info uit telefoontaps. Dat liep op niks uit. Na zes weken is het onderzoek omgegooid en besloot men mensen te gaan vervolgen op Art.140, wat zeer in het kort neer komt op het lid zijn van een vereniging die kwaad in de zin heeft. Men koncentreerde zich op 13-14 mensen, luisterde de banden van de acht getapte telefoons opnieuw af (duizenden gesprekken) en observeerde de mensen in kwestie. Twee maanden na de ontruiming werden acht mensen om 7 uur 's morgens van hun bed gelicht. Er werden huiszoekingen gedaan, waarbij veel (persoonlijke) spullen werden meegenomen. De acht arrestanten wer-

den verdeeld over vier politieburo's waar ze de eerste twee weken vrijwel kontinuu verhoord zouden worden. In totaal hebben ze ongeveer 6 weken vast gezeten.

Het geval vande Mariënburcht-arrestanten is interessant, omdat het een schoolvoorbeeld is van hoe politie-verhoren kunnen verlopen. Van de politie uit gezien was het werken onder "ideale" omstandigheden: men had zich grondig kunnen voorbereiden en kunnen verdiepen in de persoonlijkheid van de aktievoerdersters, er waren mensen en middelen genoeg, en de aanklacht was dusdanig zwaar dat men gerust de tijd kon nemen om de arrestanten eens lekker onder handen te nemen. Zo zouden ze het altijd wel willen doen.

Er was een psychologies plaatje van degenen die ze hebben moesten en de manier van verhoren was aangepast op het soort mensen dat men verwachtte. Dat betekent dat de voorbeelden die in dit stuk gegeven worden, niet typies zijn voor elk verhoor in het algemeen. Wel maakt het duidelijk waar men toe in staat is, als er de tijd is voor een grondige voorbereiding. Bovendien is de aanklacht Art.140 bijzonder vreemd. Als je vastzit ben je erop gefixeerd niets te zeggen over strafbare feiten als stenen gooien of brandstichten. In het geval van de Mariënburcht gaf je jezelf al weg als je vertelde dat er in dat huis een koelkast en een douche gedeeld werden en dat er een huishoudpot was. Men ging er namelijk vanuit dat de woongemeenschap zich na het bekend worden van het ontruimingsvonnis langzamerhand had in geweldadige zin had ontwikkeld.

Voor ons is het van belang om te bekijken hoe zo'n onderzoek verloopt, het analyseren van de verhoormethodes is een beging.

DE VERHOORDERS

Iedere arrestant had een vast verhoorkoppel van twee rechercheurs en per twee arrestanten en dus vier rechercheurs was er één koördinator per buro. De rechercheurs waren er alleen voor het verhoor, hadden helemaal geen andere taken. Ook had men er voor gezorgd dat degenen die de arrestaties gedaan hadden nooit meer in contact kwamen met de arrestanten. Na de eerste tien dagen vonden er wisselingen plaats, die goed doordacht leken te zijn. De toon van de verhoren veranderde en werd wat harder, alhoewel dat door de politie ontkend wordt. In het algemeen was de sfeer tijdens de verhoren er op gericht een vriendschappe-

lijke band op te bouwen tussen de ondervragers en de arrestant(e), er moet koste wat kost contact blijven. De lijn van de verhoren wijkt af van wat we gewend zijn: het was niet zo dat er vriendelijk begonnen werd en dat de druk opgevoerd werd totaan zeer bot gedrag. Integendeel men leek zeer bang om achteraf beschuldigd te worden van onoirbaar gedrag. De angst dat aldus verkregen bewijs als onrechtmatig verkregen en dus ongeldig zou worden verklaard speelt zeker mee. Op elk proces-verbaal werd geschreven hoeveel sigaretten er door de arrestanten gerookt waren, hoeveel koppen koffie men gekregen had en of er gebruik was gemaakt

van de douche.

De politie had een vierdaagse voorbereidingskursus aan de Rechercheschool in Zutphen gehad: ophalen van de lessen verhoortechnieken uit de opleiding, een inleiding in de achtergronden van de arrestanten en praktische psychologiese tips als: wat te doen als je in je gezicht gespuugd wordt.

De verhoorders hadden elke ochtend om 9 uur gezamenlijk overleg waarin de "werkopdracht" voor die dag vastgelegd werd, een soort van aandachtspunten voor het gesprek dat overigens ook wel over andere dingen mocht gaan.

Na afloop van dit werkoverleg begonnen de verhoren. Er werd de eerst tien dagen gemiddeld 6-8 uur per dag verhoord: 'smorgens, 'smiddags en 'savonds met onderbrekingen voor eten. Er was geen tijdslijm, de rechercheurs waren full time ter beschikking, ook 'savonds na half tien en als je midden in de nacht wat te melden had dan konden ze altijd uit bed gehaald worden.

De arrestanten hadden alle beperkingen: ze zaten geïsoleerd van elkaar, mochten geen bezoek en geen post, pakjes kwamen met vertraging door en af en toe werd er als snoepje een gecensureerde krant uitgedeeld.

ZE WISTEN VEEL

De politie had een goed beeld van de 8 mensen die uiteindelijk gearresteerd werden. Op basis van informatie afkomstig uit telefoontaps, observatie, huiszoekingen en van informanten bleek men iedereen afzonderlijk behoorlijk goed te kennen. De arrestanten waren zelfs al vantevoren ingedeeld in kategoriën, in praters en niet-praters. Bij de verhoren werd vrijwel meteen veel van wat ze wisten op tafel gelegd. In andere zaken gebeurt dat vaak pas in een later stadium. Al vrij snel werd duidelijk dat er veel getapt was. Om mensen aan het praten te krijgen gebruikte de politie informatie die ze

alleen uit taps konden weten: men begon een praatje over bijv. de studie waarmee de arrestant bezig was. Dan besef je dat er afgeluisterd is en ga je je afvragen wat ze nog meer weten. Ook al houd je er rekening mee dat je telefoon afgeluisterd wordt, meestal besef je niet dat privé-gesprekken in verhoorsituaties gebruikt kunnen worden om je van je stuk te brengen. Toch werkt dat niet altijd: één arrestant werd zo kwaad dat privé-gesprekken misbruikt werden, dat hij naar aanleiding daarvan juist zijn mond hield telkens als er taps ter sprake kwamen.

In het geval van de Mariënburcht kon de smeris zich een redelijk relaxte houding permitteren: "Eigenlijk weten we alles al, we hoeven alleen jouw visie er nog bij te hebben, dat maakt ook een betere indruk op de rechter en ben je sneller vrij". Soms werd er wel wat gebluft door rechercheurs, deden ze of ze meer wisten, maar echt onvoorzichtig hoefden ze niet te zijn omdat ze genoeg hadden. Ander truukje was wel erg doorzichtig: dingen onlogisch

vertellen om een tegenreactie uit te lokken, dat je het verhaal gaat korrigeren.

ZWIJGEN

Van de acht Mariënburcht-arrestanten hebben er uiteindelijk twee gezwegen. De anderen zijn vroeger of later allemaal gaan praten, gaan "verklaren". Uit alle verhalen blijkt dat het heel belangrijk is om echt nergens op in te gaan. Op het moment dat je gaat konverseren, ingaat op een babbel over het weer of over het persoonlijk leven van een rechercheur, wordt er al een grens overschreden: je praat. Ook al denk je dat het geen kwaad kan, dat 't makkelijker is om toch iets van menselijk contact te hebben, achteraf blijkt elke keer weer dat gekeuvel je eigen positie verzwakt. Bovendien is negatief contact ook contact, kun je ook proberen daar je kracht uit te halen. Zwijgers gingen niet verder dan af en toe ja of nee antwoorden op vragen die niet ter zake deden, maar voerden geen gesprekken. Op het moment dat ze door-krijgen dat je echt niet van plan bent om iets te zeggen, komt er een andere trukendoos op tafel. Ze gaan je uren aan zitten staren en kijken hoe je daar op reageert. Eén rechercheur die tijdens zo'n sessie op een suikerzakje aantekeningen had zitten maken over de arrestant, scheurde op gegeven moment het zakje open en zei dat dat het lot was van de meesten: op den duur breken ze allemaal en lopen ze helemaal leeg. Er komen verhalen over andere verhoorsituaties, sterke verhalen over echte boeven, persoonlijke bekentenissen over het leven als politie-agent en er worden zelfs boekjes opgedaan over verhoortechnieken. Ze gaan op de gezellige toer: je mag wel bij de verhoorder thuis in Arnhem komen slapen als je de volgende dag daar voorgeleid moet worden. Of ze proberen een arrestant over te halen een hapje te gaan eten op de terugweg (waar hij niet op in is gegaan) Het is maar één keer voorgekomen dat een rechercheur kwaad werd, begon te schelden en deed of hij de zwijger sociaal vond. Bij de niet-praters werd uiteindelijk in een laatste poging, alles wat ze wisten op tafel gegooid in de hoop dat dat indruk zou maken. Wat niet werkte.

VERKLAREN

Zes arrestanten hebben op den duur verklaringen afgelegd, variërend van toegeven dat ze op de Mariënburcht gewoond hadden tot één iemand die verteld heeft met wie ze bepaalde akties uitgevoerd heeft. Het feit dat mensen gaan praten is van veel factoren afhankelijk. In deze zaak is er een rij van op zich begrijpelijke verklaringen voor te geven, maar het moment van "doorslaan" blijkt in de meeste gevallen bepaald te worden door een persoonlijke crisis. Een punt dat alles teveel wordt, er soms iets van buitenaf gebeurt wat de doorslag geeft voor een inzinking waar de smeris dan zonder pardon gebruik van maakt. Bij de één was dat een telefontje van de advocaat over moeilijk te verwerken persoonlijke dingen (de advocaat kwam zelf pas dagen later langs). Het lukte de troostende rechercheur in de cel iets te weten te komen over wat er aan de hand was, waar vervolgens tijdens de verhoren steeds op terug gekomen werd. De dag na het telefontje verklaarde deze arrestant meer dan hij wilde. Bij een andere arrestant kwam de moeder aan het bureau informeren en zij werd een uur aan de praat gehouden over het privé-leven van haar kind, informatie die prompt in het volgende verhoor gebruikt werd. Andere redenen voor mensen om te gaan praten waren pa-

niek door het onverwacht vastzitten, het idee dat je nog zoveel te doen hebt buiten, dat je eruit wilt.

Algemene ervaring is dat als je eenmaal iets verklaard hebt, het hek van de dam is. Na de eerste verklaring is het veel makkelijker om nog iets te verklaren en zakt de motivatie tot zwijgen heel snel in elkaar.

Het breekpunt moet gezien worden tegen de achtergrond van andere omstandigheden die de motivatie kunnen verzwakken:

- o Onverwacht opgepakt worden en er slecht op voorbereid zijn, zowel in je hoofd als puur prakties: geen goede advocaat hebben bijvoorbeeld.
- o Isolatie, de beperkingen, niet over de andere arrestanten horen, over hun evt. zwijgen en over akties van de achterban. Advocaat die dat niet weet.
- o Advocaten die niet de moeite nemen zicht te informeren over de anderen, zodat je van rechercheurs meer hoort.
- o Onduidelijkheid over de precieze inhoud van Art.140 en de consequenties van wat je verklaart.
- o De hoeveelheid informatie en getuige-verklaringen die er al zijn.
- o Rechercheurs die je wijsmaken dan iedereen verklaart en ook verklaringen laten zien.
- o Advocaten die zeggen dan het niet zoveel uitmaakt als je iets toegeeft wat ze toch al weten of zelfs rechtstreeks aanzetten tot verklaren.

In dit geval gingen de verhalen van de advocaten en de rechercheurs steeds meer op elkaar lijken en de verhoorders waren er natuurlijk als de kippen bij om twijfels over de advocaten aan te wakkeren.

Het is beslist niet zo dat je er gelukkiger van wordt als je verklaringen afgelegd hebt. Het idee dat je geloofwaardiger overkomt, een vage reden die vaak gebruikt wordt, is weg als je weer in de cel zit. Dan is het vooral erg balen, niet eens zozeer over wat je gezegd hebt alswel over het feit dat je je mond open hebt gedaan. Bovendien: iedere verklaring is er één. Verklaringen gaan nooit alleen over jezelf, anderen verklaren ook en worden met jouw verhaal gekonfronteerd. Het grote gevaar is dat je die verhoudingen uit het oog verliest.

Voor de politie was het één grote leg-puzzle, er werd eindeloos geschoven met al die stukjes informatie die ze al hadden, de bevestigingen die de arrestanten gaven plus hun nieuwe verhalen. Ze maakten enorme schema's en begrepen er door verklaringen of gesprekken in de kantlijn toch weer meer van. Ieder gesprek, ook al is het een discussie over strafrecht, leert hun weer meer over hoe er gedacht wordt. Niet dat dat geheim is, maar de volgende keer is het voor hun weer makkelijker.

ADVOKATEN

Het is heel erg belangrijk om een goede advocaat te hebben en daar vantevoren al over na te denken. Ben je iemand met risikovolle bezigheden en contacten, zorg er dan voor dat je een goede en betrouwbare advocaat hebt, dat scheelt een hoop. Het kan wekenlang de enige zijn die je van buiten ziet, dus is het handig als je er een beetje mee op kan schieten. Vooral buiten Amsterdam, waar niet altijd voldoende goede advocaten beschikbaar zijn, kun je onder het mom van tijdsdruk en regionale spreiding opgescheept worden met advocaten die hun werk echt slecht doen. Op een enkeling na is er over de advocaten van de Mariënburcht-arrestanten niet veel goeds te melden. Er moest voortdurend achteraan gelopen worden met belangrijk informatie, ze wisten niet de precieze tijd van voor-geleidingen, waardoor zwaaiakties de mist in gingen. Advocaten die de steun-groep niet vertrouwden, de arrestanten

niets vertelden over de anderen en over de stemming en akties buiten, in Nijmegen, waarom wordt daar eigenlijk nog zaken mee gedaan?

Gelukkig zijn er voor het proces andere advocaten aangetrokken.

HOUD JE BEK HOUD JE BEK

Het verhoren is in deze zaak volledig volgens het boekje gegaan. De politie heeft in voor hun ideale omstandigheden gewerkt en heeft het over het algemeen vrij vriendelijk aangepakt vanuit de -achteraf juiste- inschatting dat dat de methode was om met de Nijmegenaren om te gaan. Mits goed voorbereid, zullen ze voor ieder type een andere benadering kunnen bedenken: bijv. discussies op intellectueel nivo voor mensen die denken dat ze zich boven de verhoorders kunnen stellen en de situatie aankunnen.

In het beste geval weet je wat er kan gebeuren en toch trap je erin. Je moet vooral niet denken dat je slimmer bent dan zij, omdat je intelligenter bent of dwars. Die mensen doen dat elke dag, ze zijn er voor opgeleid, het is hun vak, ze doen het al jaren. En jij zit in de zwakke(re) positie, hoe je het ook bekijkt. Jij speelt geen spelletje met hen, het is altijd omgekeerd en het werkt. Natuurlijk is het hier geen Chili of Zuid Afrika, maar ieder systeem heeft haar eigen repressie-apparaat.

En juist dit Nijmeegse voorbeeld laat zien dat er in Nederland geen sprake is van Duitse toestanden, maar meer van een uitgekende variant van de "polderrepressie". Geen botte methodes, betonnen bunkers of enorme hetzes, maar een op maat gesneden proef, in een overzichtelijke stad met rechercheurs en technieken die goed aansluiten bij de betreffende mensen uit de scene. De strafrechtelijke kant (Art.140) leent zich uitstekend voor een uitgebreide "informatieve" kant aan het onderzoek. De bijwerkingen van het in kaart brengen van een deel van de beweging slagen ook perfect: verwarring en angst zaaien in de stad met als gevolg splitsingen en paranoia, dus steeds minder mensen hebben zin om iets te doen. Waardoor ze weer de verdenking op zich laden van bepaalde groepen die hun kans schoon zien nog meer gif te zaaien. Operatie geslaagd, wat wil je nog meer?

KORT OVERZICHT VAN

VERSCHILLENDE

VERHOORMETHODEN.

Dit overzicht pretendeert niet een volledig beeld te geven van de door de politie gebruikte ondervragingsmethoden. Het is ook geen analyse, maar eerder bedoeld om een beknopt overzicht te geven van enkele trucs die gebruikt worden om mensen aan het praten te krijgen, resp. om de "waarheid" op tafel te brengen. Misschien leuk om uit je hoofd te leren. Je kunt dan tijdens een toekomstig verhoor evt. de rechercheur suggesties doen over een betere aanpak. Krijg je ze gegarandeerd op de kast. Het kan zijn voordeel hebben om een onderscheid te maken in verschillende benaderingen, maar binnen elke benadering zitten weer talrijke varianten. Daarom nu eerst de groffe indeling, en daarna iets meer over trukjes.

DE DIREKTE BENADERING

De meest bekende uit de films is de directe ondervraging. Daarbij is het doordrammen, het herhalen van dezelfde vragen legendaries, evenals het steeds weer verklaren dat de verdachte zit te liegen. Stijlfiguren zijn verder de insinuerende vraag: niet

"was je er?" maar "waarom was je er". Ook het beperkte antwoord: "Deed je toen dit of dat?" terwijl er nog andere mogelijkheden zijn. Er kan uitgebreid toegegeven aan de behoefte van veel verdachten om een geloofwaardig verhaal op te hangen. Aanmoedigingen, laten vertellen. Doel is 1. uit kleinigheden grotere patronen en "zachte informatie" te halen. 2. Het uitlokken van tegenstrijdigheden. Wanneer na verloop van tijd deze tegenstrijdigheden aangetoond worden door met bewijs te komen, is de verdachte verward en kwetsbaar. nu kan er plaats zijn voor een hard of juist een begrijpend tegemoet treden, of gelegenheid om het verhaal iets te laten korrigeren.

DE INDIRECTE BENADERING

Deze is vriendelijker. Kost vaak veel tijd. Lang ouwehoeren via bijzaken over het verleden, gevoelens en persoon. Uiteindelijk kan er een vertrouwensband ontstaan en kunnen er veel "zachte informatie" en details uitkomen. Hier kunnen allerlei trukjes op aansluiten die verderop behandeld worden.

DE VERSTANDELIJKE BENADERING

Bepaalde mensen, die wellicht in onze kringen oververtegenwoordigd zijn, zijn gevoelig voor deze intellectuele benadering. Met de zelfverzekerde verdachte wordt als het ware een intellectueel konflikt aangegaan, waarin ook de gelegenheid wordt geboden om zich de meerdere te voelen. Kan voorafgegaan worden door een politieke diskussie, over het politie-apparaat bijvoorbeeld. Daaruit kan op zich al interessante informatie komen. Vervolgens kan bijvoorbeeld analyserend aangetoond worden dat in dit geval zwijgen zinloos is. Slijmen mits niet al te d-orzichtig, past hier ook. Beroep op zelfrespekt. "Je bent toch geen klungel (zoals de anderen), je hebt toch wel door wat er hier aan de hand is" enz.

TRUKJES EN HANDGREPEN

Tamelijk ongesorteerd volgt hier een aantal manieren om verschillende vogels aan het zingen te krijgen.

- Het verwijt. Zeer subtiel inwerken op het gevoel van de verdachte, bijv. op een sterk ontwikkeld rechtvaardig-

heidsgevoel. Dit vereist meestal enige voorkennis van de persoon van de verdachte.

- Subtiële dreiging met gebruik van onaangename methoden. De agent verliest zijn geduld, "laten we het leuk houden, doe jezelf een lol". Nervositeit kan opgewekt worden door uitgebreid de ernst van de situatie te schilderen. Varianten: "'t Ziet er slecht voor je uit, alle anderen hebben al verklaard..." "Buiten zijn je vrienden het ook niet met je eens." Dit alles ondersteund door "bewijzen" uit de pers, verslagen van verhoren ect.

- Na andere ondervragingen van de verdachte bij een andere, aardige smeris de gelegenheid geven "je eigen verhaal te vertellen" zonder gezeur ect. Hierbij kan het helpen de suggestie te wekken dat de verhoren voorbij

zijn en dat de verdachte op het punt van vrijlating staat. Dit is nog even een onduidelijke poging van een onbeduidende smeris om een verhaaltje op z'n rapport te krijgen, hoe onbenullig ook. Het "gesprek bij de uitgang" dus.

- Achterstevoren ondervragen. Beginnen bijvoorbeeld bij het tijdstip van arrestatie en "hoe't zo kwam". "En daarvoor, en daarvoor, ect."

- Als iemand kennelijk zit te liegen steeds dezelfde leugens laten herhalen door letterlijk dezelfde vraag te blijven stellen. Men gaat zich ongemakkelijk en betrappt voelen.

- Wachten na een verhaal, alsof je nog meer verwacht. Er volgt een pijnlijke stilte. Veel mensen hebben de onbedwingbare behoefte om dan in godsnaam maar wat te zeggen. Variant: het tijdens het verhaal in de ogen kijken. Als de verdachte niet terugkijkt gaat de smeris daarop in. "Kun je het niet aan....." ect.

- De kameraadschappelijke methode. Zakelijk-vriendelijk, zo van "Het is voor mij net zo moeilijk als jou" "Ik had net zo lief thuisgezetten".

- Het "Pardon-effekt". Na een merkbare crisis van de verdachte. Verhoorders zijn meevoelend, ondersteunend: "Het is nu crisis, dit is even van mens tot mens, dit is voor jou én voor mij lullig, niet zo bedoeld" ect. Doen alsof je er als agent ook een beetje onhandig van wordt als iemand een inzinking krijgt.

- De onthullende methode. Verschillende variaties, meestal gebaseerd op informele vertrouwelijkheid. Men ver-

teld over de gang van zaken. "Je hebt er hier van allerlei soort, sommigen zouden lui als jou het liefst tegen de muur zetten. Moet je straks maar niet van schrikken als ze je intimideren, we zijn hier niet in Chili. Ik ben 't niet met je eens, bla bla. Nou, misschien zien we elkaar nog." Smeris laat de verdachte vervolgens ietswat geintimideerd achter tussen z'n bloeddorstige kollega's. Na enige dagen wordt de verdachte weer "bevrijd" door de eerste smeris.

- Anders voorstellen van schuld, daad, gevolgen ect. Dit kan zowel overdrijving als bagatellisering zijn. "Zo veel stelt 't nou ook weer niet voor, je bent nog lang geen terrorist, we krijgen ze hier wel anders."

- In het vooruitzicht stellen van regelingen, minder straf, beloningen etc. De meest doorzichtige. Wie hier intrapt had nooit mee mogen doen met een axie, verdient eigenlijk wel straf!

- Een van de smerigste. Het inzetten van familieleden, bekenden of personen waarbij je vertrouwen of respekt voelt. Dit inzetten kan lijfelijk bij een gesprek zijn of indirect door uitspraken etc. Schijnt nogal lullig te zijn.

TOT SLOT

Hopelijk ga je door dit stuk nu niet denken dat je ze door hebt en dat ze jou niets meer maken. Dit stuk is van matig niveau en niet bedoeld als professioneel leerboek. Mensen met verhoorervaringen kunnen daarover meepraten. Er zitten is iets heel anders dan erover lezen, en de grootste fout die je kunt maken is waarschijnlijk zelfoverschatting. Wel is het misschien leuk om bij arrestatie te bedenken wat voor benadering ze waarschijnlijk op jou gaan proberen. Kun je nog een beetje aan je imago werken. De verschillende methodes voor het doorstaan van verhoren.

We noemen hier drie methodes die je als je vastzit kunnen helpen tijdens de verhoren door de recherche. Het overzicht is daarmee niet volledig, maar het kan je wel op ideeën brengen. Allereerst: zeg niets.

- Schildpad-methode: Je luistert niet naar we tegen je zeggen, je zet je verstand op nul. Je toont op geen enkele manier interesse, pak een pen of elastiekje als speeltje en ze reageren gegarandeerd.

Doel van de methode is jezelf te beschermen, de smeris wordt alle mogelijkheden ontnomen grip op je te krijgen.

- Destructie-methode: Je houdt je in alle rust bezig met het afbreken van koffiekopje-oortjes, het verbuigen van lepeltjes, het losdraaien van de telefoon of het draaien van nummers; je verbuigt de armpjes van hun typemachine of morst je koffie over je dossier.

Hier worden rechercheurs pissig van: je doorkruist hun 'vriendelijke' opstelling. Gevolg kan zijn dat ze dreigen dat je voor de schade op moet draaien, of je geweld aandoen.

- Agressie-methode: Je verscheurt je dossier, trekt het telefoonsnoer stuk vernielt het portret van het gezin van de rechercheur, je laat je niet naar je cel terugbrengen, je pist tegen het buro.

Doel: het blijk geven van je algehele minachting voor het politiegebeuren, het maakt duidelijk dat ze met jou niet hoeven proberen te sollen. Reken wel op klappen of isolatie-cel.

Met enige inventiviteit verzin je zelf nog veel meer leuks, zie maar hoe je je zelf het sterkste voelt.

VERHOREN IN DE AMOK-ZAAK.

Roger werd twee jaar geleden opgepakt tijdens de inval bij Amok in Utrecht. Hij voelde zich tijdens de verhoren wél in staat om spelletjes met de rechercheurs te spelen, en de verhoren te gebruiken om informatie over het onderzoek te krijgen. Hij legde een beperkte verklaring af, waarvan hij wist dat ze er niks aan zouden hebben. In het begin werd het verhoor begonnen met: "Zeg het maar", waarna er 10 minuten werd gezwegen. "Da's nie zo slim" zeiden ze dan, of: "Als je praat valt er wel wat te regelen". Ze konfronteerden Roger met 'bewijsmateriaal' wat bestond uit originelen van de Onkruid-buit Noordwijk/Katwijk. Pas toen Roger daar niet op in wilde gaan bleek het te gaan om de CID-inbraak in Utrecht. De verhoren, die nu gerichter werden, leken op een van te voren ingestudeerd toneelstukje, dat nog niet zo goed in hun hoofd zat. En begrijpend: "We moeten de komende maanden nog met elkaar optrekken, dan kunnen we toch maar beter een beetje aardig tegen elkaar zijn". Roger mag zonder begeleiding naar de w.c. "Jij zit hier niet om ons te verlinken,

wij zitten hier niet om jou te verlinken, t'is ons werk en voor jou tot op zekere hoogte ook, of niet?"

Roger: "Ik heb vrij veel gelezen over verhoortechnieken. Met dat in mijn achterhoofd kan ik een beetje analyseren, kijken waarmee ze bezig zijn. De afwisseling dus van relaxed praten en gericht vragen, kruisverhoor achtig werk en intimidatie of verdraaiing van de werkelijkheid. Door daar mee bezig te zijn ging de tijd erg snel." Een rechercheur: "Jij bent te slim, daar zijn we niet goed genoeg voor opgeleid."

Roger hield van verwarring scheppen: hield deuren open voor de cipers, bood ondervragers suiker aan voor in de koffie. Hierdoor doorbreek je je rol als afhankelijke arrestant waar de smeris alles mee kan flikken. Als de ene rechercheur de andere onderbrak, om in een ongeduldige rol Roger te prikkelen en uit te lokken, bleef hij vervolgens alleen de eerste rechercheur aankijken. Het spelletje mislukte, de smerissen baalden en Roger begon vervolgens gewoon over het weer.

IRAN

Iran is in oppervlakte ongeveer vijf keer zo groot als Italië. Er worden elf talen gesproken. Het land is nooit een kolonie van het westen geweest. In 1891 breekt de Tabaksopstand uit, tegen de monopoliepositie van een Britse firma. De harde aksies, waaronder een jaar lange rookstaking, worden een succes.

Van 1905 tot 1911 woedt er in Iran een constitutionele crisis. Met de steun van de Tsaar blijft de Sjah aan de macht. Er wordt wel een grondwet en een volksvertegenwoordiging ingesteld.

Na de russiese revolutie verliest ook de Sjah zijn macht. In 1925 neemt de militair Reza Khan plaats op de pauwentroon. Hij noemt zich Reza Sjah, grondvester der Pahlavi-dynastie en Aryamehr, "Licht der Ariërs".

Als in 1941 de Duitsers Rusland aanvallen, willen de geallieerden Rusland bevoorraden via Iran. Omdat de Sjah Nazi-gezind is, wordt het land door de Britten, Amerikanen en Russen bezet. Reza Sjah gaat in ballingschap en zijn zoon, 22 jaar oud, wordt op de troon gezet. Na de oorlog vertrekken de geallieerden. Rusland talmt nog wat omdat ze de autonome republieken in Azerbeidsjan en Koerdistan, en de olie in de grond, niet graag in de steek laten. Toch vertrekken ze ook waarna het leger van de Sjah de gebieden binnentrekt en onder het gezag van Teheran brengt.

In 1951 wordt Mohammed Mossadeq tot minister-president gekozen. Hij is socialist en nationaliseert de Anglo-Iranian Oil Company. Groot Brittanje organiseert daarop een internationale economische boycot van Iran en de CIA wakkert de binnenlandse onrust aan. De Sjah gaat op vakantie naar de U.S.A. In 1953 wordt Mossadeq door een staatsgreep afgezet. De Sjah komt terug van vakantie en vestigt een terroristiese diktatuur.

NL ♥ IRAN

De betrekkingen tussen Iran en Nederland worden hartelijk in de jaren na de staatsgreep. Prins BERNARD en koningin Juliana worden goed bevriend met de Sjah, en zijn vrouw. Dat is goed voor het bedrijfsleven. De ABN bezit 33,5 % van de grootste Iraanse bank, en ook bedrijven als Philips, Fokker, Volker-Stevin, Bos-Kalis, Ballast-Nedam, Bredero, Haskoning en VMF-Stork bij voor beeld profiteren van de bloedige onderdrukking door de Sjah.

In 1974 komt er een forse deuk in de betrekkingen als een groep Iraanse vluchtelingen de Iraanse ambassade in Wassenaar bezet, uit protest tegen de terreur van de Sjah. De Sjah is buitengewoon beledigd en roept zijn ambassadeur terug. Maar na een bezoek van Prins Bernhard, in april 1975, mag er al een maand later al weer een economiese delegatie onder leiding van Lubbers naar Iran. En de ambassadeur komt ook weer terug. In 1977 vindt er een tribunaal van Amnesty International in Amsterdam plaats, waarop Iran wordt veroordeeld wegens het schenden van de Mensenrechten. Opnieuw is de Sjah boos op Nederland maar hij heeft al gauw iets anders aan zijn hoofd.

In hetzelfde jaar, 1977, sterft Khomeiny's zoon, in Iran, op geheimzinnige wijze. Tegelijkertijd verschijnt er in de officieële pers van de Sjah een beledigend artikel over Khomeiny. Khomeiny is een godsdienst-leraar in ballingschap, die enorm veel respect heeft bij de Iraanse bevolking, omdat hij tientallen jaren lang zijn mond bleef opendoen om te protesteren tegen de Sjah. Iran gaat massaal demonstreren en staken. Als er doden vallen verliest het leger aan respect en de enorme rouw ceremonies worden demonstraties tegen de Sjah en zijn westerse bazen. Er ontstaat een massabeweging, waarin de kommunistiese guerillagroepen zitten, maar ook de kooplieden van de Bazaar van Teheran. De Sjah wil dwars door de Bazaar een snelweg aanleggen. De Islamitiese geestelijkheid is de grootste kracht in het verzet. In 1979 komt Khomeiny terug, na 15 jaar ballingschap. Hij is buitengewoon welkom. De Sjah gaat weer op vakantie en neemt de schatkist mee.

Dit alles is niet goed voor het Nederlandse bedrijfsleven. Het bankwezen gaat over in staatshanden. De drie ABN directeuren en hun familie vertrekken uit Teheran. Luxe appartementen, luxe hotels en andere spekulanten projekten zijn niet meer welkom in Iran, tot de spijt van Bredero en Ballast-Nedam. De Nederlandse invoer uit Iran daalt sterk.

Omdat Iran de schatkist terug wil hebben, maar niet krijgt, wordt de Amerikaanse ambassade in Teheran bezet en het personeel gegijzelt. Het kapitaal dat naar het westen is gebracht is enorm en is helemaal verweven met het westerse bedrijfsleven. De Sjah bezat b.v. 25 % van de duitse Kruppbedrijven. Als dit enorme vermogen in handen van de Islamitiese Revolutie valt, dan is het westen zuur. Amerika kan dus niet toegeven aan de Iraanse eisen. Het Amerikaanse leger probeert met een bliksumaksie de gijzelaars te bevrijden, maar de militaire helden worden door hun Iraanse collega's, die gewapend zijn met Amerikaans materiaal, enthusiast onschadelijk gemaakt. De ambassade blijft bezet en de eisen worden nog harder herhaald. De nood in het imperialistiese westen is hoog.

Dan valt Irak aan. Even wordt er gevreesd voor een olie-crisis, maar de olie-maatschappijen laten weten dat er geen reden is voor paniek: de opslag tanks zitten boordevol.

IRAK

Wat is Irak?

Irak is in oppervlakte 4x zo klein als Iran, en heeft 14 miljoen inwoners. (Iran: 39 miljoen) Irak wordt in 1932 onafhankelijk van Groot Brittanje. In 1958 wordt het land een republiek. In 1968 komt de Ba'th partij aan de macht die nu nog regeert. In 1967 verbreekt Irak de betrekkingen met de U.S.A. In 1972 sluit Irak een vriendschapsverdrag met de Sovjet Unie en nationaliseert de Iraq Petroleum Company. In 1978 wordt de Communistiese Partij van Irak aangepakt omdat het verdraders zouden zijn. Irak draait zich weer naar het westen.

Nederland heeft pas sinds 1961 voor het eerst een ambassadeur in Bagdad. In 1973, als de oktober-oorlog tegen Israel uitbreekt, nationaliseert Irak het Shell-aandeel in de Basra Petroleum Company, mag de KLM niet meer naar Bagdad en wordt ook de rest van Nederland geboycot. Nederland is één van de landen die Irak beschouwd als een vriend van zijn vijand: Israel. Maar in 1974 al worden er weer zaken gedaan en mag ook de KLM weer komen.

In het begin van de zestiger jaren beginnen de Koerden in Irak een succesvolle vrijheidsstrijd onder leiding van Barzani. In 1970 wordt er een vredesakkoord bereikt maar van vrede komt niets terecht. In 1974 laait de Koerdiese guerilla heviger op dan ooit tevoren. De Koerden worden gesteund door de Sjah en zijn leger. In het jaar 1975, op 6 maart, sluiten Saddam Hussein en de Sjah een overeenkomst: Irak geeft de Sjah grondgebied bij de Shat al Arab en de Sjah stopt zijn steun aan de Koerden. De Koerden kunnen alleen niet tegen Irak op. Ze vluchten, naar Turks Koerdistan en Iraans Koerdistan. De internationale hulporganisaties, die in het gebied actief zijn, zoals Terre des Hommes, het Rode Kruis, V.N waarnemers en anderen, maken ook dat ze weggelaten. In het westen maken ze bekend dat ze vrezden voor volkerenmoord op de Koerden door Irak.

Er is één verpleger die in Koerdistan blijft. Het is de Nederlander Leendert Aronson. Op 24 maart 1975 wordt Leendert door het Iraakse leger opgepakt. De Iraakezen zien het meteen: Leendert is een zionistische spion. Zijn Nederlandse paspoort beschouwen ze als slechte camouflage. De Nederlandse ambassadeur mag hem niet bezoeken. Leendert Aronson is volgens Irak geen Nederlander.

In hetzelfde jaar zijn er ander Nederlanders die wel in Irak aan de slag kunnen: De Nedeco mag een "landbouwproject" zo groot als de IJsselmeerpolders ontwerpen. Damen scheepswerf mag 4 "sleep boten" leveren, voor f60 miljoen.

Als op 16 maart 1976 bekend wordt gemaakt dat Leendert Aronson al een half jaar daarvoor is geëxecuteerd, zonder vorm van proces, is de verontwaardiging groot. Alle fracties in de Tweede Kamer stellen vragen, er wordt een formeel protest bij de Iraakse ambassade ingediend, en de Nederlandse diplomaten worden uit Irak teruggedreven. Irak trekt zich er niets van aan. In november van dat jaar bedreigt Irak Nederland weer met een boycot, omdat het Nederlandse standpunt over de Palestijnen ze niet bevalt. Dit alles is niet goed voor het bedrijfsleven.

Als het kabinet Den Uyl is gevallen, en de uiterst rechtse van Agt zijn kunsten mag vertonen, probeert zijn regering meteen de economische relatie met Irak te verbeteren. Voorlopig zonder veel succes. Wat Leendert Aronson betreft is men tot de conclusie gekomen dat het allemaal zijn eigen schuld is geweest.

Als dan de Iraanse revolutie uitbreekt en de Amerikaanse ambassade wordt bezet, neemt de regering opnieuw het initiatief voor besprekingen met Irak. In het diepste geheim komen er Iraakse diplomaten in Den Haag op bezoek. In februari 1980 wil van der Klauw, minister van buitenlandse zaken, de besprekingen in Bagdad voortzetten, maar hij is niet welkom omdat het Nederlandse standpunt over Israël de Iraakezen nog niet bevalt. Nadat het D'66 kamerlid Brinkhorst heeft bemiddeld kan het bezoek doorgaan. Het wordt een succes. Nederland mag weer een ambassadeur naar Bagdad sturen, op 15 oktober 1980 gaat hij erheen. In Den Haag krijgt Irak een grote, doch heftig bewaakte ambassade vlak bij het Cats-huis. De Iraanse ambassade is dan al naar een bescheidener pand verhuist.

In september 1980 verklaard Irak de oorlog aan Iran. Irak heeft Russiese wapens en steun. Irak heeft zich ook verzekerd van Franse en Nederlandse kredieten en militaire hulp. Jordanië, Koeweit, Saoedi-Arabië, Bahrein, Oman, Qatar, de Verenigde Arabiese Emiraten en Egypte staan achter Irak. Syrië niet, en dat land draait begin 1981 de olieleiding dicht, die van Irak door Syrië loopt. Maar er is nog een pijplijn voor de Iraakse export die door Turkijë loopt. Minister van der Klauw is op 6 september 1980 op bezoek in Turkijë om de mogelijkheden voor het Nederlandse bedrijfsleven te vergroten. Zes dagen later grijpen de militairen in Turkijë de macht. Zij staan achter Irak.

De Iraakse aanval verrast Iran. Het Iraanse leger krijgt een tekort aan munitie en reserve-onderdelen voor hun Amerikaanse wapens. Onder deze druk komen Iran en de U.S.A. tot een overeenkomst: het probleem wordt voorgelegd aan het Internationale Hof van Justitie in Den Haag, de gijzelaars worden vrijgelaten en het kapitaal wordt aan de Nederlandsche Bank in bewaring gegeven, die er samen met de Staatsbank van Algerijë op moet passen, totdat het Hof uitspraak doet.

Iran gaat zich concentreren op de Iraakse aanvaller. Israël heeft inmiddels partij gekozen en bombardeert in juni 1981 de kerncentrale die bij Bagdad in aanbouw is. In Amerika en Europa gaan Israëli's onderdelen en munitie voor Iran versieren. Syrië, Libië, Noord-Korea en China geven Iran militaire steun. Na verloop van tijd krijgt Irak grote klappen en wordt teruggedreven.

Daar is op gerekend. Irak is de aanval niet begonnen zonder zich van een verdedigingslinie te verzekeren.

Het is een waterlinie. Gebouwd met de steun van Holland, het land dat bij uitstek deskundig is op het gebied van waterlinies, in de middeleeuwen. Toch krijgt het Iraakse leger het nog benauwd in de zuidelijke moerassen en dan komt er een ander wondermiddel uit Holland: mosterdgas. Een oorlogswapen dat beschaafde lande allang uit hun arsenalen zouden hebben verwijderd volgens het Protocol van Geneve.

De veiligheidsraad veroordeelt Irak voor het gebruik van het strijdgas. De leverancier, Melchemie Holland B.V. krijgt een boete van honderdduizend gulden met voorwaardelijke stillegging voor een jaar met een proeftijd van twee jaar opgelegd door de politierechter in Arnhem.

De Iraakse regering begrijpt dat de steun uit Holland een discrete aangelegenheid is. Toch staat Irak erop dat Nederland zijn verplichtingen op papier zet, in de vorm van een technies en economies samenwerkingsovereenkomst. In oktober 1983 komt Bolkestein in Bagdad tot overeenstemming over de tekst. Voordat het verdrag geldig is, moet het worden goedgekeurd door de tweede kamer. Dat is natuurlijk een risico voor de geheimhouding. In maart 1984 zet de regering het stilletjes op de agenda en verzoekt de tweede kamer uitdrukkelijk om stilzwijgende goedkeuring van het verdrag met Irak. De rijksvoorlichtingsdienst maakt de Nederlandse pers duidelijk dat ze niet is gediend van publiciteit over het verdrag. Ria Beckers kan toch wat moet verzamelen en gaat met een handtekeningenlijst door de tweede kamer. Daarmee dwingt ze een openbaar debat af. Na wat vragen van de kamer en antwoorden van de regering Lubbers wordt er gestemd: alleen klein links is tegen het verdrag. Alleen de PPR maakt opmerkingen over de mensenrechten in Irak.

Met Jordanië, Koeweit, Saoedi-Arabië, en de Verenigde Arabiese Emiraten heeft Nedreland dan al een soortgelijk verdrag, en Oman en Bahrein zijn ervoor benaderd. Deze landen zijn bondgenoten van Irak.

Om de schijn van neutraliteit op te houden vertrekt dan staatssecretaris Ploeg naar Iran, om te informeren over de mogelijkheden voor het Nederlandse bedrijfsleven. De tweede kamer, vooral D'66, dringt er op aan dat Ploeg in Teheran de mensenrechten bespreekt. Ze krijgen hun zin: Nederland wordt uitgenodigd tot het bijwonen van een symposium over de mensenrechten, in Teheran, dat wordt georganiseerd door Islamitische landen. Nederland gaat niet.

Ter voldoening aan het ter zake bepaalde in de Grondwet en het Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden¹, de Raad van State van het Koninkrijk gehoord, heb ik de eer u hierbij ter stilzwijgende goedkeuring over te leggen de op 31 oktober 1983 te Bagdad tot stand gekomen Overeenkomst inzake economische en technische samenwerking tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Irak.

Overeenkomst inzake economische en technische samenwerking tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Irak

De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden en de Regering van de Republiek Irak,

Geleid door de wens de banden van vriendschap tussen hun beide landen te verstevigen en de economische en technische samenwerking op basis van gelijkheid en tot wederzijds voordeel te bevorderen.

Hebben besloten een overeenkomst te sluiten en hebben te dien einde als hun gemachtigden benoemd:

Zijne Excellentie Jonkheer drs. David M. Schorer, Buitengewoon en Gevolmachtigd Ambassadeur van Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden te Bagdad.

Zijne Excellentie drs. Frits Bolkestein, Minister voor Buitenlandse Handel van Nederland,

Zijne Excellentie de Heer Hassan Ali, Minister van Handel van de Regering van de Republiek Irak.

Die, na elkander hun volmachten te hebben medegedeeld, welke in goede en juiste vorm zijn bevonden, als volgt zijn overeengekomen:

Artikel 1

De beide Regeringen zullen in overeenstemming met de in elk van hun beide landen van toepassing zijnde wetten en voorschriften de economische en technische samenwerking tussen hun beide landen stimuleren en tot ontwikkeling brengen.

Artikel 2

De beide Regeringen moedigen de belanghebbende maatschappijen en organisaties van hun beide landen aan, het aanknopen te overwegen van betrekkingen op het gebied van wederzijdse samenwerking, daarbij in het oog houdend de behoeften en mogelijkheden die de beide landen hebben, alsmede de doelstellingen van deze Overeenkomst.

De beide Regeringen vergemakkelijken, binnen het kader van wat mogelijk is, de uitvoering van contracten en afspraken die uit de bovengenoemde betrekkingen op het gebied van wederzijdse samenwerking voortvloeien.

Artikel 3

Gelet op de in artikel 1 van deze Overeenkomst genoemde doelstelling, streven de beide Regeringen ernaar hun economische en technische samenwerking te bevorderen en uit te breiden, onder meer op de volgende gebieden:

- Industrie en mijnbouw, daarbij inbegrepen de aardolie-industrie en de petrochemische industrie;
- de opwekking, overbrenging en distributie van elektrische energie;
- de behandeling van afvalwater en de watervoorziening;
- Landbouw, veeteelt, tuinbouw en visserij;
- Plattelandsontwikkeling;
- Waterhuishouding;
- Huisvesting en bouwnijverheid;
- Vervoer en verbindingen;
- Werktuigbouw, het geven van adviezen en andere vormen van dienstverlening;
- Volksgezondheid en geneeskunde;
- de overdracht van technologie;
- Infrastructuur.

Artikel 4

1. De beide Regeringen stellen alles in het werk om de technische samenwerking te bevorderen, daarbij inbegrepen de overdracht van moderne technologie tussen daarvoor in aanmerking komende organisaties en handelsondernemingen, ten einde de economische samenwerking te bevorderen.

2. De technische samenwerking kan op de volgende wijzen ten uitvoer worden gelegd:

- a) de uitwisseling van bezoeken van gespecialiseerd personeel;
- b) de studie en/of het verrichten van onderzoek door gevorderde studenten en jonge afgestudeerden uit Irak aan Nederlandse technische hogescholen en aan de landbouwhogeschool;
- c) de gespecialiseerde opleiding van Irakezen met praktijkervaring in het kader van postdoctorale leergangen aan internationale onderwijsinstellingen in Nederland, onder meer op het gebied van de landbouw;
- d) het voorzien in andere opleidingsmogelijkheden, met name in sectoren die verband houden met de landbouw en de werktuigbouw;
- e) het beschikbaar stellen van Nederlandse technische deskundige kennis voor de vestiging in Irak van technische instituten op het gebied van de landbouw, de industrie en de werktuigbouwkundige raadgeving bij ontwerp en constructie;
- f) de uitwisseling van wetenschappelijke en technische gegevens;
- g) eventuele andere vormen van technische samenwerking door de beide Regeringen onderling te regelen;

h) de overdracht van moderne technologieën, in het bijzonder door middel van het ontwerpen en de bouw van fabrieken, alsmede door middel van de uitwisseling van octrooien, licenties, technische kennis en technische gegevens, alsook door middel van het geven van adviezen.

Artikel 5

1. De beide Regeringen bevorderen de handel tussen hun landen met het doel een voortdurende uitbreiding en diversificatie van uitwisselingen op commercieel gebied te verwezenlijken. Zij steunen het sluiten van langlopende contracten die van wederzijds voordeel zijn, met name die welke betrekking hebben op de levering en aankoop van goederen en het verlenen van diensten tussen maatschappijen en organisaties in hun landen overeenkomstig de van toepassing zijnde wetten en voorschriften.

2. De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden vergemakkelijkt de publiciteitswerkzaamheden van Iraakse organisaties die zich bezighouden met de uitvoer van Iraakse producten naar Nederland.

Artikel 6

Elk der beide Regeringen verbindt zich ertoe met betrekking tot de andere Regering, en wel in de mate als door haar wetgeving is toegestaan, het houden op haar grondgebied door het andere land of door onderdanen van het andere land van commerciële tentoonstellingen en uitstallingen te vergemakkelijken.

Artikel 7

1. Ten einde de doeleinden van deze Overeenkomst te bevorderen, wordt hierbij een Gemengde Overheidscommissie ingesteld, die zal bestaan uit door elke Regering aangewezen vertegenwoordigers. Indien de onderscheiden delegaties naar de Commissie daartoe besluiten, kunnen deskundigen of vertegenwoordigers van belanghebbende maatschappijen of organisaties van de beide landen worden uitgenodigd als adviseur aan de bijeenkomsten van de Gemengde Commissie deel te nemen.

Iran heeft naar verluidt zo'n veertig militairen, die het slachtoffer zouden zijn geworden van door Irak gebruikte chemische wapens, voor behandeling naar Europa en acht slachtoffers in Oostenrijk en de anderen in West-Duitsland, België en Engeland worden behandeld. Ook Nederland is verzocht slachtoffers op te nemen.

MOTIE VAN HET LID BECKERS-DE BRUIJN
Voorgesteld 16 april 1985

De Kamer,

gehoord de beraadslaging;

overwegende, dat Nederland door uitstel van de inwerkingtreding van de overeenkomst inzake economische en technische samenwerking tussen Nederland en Irak blijk kan geven van zijn ernstige zorg over het voortduren van de oorlog tussen Irak en Iran;

verzoekt de regering, de voor inwerkingtreding van de overeenkomst vereiste notawisseling uit te stellen totdat de oorlogstoestand is beëindigd,

en gaat over tot de orde van de dag.

Beckers-de Bruijn

Vragen over chemicaliën voor Irak

Schiphol — De ondernemingsraad van de KLM heeft de directie vragen gesteld over de levering van de chemische stoffen die door personeel van het afdelingsbedrijf geregeld in een toestel van Iraqi Airways worden geladen. Het vliegtuig voert elke week een vrachtkarakter van Schiphol naar Bagdad uit. De KLM-medewerkers die met de belading van het toestel zijn belast, willen weten of de chemicaliën in Irak worden gebruikt als grondstof voor de fabricage van chemische wapens.

30-10-86 H.C

2. De Gemengde Commissie komt bijeen op verzoek van een van beide Regeringen op een onderling overeen te komen datum. De bijeenkomsten worden beurtelings in Nederland en Irak gehouden, bij voorkeur ieder jaar.

3. De Gemengde Commissie dient:

- a) de uitvoering van de bepalingen van deze Overeenkomst te bezien en nauwlettend te volgen;
- b) naar middelen te zoeken waardoor de sluiting en tenuitvoerlegging van contracten kan worden vergemakkelijkt;
- c) voorgestelde maatregelen te bestuderen voor de bevordering van de handel en voor de uitbreiding van economische en technische samenwerking tussen daarvoor in aanmerking komende organisaties en handelsondernemingen;
- d) de uitwisseling van denkbeelden en gegevens op het gebied van de technologie te stimuleren en te vergemakkelijken;
- e) de gemaakte voortgang bij de bevordering van technische samenwerking te bezien en eventuele regelingen voor de kostenverdeling met betrekking tot die technische samenwerking te bespreken;
- f) programma's voor technische samenwerking op te stellen.

4. De Gemengde Commissie kan gespecialiseerde werkgroepen instellen die zich bezig zullen houden met samenwerking in bepaalde sectoren. De werkgroepen brengen aan de Gemengde Commissie verslag uit.

5. De Gemengde Commissie kan aan de beide Regeringen aanbevelingen doen die betrekking hebben op de in het derde lid van dit artikel bedoelde aangelegenheden.

Artikel 8

Eventuele geschillen voortvloeiende uit tussen maatschappijen en organisaties van de beide landen gesloten contracten kunnen worden onderzocht door de overeenkomstig artikel 7 van deze Overeenkomst ingestelde Gemengde Commissie, zonder evenwel afbreuk te doen aan het recht van de partijen bij het geschil gebruik te maken van specifieke bepalingen voor de regeling van geschillen in bovengenoemde contracten of, bij gebreke van zulke bepalingen, van een andere vorm van regeling, naar keuze van de betrokken partijen.

Artikel 9

In het geval van beëindiging van deze Overeenkomst blijven de voorgaande artikelen ervan van kracht totdat de ingevolge deze Overeenkomst aangegane contracten ten uitvoer zijn gelegd.

Artikel 10

1. Deze Overeenkomst treedt in werking op de eerste dag van de tweede maand, volgend op de datum waarop de beide Regeringen elkaar schriftelijk ervan in kennis hebben gesteld dat de in hun onderscheiden landen constitutioneel hiervoor vereiste procedures zijn vervuld, en blijft van kracht voor een tijdvak van vijf jaar.

2. Tenzij een van de beide Regeringen ten minste zes maanden voor het verstrijken van de geldigheidsduur de andere Regering in kennis heeft gesteld van haar wens de Overeenkomst te beëindigen, wordt deze

stilzwijgend telkens voor een tijdvak van een jaar verlengd. Elk der beide Regeringen behoudt zich het recht voor deze Overeenkomst te beëindigen met een opzeggingstermijn van ten minste zes maanden voor de datum waarop het alsdan lopende tijdvak verstrijkt.

Artikel 11

Elk der beide Regeringen kan voorstellen doen tot wijziging van deze Overeenkomst. De andere Regering geeft haar mening over de voorgestelde wijziging binnen negentig dagen, te rekenen vanaf de ontvangst van zulk een voorstel. De wijzigingen worden van kracht overeenkomstig artikel 10 van deze Overeenkomst.

GEDAAN te Bagdad, de 31ste oktober 1983, in tweevoud, in de Nederlandse, de Arabische en de Engelse taal, zijnde alle teksten gelijkelijk authentiek. In geval van verschil van uitleg is de Engelse tekst beslissend.

Voor de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden.

Voor de Regering van de Republiek Irak.

(w.g.) F. BOLKESTEIN
(w.g.) D. M. SCHORER

(w.g.) HASSAN ALI

SABOTEE

Op 4,5 en 6 december komen alle EG "staatschefs" (Thatcher, Mitterant, Kohl, Schluter, Lubbers,) plus ministers en hoge ambtenaren uit alle EG-landen bij elkaar voor een topontmoeting in Christianshavn (Kopenhagen).

De dag ervoor komt de minister van justitie van de VS (E.Meese) voor een gesprek met minn. Hansen over de strijd tegen het 'terrorisme'. Minn. Hansen is voorzitter binnen de Trevi, het Europese samenwerkingsverband tegen 'terrorisme'.

De EG-top is bedoeld om toe te werken naar de oplossing van problemen rond de economische, politieke en militaire eenheid, wat het tegenovergestelde is van wat wij willen, vrijheid en zelfbepaald leven.

Die unie is voor handelaren in macht een oplossing voor de crisis. Voor hen is samenwerking een noodzaak om hun beheersing van en controle over Europa en de rest van de wereld in stand te houden. Het is op de EG topontmoeting dat de zwijnen bijeenkomen om een aanval te organiseren op al diegenen die hun eigen leven willen bepalen. De consequenties van de ontwikkeling van hun maatschappij zijn o.a. ontruiming, werkeloosheid en vervreemding, vernietiging van de natuur, gevaar van een atomaire oorlog ..

....
"Een sterk en verenigd Europa is geen rivaal maar een partner"
Ronald Reagan, 1982.

Wij zullen vechten om het verzet, de vrijruimtes, kraakpanden, onze verbanden onderling, het zelfbepaalde leven en de solidariteit met bevrijdingsbewegingen te versterken. Zij willen een rustige, overzichtelijke maatschappij waar repressie en uitbuiting ongehinderd plaats kunnen vinden. Daarom is het voor hun belangrijk om bijvoorbeeld kraakpanden aan te vallen, want 'bestaan' is het omgekeerde van controleren en heersen. Wij zullen laten zien dat hun misantropische politiek op verzet stuit en dat zoveel zwijnen tegelijk niet zonder problemen bij elkaar kunnen komen, en weten dat we er sterker van worden, wij en de anderen die vechten in de rest van Europa en in de derde wereld, als hun topontmoeting niet zonder verzet zal verlopen.

WAAROM DE UNIE....

Het kapitalisties/imperialisties systeem is op grenzen gestuit. Grenzen veroorzaakt zowel door innerlijke tegenstellingen als door een groeiend verzet over de hele wereld; groeiend omdat het masker is weggehaald; een systeem opgebouwd rond plundering en repressie van natuur en mens.

Overal in de wereld groeit het bewustzijn dat hun systeem altijd onderdrukking en dood zal betekenen en dat het 't tegenovergestelde is van een normaal leven waarin men noch wordt onderdrukt, noch wordt gedwongen anderen te onderdrukken. Op veel plekken in de derde wereld hangt dit bewustzijn samen met een concreet gevecht tegen het imperialisme. In Vietnam, Cuba, Angola, Nicaragua ... zijn de zwijnen er uit gegooid, en in El Salvador, Zuid Afrika, de Filipijnen, Palestina... worden de lokale machtswellustigen hard onder druk gezet door bevrijdingsbewegingen.

Ook in West Europa groeit het bewustzijn dat het systeem sociaal en politiek onrechtvaardig is. Ook hier stuiten ze op verzet. Verzet tegen komputersering, vervreemding, vrouwenonderdrukking, uitbuiting van de derde wereld, vernietiging van de natuur, militarisering van de maatschappij. Meer en meer mensen beginnen zich zelf in directe tegenstelling te zien tot de HEERSERS en hun systeem.

De bevrijdingsstrijden in de 3e wereld en het verzet in West Europa betekenen dat het imperialisme de controle verliest, terrein verliest en dit vermengd met de crisis. Een crisis die onuitroeibaar verbonden is met de fundamentele behoeften van het kapitalisme; expansie en winstverhoging. Het kapitalisme heeft expansie en winstverhoging nodig, wat echter moeilijker wordt als ze overal ter wereld terrein verliezen.

De VS wordt bestempeld als repressor en kan zijn gezicht niet langer laten zien zonder dat dit leidt tot meer verzet en een eskalatie van de strijd. Geen enkele imperialistische natie is in staat om alleen uit de crisis te komen. Hierom moeten de imperialistische machten als een verenigd blok optreden. Het belang hiervan valt af te lezen uit hun pogingen om van de EG een economische, politieke en militaire eenheid te maken en uit het versterken van de NAVO. Door de participatie in zowel EG als NAVO is Denemarken actief betrokken bij wereldwijde exploitatie.

DE TOP

De opbouw van het verenigde West Europa gebeurt in nauwe samenwerking met de VS.

West-Europä's speciale functie

West Europa wordt nog steeds niet in dezelfde mate als de VS als een onderdrukker gezien. Zij verschijnen als een 'demokraties alternatief' voor de VS, maar hun doel is hetzelfde: bevrijding voorkomen door de bevrijdingsbewegingen te bestrijden en het bestaan van het imperialisme te verzekeren. Waar noch de VS, noch de lokale machthebbers in staat waren om het verzet militair te verslaan - daar stapt W. Europa in het gat en probeert de situatie te stabiliseren m.b.v. politieke en economische steun aan de meer gematigde kapitalistische krachten.

Door 'vredesonderhandelingen' en hervormingen bedekt de EG de tegenstellingen zodat repressie en uitbuiting met minder moeite door kunnen gaan.

Kommandant Jonas van het FMLN (El Salvador) zegt dat de economische donaties van de EG-landen aan president Duarte slechts indirecte militaire hulp betekenen en dat de VS en W. Europa een taakverdeling hebben: Europa geeft het geld en de VS de wapens - de Yankees kunnen het zich niet veroorloven in hun eentje de westerse belangen te verdedigen.

Maar ondanks de steun van VS en W. Europa aan Duartes counterinsurgency behaalt het FMLN overwinning na overwinning. Kommandant Jonas waarschuwt de Europese regeringen dat als zij zich te veel in El Salvador mengen, het FMLN er vertrouwen in heeft dat de bevolking in Europa problemen tegen zo'n inmenging zal veroorzaken.

...EN HOE

Op de top zullen ze praten over al de projekten waarin de EG-landen nu al samenwerken. De EEG begon als een 'economische' samenwerking. Nu gaat het ook om politie-samenwerking, gemeenschappelijk buitenlands beleid, gemeenschappelijke wapenproductie etc. etc. Alles tesamen zijn het hun praktische pogingen de unie te ontwikkelen die zo belangrijk is voor hun overleving.

Politie samenwerking (TREVI)

De verschillende ministers van justitie en hooggeplaatste smerissen ontmoeten elkaar regelmatig in TREVI-verband, wat officieel is opgericht om samen tegen "terrorisme" te vechten. TREVI werkt samen met de VS die natuurlijk graag het probleem "terrorisme" in europa opgelost wil zien, omdat de militaire bases, firmas en ambassades van de Yankees nu in alle europese landen bedreigd en aangevallen worden.

Een voorbeeld van europese smeris-samenwerking is dat Spanje en Frankrijk gezamenlijke acties uitvoeren tegen baskiese vrijheidsstrijders, dwz. franse smeris die in samenwerking met de spaanse geheime dienst, veel ETA-leden in Zuid-Frankrijk arresteert en ze vervolgens aan Spanje uitlevert.

De samenwerking strekt zich verder uit dan europa. Het gaat zo ver als de inmenging en betrokkenheid van de unie in andere plekken op de wereld zoals het over counter-insurgency adviseren en trainen van militairen in oa. saoudi-arabie, turkije en koeweit door de westduitse "anti-terreur"-eenheden van de GSG-9 (die nu ook ingezet worden tegen demonstranten). Hiernaast levert de deense firma DATA-CENTRALEN belangrijk EDB-materiaal aan de smeris o.a in Koeweit.

Hier in europa betekent deze samenwerking konkreet de ontwikkeling van een eenduidig smeris-datanet, dus de internationale controle van mensen die over grenzen heen gaat met behulp van oa. het europees paspoort. Nu al is er een uitwisseling van praktische ervaring en uitrusting. Zo heeft de deense smeris dezelfde schilden en beenbeschermers als de duitse smeris. Ook zijn ze verschillende keren op "studietoer" in de BRD geweest zoals bij de brokdorf-demo in '86. Ook in relatie met kraken en andere vormen van verzet is er nu eenzelfde kriminalisatie in gang gezet als in holland en de brd.

De repressie tegen alle verzets- en politieke bewegingen wordt strakker in alle westeuropese landen. Ook in denemarken dmv. hogere straffen, het gebruik van "ondersteunende paragrafen" etc. In relatie tot het vluchtelingen-"probleem" is de TREVI-samenwerking ook erg belangrijk. En, eigen aan de zwijnen, komt er hier ook een internationale coördinatie als onderdeel van het aanscherpen van de controle van vluchtelingen, in 't bijzonder de politieke. In dit vooruitzicht ligt dat de basis van deze samenwerking wordt: de maximale effectivering van de counterinsurgency in westeuropa en de rest van de wereld.

Zij willen rust en vrede dmv. controle van, observatie over en aanvallen op vrijplaatsen en verzet, om de imperialistische basis te verzekeren zodat ze in de rest van de wereld ongehinderd door kunnen gaan met hun zwijnerij.

Gemeenschappelijk buitenlands beleid

EPC (european policy cooperation) is een raad binnen de EG, waarin ze gemeenschappelijk buitenlands beleid proberen te ontwikkelen. De yankees zijn speciaal hierin geïnteresseerd omdat het dan makkelijker zal zijn om elkaars beleid op elkaar af te stemmen. De yankees willen n.l. graag een dekking hebben voor hun militaire bemoeienissen in de wereld zoals in de golf. EPC is gericht tegen bevrijdingsbewegingen en de revolutionaire krachten in de 3e wereld, in het bijzonder in midden-amerika.

De westerse overheersing wordt bedreigd en de VS kunnen niet in hun eentje hun greep op de hele wereld instand houden. Overal waar de yankees zich vertonen leidt dit tot meer verzet en eskalatie van de strijd. Daarom moet westeuropa een aktievere rol gaan spelen. Hier is het toe in staat gezien het meer 'demokratische' gezicht wat europa nog heeft. Europa is nog, zoals de VS, onmaskerd als een repressor en exploitateur.

Als voorbeeld: in de golf heeft de EG en VS politiek ondersteund en enkele militair sterke europese landen hebben oorlogsschepen naar de Golf en het middellandse zeegebied gestuurd om de Yankees en hun eigen belangen te helpen. In Zuid-Afrika steunt de Unie een onrealistische hervormings oplossing, waarvan de bedoeling is dat de revolutionairen niet winnen; en in de

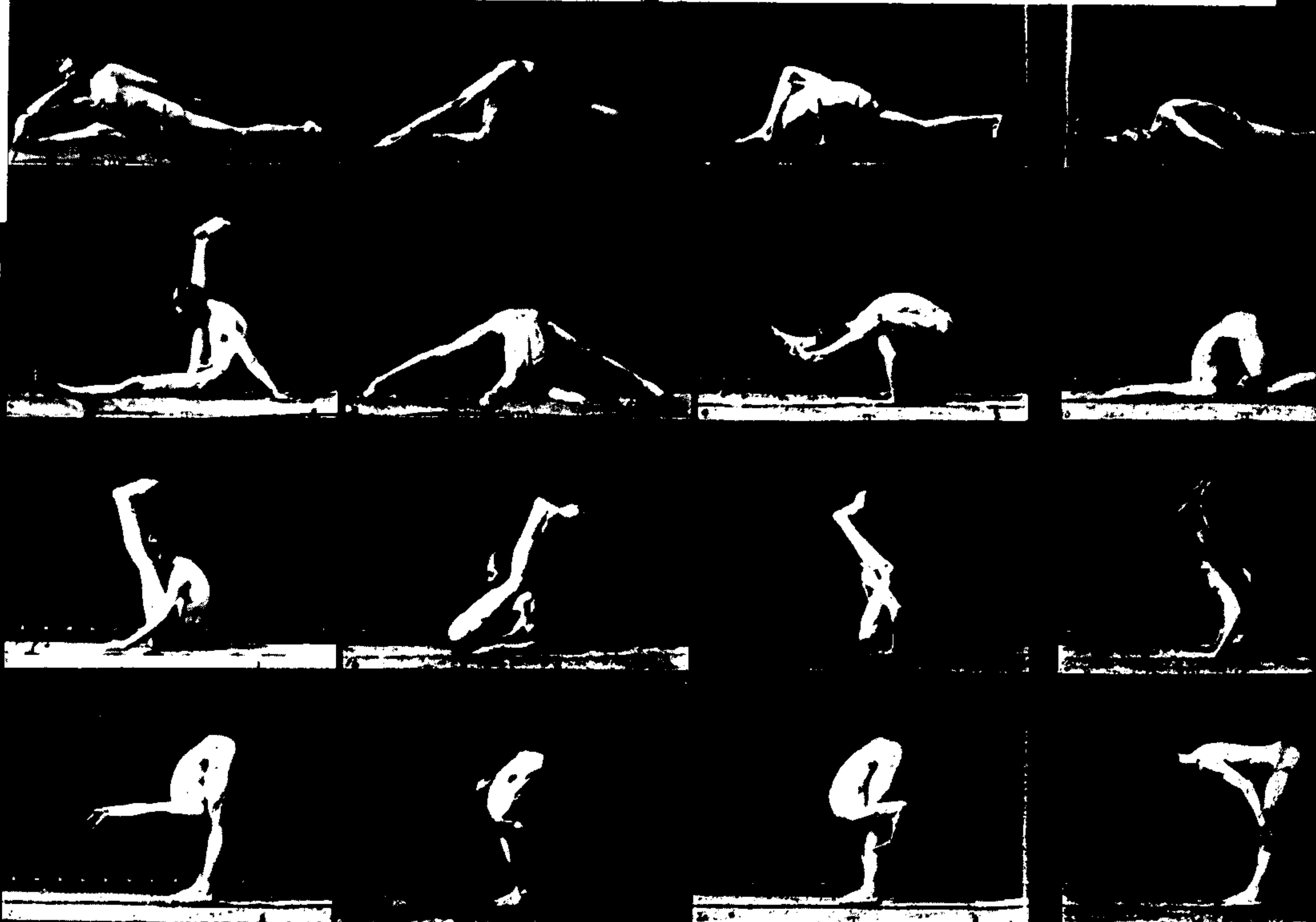
Filipijnen steunen ze het gematigde kapitalisme van Aquino om het verzet koest te houden. Fundamenteel is deze samenwerking tussen EG en VS opgebouwd om de stabiliteit te versterken, bedoeld om de doorgaande exploitatie en winsten te verzekeren.

Gemeenschappelijk onderzoek in high-technology en geavanceerde wapensystemen (oa. Eureka, Esprit, Brite,...)

High technology verzekert de continuering van de produktie- en de konsumptie-wedloop met een nog hoger tempo, zodat de winsten behouden en verhoogd kunnen worden, wat nodig is om te voorkomen dat 't kapitalistische systeem niet nog dieper in de crisis zinkt.

In West-Europa zelf versnelt de nieuwe "data en informatie maatschappij" de macht van het systeem over de bevolking: vervreemding, isolatie, berusting, overbegeleiding van activiteiten van mensen en onderling kontakt....COMPUTER NACHTMERRIE. High technology impliceert verdere controle en registratie. Bijv. DTH (de deense technische hogeschool ontwikkelt EDB-systemen om mensen snel en effectief te registreren via identiteitskaarten met vingerafdrukken. Deze methode is veel effectiever dan gewone ID-kaarten met handtekeningen en foto's, en bovendien is de nieuwe kaart, onvervalsbaar.

KTAS (Kopenhaags telefoonbedrijf) heeft i.s.m. de smeris telefoonaf-luisterapparatuur ontwikkeld en KTAS heeft samen met IBM een nieuwe firma opgericht, DAN-NET, die elektronies post tussen verschillende bedrijven over hun datanet zullen versturen.

Al het onderzoek en de ontwikkeling van nieuwe technologieën verzekeren dat W. Europa blijvend geavanceerde wapensystemen tot haar beschikking heeft, een technologie monopolie in stand kan houden en de 3e wereld in een afhankelijke relatie t.o.v. W. Europa, de VS en Japan kan houden. In EG- en NAVO-verband lopen al verschillende gemeenschappelijke onderzoeksprojecten. Veel van dit onderzoek gaat in nauwe samenwerking met het Pentagon en de oorlogsindustrie van de VS (De hiernavolgende deense bedrijven nemen zowel in geavanceerde wapenproductie als in Europees "civiel" onderzoek deel: Chr. Rovsing, Therma Electronics a/s, Per Udsen c/o, Air Craft Industry, DI-SA a/s).

Verder is het de taak van de Europese staten om onderwijs en onderzoek binnen de lijn van de nieuwe ontwikkelingen te verzorgen. In dit verband heeft de deense minister Bertel Haarder een vitale functie. Hij is zowel minister van onderwijs en onderzoek, als voorzitter van het Europees onderzoeksproject Eureka.

Ekonomische samenwerking

Natuurlijk is de economische samenwerking ook erg belangrijk voor de Europese industrieën. De grenzen moeten open zodat kapitaal en arbeid vrij kunnen bewegen naar kapitalistische behoeften, te zelfdertijd zullen de grenzen gesloten zijn voor vluchtelingen en politiek bewuste mensen.

WAT DAN ?

De konsekwentie van de unie is een ontwikkeling in de maatschappij gericht tegen mensen. Een maatschappijontwikkeling ten voordele van de machtvreters, wat voor de bevolking betekent: werk-

loosheid, dwangorde, computerisering, verzwakking van vakbonden, op het bedrijfsleven gericht onderwijs, isolatie van mensen, vernietiging van de natuur, risico van een atoomoorlog, militarisering van de maatschappij... Dit alles is totaal tegenovergesteld aan wat wij willen. Daarom zijn er voor ons maar twee mogelijkheden: of stikken in hun shit, of er tegen vechten!

ONS VERZET

"Het meest belangrijkste voor ons is te begrijpen dat we samen vechten met de bevrijdingsbewegingen voor hetzelfde doel: Bevrijding, en tegen dezelfde vijand: het Imperialisme" (van Nicaragua-bijeenkomst in ungdomshuset)

"de belangrijkste erkenning van het feit dat men in staat is om tegen het imperialisme in al zijn vormen te vechten, is: zelf een positie innemen, dat men positie kiest voor de onderdrukte lagen van de bevolking tegen economische uitbuiting, racisme, sexismen, fascisme etc." (van Zuid Afrika-bijeenkomst in ungdomshuset)

M.a.w., als je onderkent dat het nodig is -en dit ook zegt- jezelf vrij te vechten van de kapitalistische en imperialistische repressie hier, dan hangt het er van af dat je je uitgangspunten bij je zelf zoekt en bij jouw situatie daar iets aan doet - met het bewustzijn dat we samen vechten.

Het is onze duidelijke ervaring, dat we krachtig aan onze eigen identiteit zullen vasthouden. Dit is alleen mogelijk door steeds weer bewust en actief te handelen om die identiteit te behouden en te versterken, en om het bewustzijn van het waarvoor en het waarom we vechten te behouden en te versterken.

Zonder de praktijk is dit alles lege bla-bla, en de praktijk heeft alleen perspectief als het terzelfdertijd is gebouwd op onze concrete verbanden en politiek. De concrete dingen die ons de laatste jaren versterkt hebben, zijn o.a.: kraken, continue directe acties tegen Shell, multinationals en andere zwijnen, het Autonome Plenum, "Fingeren" (blad uit de deense kraakbeweging), Nicaragua en Zuid Afrika bijeenkomsten in ungdomshuset.

We hebben geleerd dat om het verzet uit te breiden en te versterken, waar bijv. de directe acties een uitdrukking van zijn, het nodig is om politieke discussies en communicatie te (onder-)houden.

Tegenover al deze opbouw van verzet en zelfbepaaldheid, reageren de staat en allerlei rechtse krachten met hetze-kampagnes en smeris-terreur. "omdat ze weten

dat dit het begin van het einde is" (citaat: een westduitse verzetsgroep die het afgelopen jaar de Duitse Ontwikkelingsbank aangevallen heeft).

Wat ook kracht en perspectief geeft in de strijd hier is dat mensen in de rest van Europa ook vechten. In zuid-Zweden en Noorwegen zijn er aanvallen geweest op Shell en de ambassades van de VS. En tegelijk met onze demonstraties tegen de EG-top is er in Hannover

een kongres over het internationale verzet tegen de IMF- en wereldbankvergadering in west-Berlijn volgend jaar, en een anti-imperialistisch kongres in Barcelona met deelname van de meeste Europese landen. We willen ook discussiëren over, en ons ervoor inzetten, dat onze strijd internationaal gezien moet worden, zodat we elkaar versterken en van elkaar leren in de gemeenschappelijke strijd tegen de repressie die overal in de weg staat van een zelfbepaald en waardevol leven. Een strijd die meer en meer samenhangt met de bevrijdingsstrijd in Europa en de 3e wereld.

De zwijnen ontmoeten elkaar hier in Kopenhagen om de machtsunie door te drukken. Maar ze zullen niet geloven dat ze hier samen kunnen komen zonder met ons verzet gekonfronteerd te worden. Een verzet dat concrete en directe solidariteit is met iedereen die wordt onderdrukt door en zich verzet tegen het westeuropese imperialisme.

Door te mobiliseren tegen de topontmoeting versterken we het bewustzijn over de shit die ze uitvoeren, en versterken we het verzet er tegen -om op korte termijn te voorkomen dat het rustig en zonder politieke hindernissen verloopt- en op lange termijn hun projecten compleet onmogelijk te maken.

We willen zo veel mogelijk mensen en groeperingen mobiliseren tegen hun topontmoeting, omdat wij hun unie als een centraal project zien dat op alle terreinen en voor iedereen gevolgen zal hebben. Daarom zal het een echte uiting van kracht zijn als zoveel mogelijk verschillende groepen, ondanks hun meningsverschillen, gemeenschappelijk hun verzet uiten. Ondanks verschillende uitgangspunten, solidariteit met de 3e wereld, anti-racisme of kraken, zal het juist een uiting van kracht zijn als dit alles tot één strijd wordt, voor ieders belangen in een menselijker en meer zelfbepaald leven, overal en op ieder gebied. De kracht die we kunnen vinden in een gemeenschappelijke mobilisatie kunnen we later gebruiken in onze verschillende deelstrijden tegen de machthandelaars die al veel langer het belang hebben ingezien van samenwerken en samen sterk zijn.

AUTONOMT INFO - DK
FRONTLINE INFO - NL

KRAAKBIOS, ZAAL4, BUITENOM 214

ma 7 dec: vrouwen-filmavond
IN THE BEST INTEREST OF CHILDREN.

di 8 dec: video
PLASTIC KOGELS.

wo 9 dec: film
DE VERWORDING VAN HERMAN DURER

zo 13 dec: 7 jaar Blauwe Aanslag
aanvang 16.00 uur

DRAMA DELLA GELOSIA.

ma 14 dec: video
AFTER HOURS.

ma 14 dec: video
AFTER HOURS van Scorsese.

di 15 dec: video + dia's
DIASERIE GENEN TECHNOLOGIE EN
VIDEO "LA OPERATION".

wo 16 dec: film
COUP PAR COUP.

ma 21 dec: video
LUDWIG van Visconti.

BLAUWE AANSLAG, DEN HAAG

ZAT 12 dec: BLAUWE AANSLAG
7 JAAR, FEEST:

12.00-17.00 KINDERFEEST:

Bazar + Acts

Kinderfilm

21.00 FEEST:

oa.

Krampff

Surprince Act

BEZIGE BUNK, JORISLAAN 92 a
EINDHOVEN

ZAT 12 dec: AMEBIX.

KERSTAKTIEPERIODE

27 t/m 31 dec Vredes Aktiekamp
Woensdrecht. Blokkades, rondgang
om de basis, expositie en optre-
dens van kunstenaars, fakkelop-
tocht door het dorp en natuurlijk
groot feest.

Greetings